AVENTURĂ ÎN AFGANISTAN

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

SAS

Aventură în Afganistan

www.virtual-project.eu

V.1.0

ISBN:
973-9138-32-2

Edition Gérard de Villiers – Paris
Vengez le vol 800
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
© TINERAMA
1997

Gerard de Villiers

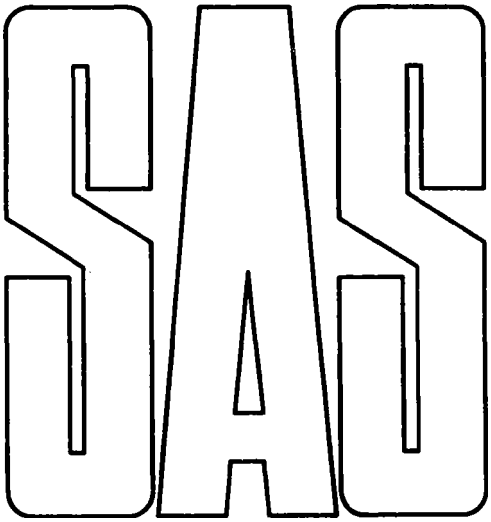

Aventură în Afganistan

Traducerea: Anca Pisică

1997

Prolog

Era ora nouă fără douăsprezece minute. Brooks lăsă, în fine, mâna lui Edwin, soţul său. Zborul 800 al companiei TWA cu destinaţia Paris, care decolase în urmă cu patruzeci şi şase de minute de pe aeroportul John Fitzgerald Kennedy din New York, atinsese altitudinea de patru mii trei sute douăzeci de metri.

Deşi erau veterani ai aerului, la fiecare călătorie, soţii Brooks se ţineau de mână în timpul decolării, iar, uneori, mult timp după aceea. Locuiau la Edgartown, în statul Massachusetts, dar evadau cu regularitate în lungi plimbări prin lumea întreagă. Vizitaseră toate continentele în afară de Antarctica. Dar, fiindcă începuseră să îmbătrânească, această escapadă la Paris era şi ultima lor călătorie.

Mai departe cu trei rânduri de scaune de soţii Brooks, Larkyn Dwyer, cu chipul lipit de hublou, nu-şi revenea din visare. Plecată de dimineaţă din New River, Arizona, îşi va sărbători mâine împlinirea vârstei de unsprezece ani la picioarele Turnului Eiffel.

Aşezat în primul rând de la clasa a doua, Jack O'Hara, producător de televiziune, pândea cu neîncredere schimbările de sunet ale motoarelor cu reacţie. Detesta avioanele şi nu le folosea niciodată când se deplasa în interiorul Statelor Unite, însă şeful lui de la canalul de televiziune ABC Sports îi ceruse să se ducă să se ocupe de transmiterea în direct a Turului Franţei. Ca să-l convingă, îi oferise două bilete gratuit pentru soţia lui Janet şi fiica de treisprezece ani, Caitlen, care erau nebune de fericire fiindcă se duceau la Paris.

Boeingul 747 era aproape plin cu mulţi americani, dar şi cu francezi. La cei douăzeci şi cinci de ani ai săi, Michel Breistoff era deja o vedetă a hocheiului pe gheaţă. Se întorcea la Roubaix, oraşul său natal, după ce obţinuse diploma la Harvard.

Ludovic Chamson, de unsprezece ani, revenea acasă, la Garancieres, după ce beneficiase de un schimb de elevi care îi permisese să petreacă câteva luni la Chicago. Era încântat deoarece călătorea singur. Pândea cu coada ochiului echipajul care se pregătea să servească cina. Murea de foame. La Chicago mâncase prea devreme.

La clasa întâi, se aduseseră deja aperitivele. Perechea ce asigura serviciul se dăduse peste cap ca să cadă în aceeaşi tură.

Era zborul lor norocos; în urmă cu douăzeci de ani, s-au întâlnit şi s-au îndrăgostit unul de celălalt pe aceeaşi cursă 800, care a devenit mascota lor.

Chiar deasupra lor, în cockpit, comandantul de bord, Ralph Kervorkian, cerea turnului de control de pe aeroportul JFK să autorizeze viteza de cinci sute şaizeci de noduri la înălţimea la care se găsea. Richard Campbell, mecanicul lui, tocmai verifica parametrii de zbor. Fiind ocupaţi cu treburile lor, cei doi nu apucară să-şi desfacă centurile de siguranţă. Deşi fusese stabilită pentru ora şapte seara, decolarea s-a efectuat abia la ora opt şi două minute, din cauza aglomeraţiei pistelor. Pasagerii au aşteptat cuminţi la poarta 27 de pe aeroport ca să fie chemaţi.

Boeingul 747 sosise de la Atena tot în aceeaşi după-amiază, la ora cinci fără douăzeci şi două de minute. Verificările de rutină întreprinse între cele două zboruri nu depistaseră nimic anormal, în afară de înlocuirea unui indicator de presiune la motorul numărul trei. Decolarea deasupra oceanului s-a desfăşurat fără cea mai mică problemă. Timpul era favorabil, condiţiile meteo, excelente.

*

* *

Era ora nouă fără unsprezece minute.

Din zborul 800 al companiei TWA rămăsese doar o mare de flăcări pe suprafaţa Oceanului Atlantic, unde pluteau câteva resturi amărâte în larg, spre Long Island.

Cu puţine secunde în urmă, imaginea Boeingului 747 al companiei TWA dispăruse de pe ecranele radar ale turnului de control de pe aeroportul JFK. Martorii, care erau destui pe plajă în acea zi de 17 iulie, văzuseră aparatul explodând în aer. Partea din faţă a avionului a fost retezată de-a dreptul şi s-a prăbuşit în ocean ca un bolovan, cu o viteză de trei sute cincizeci de kilometri pe oră. Restul fuselajului şi aripile, trase de motoarele care mai funcţionau încă, îşi continuaseră zborul cam douăzeci şi patru de nesfârşite secunde, înainte de a se scufunda la rândul lor în ocean.

Îngroziţi şi neputincioşi, pasagerii de la clasa a doua şi a treia, treziţi instantaneu în întuneric, loviţi aprig de vântul ce pătrundea în fuzelaj cu o viteză nemaipomenită, îşi trăiau ultimele clipe. Vieţi ce se stingeau o dată cu dezintegrarea Boeingului 747 în momentul în care se lovea de valuri cu un şoc înspăimântător.

Pe coasta dinspre Long Island, sute de martori oculari, aflaţi şi ei în stare de şoc, chemaseră Paza de Coastă, poliţia şi pompierii. Toţi cei care aveau bărci se duseseră la locul catastrofei.

Elicopterele Pazei de Coastă ajunseseră extrem de repede. Dar nu reuşiseră decât să survoleze zona în care s-a produs catastrofa. Se îngrozeau la gândul că trupurile sfârtecate ale celor două sute treizeci de pasageri ai Boeingului 747 zăceau pentru totdeauna la treizeci şi cinci de metri adâncime pe fundul oceanului.

Capitolul I

Soarele inuman de arzător cădea drept pe dalele mari ale esplanadei situate între partea sudică a grandioasei moschei a regelui Fahd şi vechea fortăreaţă. La Riad, până în septembrie, temperatura nu cobora niciodată sub patruzeci şi cinci de grade la umbră. La soare, trebuie să fi fost peste cincizeci şi cinci de grade…

Piaţa era înconjurată de nişte palmieri rahitici udaţi la un preţ exorbitant, dar nici aşa nu reuşeau să-i dea locului o înfăţişare mai plăcută.

Rugăciunea cea mare de vineri se terminase de douăzeci de minute, dar, în ciuda căldurii înăbuşitoare, credincioşii care ieşiseră din moschee nu se împrăştiaseră pe la treburile lor. Ba dimpotrivă, li se alătură o mulţime de nesaudiţi – filipinezi, pakistanezi, iordanieni, yemeniţi – angajaţi în regiune, majoritatea în muncile de jos. Adevăraţii saudiţi, înfăşuraţi în *thaub*-urile lor – nişte rochii lungi de un alb imaculat – încercau din răsputeri să evite contactul nesănătos cu plebea.

Deodată, nişte poliţişti saudiţi în uniforme kaki luară poziţie în faţa moscheei, separând o porţiune pavată de aproximativ cinci sute de metri pătraţi de mulţimea care ajunsese acum la câteva sute de persoane. Piaţa devenise neagră de lume. Nefiind mai mare decât Piaţa Vendome, se umpluse extrem de repede.

În ciuda temperaturii ca de furnal, nimeni nu se mişca, nimeni nu vorbea. Oamenii aşteptau cu stoicism „spectacolul”.

Pedepsele capitale nu erau niciodată anunţate în presă. Cu toate acestea, o persoană misterioasă cu gura mare răspândise vestea precum un nor de praf şi, dis-de-dimineaţă, locuitorii Riadului, diplomaţi, expatriaţi, muncitori imigranţi, bineînţeles şi saudiţi, ştiau că avea să se facă dreptate.

Asistarea la execuţii publice nu era interzisă, dar nici încurajată, ca şi când ar reprezenta în sine o treabă lipsită de importanţă. Cu toate acestea, mulţimea de gură-cască se aduna întotdeauna mânată de o curiozitate morbidă. În prezent, nu sunt multe ţări în care pedepsele capitale se aplică în public…

Deodată, liniştea păru şi mai apăsătoare. O furgonetă albastră apăru de pe o străduţă laterală şi, traversând cordonul de poliţişti, se opri în faţa moscheei. Portierele din spate fură

deschise şi coborâră patru tineri speriaţi, cu mâinile legate la spate, îmbrăcaţi în tricouri şi blue-jeans. Nici unul dintre ei nu era ras, iar ochii li se afundaseră în orbite. Poliţiştii îi obligară să se alinieze în faţa moscheei, cu spatele la mulţime.

În urma furgonetei venea o maşină albă, o limuzină americană. Din ea coborâră patru bărbaţi îmbrăcaţi în *thaub,* cu figuri grave şi priviri protejate de ochelari negri.

Unul dintre ei, cu o mapă în mână, intră în moschee, în vreme ce ceilalţi rămaseră lângă condamnaţi. Aceştia stăteau la fel de încremeniţi ca şi mulţimea care venise să asiste la execuţia lor. Nu schiţau nici un gest de revoltă, nici un cuvânt, nici un strigăt. Cum stăteau cu capul plecat, păreau că se roagă.

Vocea cavernoasă ce ieşea din difuzoarele moscheei regelui Fahd rupse tăcerea absolută, iar mulţimea fu străbătută de un freamăt abia perceptibil.

„*Bismillah Al Rahman Al Rahim!”* în numele Dumnezeului atotputernic şi milostiv…

Aceasta era formula cu care începeau toate discursurile oficiale. Dar, în schimbul milostiveniei, era pur şi simplu vorba despre sentinţă, citită cu o voce monotonă, străbătută uneori de tonalităţi ascuţite, care îi condamna pe cei patru tineri la moartea prin decapitare de un călău oficial şi ale căror nume fuseseră dinadins rostite răspicat.

Din cauza înfloriturilor verbale, citirea sentinţei dură ceva mai mult, fără să fie reliefate de fiecare dată crimele reproşate vinovaţilor. Aceştia se făcuseră mici, aduşi de umeri. Primul din stânga tremura convulsiv ca şi cum ar fi fost congelat, deşi temperatura era de cuptor. Vocea se opri brusc după ce îl invocase pentru ultima oară pe Allah. Liniştea se lăsă şi mai apăsătoare.

În clipa în care *oulema,* teologul, care va citi sentinţa, ieşea din moschee, un bărbat coborî din altă maşină cu geamurile fumurii oprită lângă prima. Înalt, cu tenul închis la culoare, cu alură de atlet şi pieptul strâns într-o cămaşă fără guler cu o vestă brodată pe deasupra, purta nişte pantaloni bufanţi strânşi în talie şi bascheţi. Acesta era călăul.

În toată Arabia Saudită era unul singur, de aceea călătorea foarte mult. În mâna dreaptă ţinea o sabie cu lama uşor curbată în care se reflectau razele soarelui aruncând săgeţi orbitoare.

Începând din acest moment, totul se sincroniză de minune. Doi poliţişti îl apucară de coate pe primul condamnat şi îl

împinseră în centrul spaţiului gol. Apoi îl apăsară pe umeri şi îngenunche ascultător pe pavaj. Unul dintre poliţişti îi şopti ceva la ureche şi, preţ de o clipă, acesta înălţă capul ca şi cum ar fi privit în direcţia minaretului moscheei. Pentru călău a fost de-ajuns. Ţinând sabia cu ambele mâini, şfichiui aerul pe orizontală tăind dintr-o dată capul tânărului, lăsându-l totuşi atârnat de corp printr-o fâşie de piele.

Trupul şi capul se prăbuşiră pe dalele din pavaj umplându-le de sânge. Cel de-al doilea condamnat îi luase deja locul celuilalt.

Cu aceleaşi gesturi perspicace şi sălbatice, călăul separă capul de trup lăsându-i şi acestuia o bucăţică de piele. Avea precizia unui calculator... Astfel se proceda în Arabia Saudită de-a lungul secolelor. Nu era nevoie de butuc, ci de o sabie şi de îndemânarea unui călău de profesie.

În mai puţin de două minute, trupurile celor patru condamnaţi fură la pământ într-o imensă baltă de sânge, care se mărea necontenit. Cu pasul calm, călăul se urcă în maşină, la fel şi ceilalţi teologi. Furgoneta plecase deja.

Din al treilea rând de spectatori, un bărbat înalt care depăşea mulţimea, singurul ce purta un costum deschis la culoare, cămaşă şi cravată, de fapt singurul occidental de acolo, era alb ca varul şi îşi reţinea cu greu senzaţia de vomă.

Craig Novack nu se afla acolo ca să-şi satisfacă o curiozitate bolnavă. Aşa îi cerea serviciul, ca şef al *Central Inteligence Agency* din Riad. Cei patru tineri care abia muriseră sub ochii lui îşi pierduseră viaţa tocmai din cauza acestuia. Aparţinuseră cu toţii unei reţele logistice care lucra pentru opozantul fundamentalist saudit Osama Bin Laden. Nici unul nu avusese mâinile mânjite cu sânge şi nici vreo dovadă materială care să-i lege de grupul ce a aruncat în aer un camion plin cu două tone de explozibil la baza militară Al Khobar, în apropiere de Dahran, provocând moartea a nouăsprezece soldaţi americani.

În mod normal, ar fi trebuit să scape doar cu pedeapsa cu închisoarea. Dar guvernul sudanez nu nutrea nici un fel de simpatie pentru partizanii lui Bin Laden, care îi chema în mod făţiş la răsturnarea dinastiei wahabite. Însă americanii interveniseră pe lângă autorităţile sudaneze. Osama Bin Laden devenise şi el oaia neagră în urma atentatului de la Al Khobar care venise după un prim atentat la Riad, ce costase viaţa a patru americani. Acum atribuiau cele două atentate reţelei conduse de Bin Laden. Lucru suficient ca să se afle în „topul”

adversarilor Americii.

După aceea, pe 17 iulie, s-a produs explozia care a distrus Boeingul 747 al companiei TWA. Or, Serviciile de Informaţii americane îi atribuiau acest oribil atentat lui Osama Bin Laden devenit, după această dramă, inamicul numărul unu care trebuia distrus. Din păcate, nu era prea uşor de ajuns la el. Mai întâi că nu exista nici o dovadă împotriva lui. Bineînţeles că finanţa un organism, „Advice and Reform Committee", ce distribuia fonduri unor grupări susceptibile de acte teroriste, dar el pretindea că nu cunoaşte destinaţia anumitor fonduri. Iar faptul că instiga la răsturnarea regimului regelui Fahd nu era considerat un delict nici măcar de un tribunal american.

În plus, Osama Bin Laden era de negăsit, fiindcă plecase din Sudan şi se refugiase în inima Afganistanului într-o zonă necontrolată de CIA sau de FBI.

Atunci, ca să-şi compenseze într-un fel această frustrare, americanii s-au hotărât să-i trimită un „mesaj" feroce lui Osama Bin Laden: condamnarea la moarte a patru partizani de-ai lui.

Asta ca să-l determine să înţeleagă pentru totdeauna că, oriunde s-ar ascunde, nu va scăpa de braţul nemăsurat al furiei autorităţilor din Washington.

Sub presiunile americanilor, sudanezii cedaseră în sfârşit şi îi condamnaseră pe cei patru tineri la pedeapsa capitală. Ştirea execuţiei lor va ajunge chiar şi în fundul Afganistanului, iar Osama Bin Laden îşi va da seama pentru cine sunau clopotele...

Craig Novack îşi făcea loc cu coatele prin mulţimea care se risipea şi se duse la maşina parcată puţin mai încolo de şoferul său. Emoţionat încă, ajunse la Chevrolet cu cămaşa lipită de spate din cauza transpiraţiei.

Şoferul, un tânăr „puşcaş marin", aproape ras în cap, nu îndrăzni să-l întrebe nimic.

— Acasă! zise Craig Novack.

Chevroletul o luă spre nord-vestul Riadului, zona în care locuia majoritatea diplomaţilor. Căpiat, Craig Novack închise ochii. Revăzu sângele ce ţâşnea în urma loviturii de sabie, dar îi deschise imediat şi privi cum defilau clădirile lipsite de farmec din centrul Riadului. Încerca să se convingă în sinea lui că cele patru vieţi erau nimica toată pe lângă cele două sute treizeci de persoane care au murit în zborul 800 dispărut de pe cer în câteva clipe.

Dar conturile nu se vor regla decât în momentul în care cel ce

comandase această crimă oribilă va fi condamnat şi executat. Pornise deja urmărirea şi va dura atât cât va fi nevoie.

Muzica sacadată şi ritmată a tamburinelor îl făcu pe american să tresară. Crezând că face bine, „puşcaşul marin” deschisese aparatul de radio. Dar Craig Novack reacţionase ca şi cum l-ar fi înţepat o viespe.

— *Shut off that fucking music!*[1] strigă el pierzându-şi cumpătul.

Îşi dădu seama că mâinile îi tremurau şi se grăbi se le împreuneze, strângând atât de tare, încât i se albiseră încheieturile degetelor.

[1] Opreşte porcăria aia de muzică! (n.a.).

Capitolul II

Rolls-ul albastru rula pe autostradă, iar Malko se întreba dacă nu va pierde cursa Air France de la cinci şi douăzeci şi cinci pentru Paris, lucru care l-ar face să rateze legătura pentru Islamabad, capitala Pakistanului. De când plecaseră de la castelul din Liezen, avuseseră destul timp să golească aproape o sticlă de şampanie Taittinger Comtes roze din 1991 ce stătea pe măsuţa din mahon lângă două pahare lunguieţe. La volan, Elko Krisantem se străduia, dar nu putea să zboare peste celelalte vehicule de pe autostradă... Amuzată de enervarea lui, Alexandra aruncă o privire ceasului său Breitling Callistino din aur, diamante şi smaralde – un somptuos cadou de ziua ei de la Malko – şi se aplecă la urechea lui.

— Mai ai destul timp. Chiar te grăbeşti să te duci în ţara aia împuţită în vreme ce eu rămân singură aici?

Vârful limbii întârzie pe lobul lui executând un fel de balet erotic. Malko avu senzaţia că îi curgea plumb topit prin vene. Maşinal, atinse cu mâna fusta albastră, simţind şarpele lung al jartierei. Imediat o strecură pe sub ţesătură şi dădu mai întâi peste nailonul mătăsos, apoi simţi carnea călduţă a coapsei.

— Vino cu mine, îi propuse el.

Alexandra se strâmbă.

— Ştii bine că nu se poate.

Pentru treaba pe care avea s-o facă Malko în Pakistan, ar avea nevoie mai degrabă de nişte zale decât de o bombă sexuală ca ea. Când zări expresia tulburată din ochii ei surâzători, Malko simţi că se umflă ca un balon... Alexandra îi zâmbi.

— S-ar zice că nu prea ai chef să pleci de lângă mine... Păcat, nu ne-a rămas prea mult timp.

Ea se uită din nou la ceas.

— Răutăcioaso! şuieră Malko.

Brusc, misiunea lui dispăru într-un viitor foarte îndepărtat. Mare scofală dacă pierdea avionul. O dorinţă aprigă îi ardea măruntaiele. Îi ridică fusta, dând la iveală ciorapii gri şi jartierele albe. Din cauza geamului care îi separa de şofer, se găseau ca într-un cuib primitor şi intim. Elko Krisantem era prea stilat ca să se întoarcă.

Alexandra îi opri degetele lui Malko ce încercau s-o asedieze.

— Nu mă stârni că n-o să ai timp să mă calmezi. (Ea ridică privirea spre el.) Vrei să…

Ea îi deschisese deja cu delicateţe fermoarul. Malko mârâi fericit şi avu impresia că i se făcea părul măciucă în cap. Cu o îndemânare fermecătoare, Alexandra îi eliberă imediat sexul ca să-şi poată ţine promisiunea. Femeia se aşeză uşurel pe burtă pe bancheta din piele, acaparându-l pe Malko cu gura. El se simţea deja în paradis. Din păcate, traficul se mai degajă, iar Elko Krisantem acceleră.

Alexandra se grăbi şi ea. Când apăru în zare Schwechat, aeroportul din Viena, Malko slobozi un strigăt gâtuit. Strânse cu mâna coapsa superbă care îl fascina de atâta vreme şi se goli în gura logodnicei sale. Exact la timp, căci ajunseseră. Alexandra se ridică având o lucire provocatoare în ochii de un gri superb şi oftă cu stil şi rafinament:

— Ce păcat că pleci acum când aveam chef să fiu sodomizată!

Malko nu avu timp să-i răspundă. Elko îi deschise portiera. Alexandra termină dintr-o înghiţitură şampania din pahar.

— Alteţa voastră riscă să piardă avionul, îl avertiză turcul.

Fără să spună o vorbă, Malko o prinse de mână pe Alexandra şi o trase pe holul vast, ciocnindu-se de lume. Lăsându-l pe Elko să se ocupe de bagaje, în loc să se ducă la biroul de înregistrări, se îndreptă grăbit spre toaletele care se găseau în spatele aeroportului. Trăgând-o pe Alexandra după el, intră în partea rezervată bărbaţilor şi, sub privirile speriate ale unui japonez care se uşura, o împinse pe femeie într-una dintre cabine unde intră şi el.

Nu scoaseră un cuvânt. Dezlănţuită de această situaţie neaşteptată, lipită strâns de el, ajungând cu limba în fundul gâtului lui Malko, Alexandra trăi un adevărat miracol al naturii, în clipa în care era anunţată în difuzoare plecarea cursei Air France la Paris, Malko îşi eliberă membrul falnic. Alexandra nici nu avu timp să-l admire. El o şi întorsese cu faţa la perete şi îi ridică fusta, mut de extaz văzând crupa minunată.

Introduse sexul în adâncitura dintre sâni, iar Alexandra se arcui pe spate, sprijinindu-se cu mâinile de perete. Malko pătrunse dintr-o dată portiţa îngustă de câţiva milimetri. Cu inima bătându-i nebuneşte, o prinse de pulpele cărnoase şi o pătrunse dintr-o singură mişcare. Alexandra strigă:

— Au! Mă doare.

— Păi, nu asta ai vrut! şuieră el.

Nu o mai sodomizase de mult timp cu atâta brutalitate, împlântat în ea cât de mult reuşise, îi simţea pereţii intimi palpitând în jurul membrului său. Se retrase, dar o pătrunse din nou. Sprijinindu-se cu palma de perete, cu bazinul înapoi, Alexandra îşi agita cu frenezie degetele între coapse. Asta îl excită şi mai tare pe Malko. Nu mai auzea nici vocea din difuzoare care anunţa zborul, ci trăia doar pentru senzaţia minunată pe care i-o provoca blăniţa atât de strâmtă şi de fierbinte. Tâmplele îi zvâcneau, iar el se mişca într-un du-te-vino sperând să nu se termine niciodată. Deodată, vocea stinsă a Alexandrei îi provocă o formidabilă descărcare de adrenalină în artere.

— Am ajuns la orgasm!

Nu-şi dădea seama dacă el provocase acest lucru sau faptul că ea se mângâiase, însă simţi imediat efectul. Seva urcă precum un şuvoi şi se răspândi în ea cu un strigăt sălbatic ce se contopi cu cel al Alexandrei.

Când ieşiră din cabină, japonezul se mai spăla încă pe mâini cu mişcări distrate şi nu-şi făcea griji că poate pierduse avionul. Era de-a dreptul buimăcit. Îl ajunseră pe Elko Krisantem care traversa holul cu biletul lui Malko în mână.

— Repede, Alteţă, îi spuse el cu o voce rugătoare, aţi rămas ultimul! Mă ameninţă că vă dau jos valiza din avion.

Malko străbătu culoarele ca o fantomă, dar rămase cu senzaţia că mai era încă afundat în crupa Alexandrei. Abia se urcă în Boeingul 737 al companiei Air France, că şi ceru o cupă de şampanie Taittiger Comtes din 1988 pe care o sorbi dintr-o dată. Vacanţa se sfârşise. De fiecare dată când pleca în misiune, nu putea să nu se gândească la faptul că, într-o bună zi, se va întoarce probabil în buncăr, închis într-un sicriu din plumb. Chiar dacă CIA i-ar oferi Medalia de Onoare a Serviciului de Informaţii, rezervată numai eroilor săi, tot nu l-ar învia. De aceea nu lăsa să treacă pe lângă el nici cea mai mică plăcere, ca de exemplu aceea trăită puţin mai devreme.

În Pakistan îşi va pune hainele cernite şi va înfrunta forţele malefice care semănau moartea şi durerea.

*

* *

Franck Capistrano se uita absent la linia verde a înălţimilor Mugalla Hills care delimitau Islamabadul în partea de nord. Prin fereastra biroului lui Joe Hickerson, şeful Centralei CIA la

Islamabad, colinele i se păreau extrem de aproape. Americanul se ridică şi se privi într-o oglindă cu ramă din lemn aurit împodobită cu înfloriturі, un dar de la un omolog de prin partea locului. Avea o figură de câine bătut, cu cearcăne negre sub ochi, pielea vineţie, obrajii căzuţi şi privirea stinsă. Sosise de la Washington chiar în acea dimineaţă după o călătorie foarte lungă. Luase o cursă rapidă a companiei Delta Airlines din capitala federală până la New York, apoi un Concorde până la Paris ca să aştepte legătura cu o navă a companiei PIA. Debarcase la ora cinci şi douăzeci şi trei de minute într-o căldură insuportabilă. Însă avionul nu avea nici o vină că el se afla într-o stare fizică proastă. Îşi strecură maşinal degetul între gulerul cămăşii şi gât constatând că înota în haine. În mai puţin de două luni slăbise aproape zece kilograme. Chiar şi vecinii lui din Mc Lean, Virginia, observaseră acest lucru. Credeau că suferă de o boală gravă. Dar, pur şi simplu, nu avea poftă de mâncare. Renumit în staff-ul de la Casa Albă pentru apetitul său pantagruelic, acum nu mai mânca decât câte un hamburger din când în când şi un pahar cu lapte.

Sculat dis-de-dimineaţă, îşi impusese să plece de acasă pe la şase fără un sfert ca să fie într-o jumătate de oră la biroul care se afla în zona nord-vestică din aripa de vest a Casei Albe, chiar vizavi de Salonul Oval al preşedintelui, îndeplinind funcţia de informator special în Securitatea Naţională la Casa Albă, un om strălucit şi respectat, fusese consilierul a trei preşedinţi la rând. Dintotdeauna a lucrat în Serviciul de Informaţii, fie la *Central Intelligence Agency,* în cadrul căreia, în 1988, a pus bazele departamentului antiterorist, fie la Casa Albă, ca să conducă operaţiunile ultrasecrete, adică acelea comandate direct printr-un acord secret semnat de preşedintele Statelor Unite în persoană.

Foarte puţină lume cunoştea însă adevărata cauză a stării sale depresive. A străbătut jumătate de lume special ca să se vindece. Atât timp cât nu se reabilita în propriii lui ochi, ştia că nu-şi va recăpăta pofta de mâncare.

Se aşeză din nou. Încă o dată lăsase să treacă ora la care lua micul dejun fără să-şi dea seama.

*

* *

Aparatul de aer condiţionat se defectase şi o căldură apăsătoare domnea în clubul diplomaţilor din Ambasada

americană din Islamabad, transformând-o într-o saună. Local modest şi prost luminat, unde se servea mâncare de tip spartan, dădea spre o grădină cu gazon tuns foarte scurt, care avea unicul avantaj că beneficia de ziduri înalte de apărare cu sârmă ghimpată, de proiectoare şi de câteva foişoare. Într-o ţară ca Pakistanul, acest lucru nu era de neglijat, fiindcă, în urmă cu câteva luni, nişte răufăcători neidentificaţi au aruncat în aer Ambasada Egiptului din apropiere utilizând trei sute de kilograme de explozibil şi lăsând în urma lor o grămadă uriaşă de moloz, plus douăzeci de morţi.

Un fel de reacţie alergică faţă de o extrădare prea repede acordată Egiptului de către guvernul pakistanez.

Malko îşi tamponă discret fruntea cu batista. Afară nu erau decât patruzeci şi trei de grade la soare... Hamburgerul nu mai gros ca o clătită şi având culoarea unui rahat uscat nu-l îmbia deloc... Ajunsese aici după o călătorie extenuantă. De la Viena la Paris şi de la Paris la Dubai, după o escală plăcută în „centrul” de la Roissy, se simţise perfect călătorind cu navele companiei Air France. Din nefericire însă, îşi terminase porţia de pâine albă...

Aşteptase pe aeroportul din Dubai douăsprezece ore, care era o veritabilă peşteră a lui Ali Baba pentru toţi bogătaşii arabi din regiune. Dar, cu siguranţă, era singurul *free-shop* din lume unde se putea cumpăra un Aston Martin DB 8 sau un Porsche Carrera... Malko îşi omorâse timpul în faţa vitrinelor magazinelor celor mai cunoscute. Îşi făgăduise că, la întoarcere, va cumpăra caviar şi somon afumat după reţeta caucazienei Petrossian, la jumătate de preţ de la magazinul de pe bulevardul Latour-Maubourg din Paris. Rămăsese visător în faţa unui pat extraordinar semnat de Claude Dalie, cu tapiseria realizată de Versace, cu încrustaţii din bucăţele de oglindă. Ca imaginea să fie completă, nu lipsea decât apetisanta creatură. Seara, s-a îmbarcat în sfârşit pe nava companiei PIA care avea două escale.

A sosit la Islamabad la şase dimineaţa, buimac, trezit din somn de un verset din Coran. Era preludiul obligatoriu cu care începea fiecare zi a populaţiei musulmane într-un stat islamic adevărat şi dur ca Pakistanul, născut din scindarea Imperiului Indiilor, între budism, pe de o parte şi credinţa musulmană, pe de alta. Înainte de a se duce la Ambasada americană, a dormit la hotelul *Marriott.*

De la ultima sa vizită în Pakistan, Islamabadul nu s-a schimbat deloc. Un oraş absolut artificial, ce se întindea de o parte şi de

alta a unui bulevard interminabil şi faraonic, Khyaban-E-Azam, mai bine cunoscut sub numele de *Blue Zone.* Puţine construcţii înalte, case ascunse de verdeaţă, străzi care se întretăiau, un soi de Californie puţin mai murdară, roasă de umezeală în plină vară caniculară. Probabil că era singura capitală din lume care nu avea gară şi unde puteai să vânezi mistreţi. Ca şi Brasilia, construită din raţiuni politice, capitala Islamabad era asociată cu Rawalpidi, adevăratul oraş, aflat la o distanţă de doisprezece kilometri. Cartierul în care se găseau ambasadele semăna cu un parc neîngrijit, iar zidul cu sârmă ghimpată ce împrejmuia Ambasada americană evoca mai curând o închisoare decât o clădire care adăpostea corpul diplomatic.

— Nu vă e foame? îl întrebă pe Joe Hickerson Malko care stătea în faţa lui, o namilă cu părul grizonat tuns perie, semănând cu un călău cu maxilarele pătrate şi trăsăturile rigide. El era şeful Centralei CIA din Islamabad.

— Nu, mulţumesc, răspunse Malko.

— Bine, atunci să mergem sus. Domnul Capistrano ne aşteaptă în biroul lui. Nici lui nu îi este foame. L-aţi cunoscut?

— Nu, dar am auzit multe despre el.

Urcară la etajul al doilea. Biroul lui Joe Hickerson se afla lângă cel al ambasadorului. Americanul îi făcu loc lui Malko să intre. Franck Capistrano îl întâmpină cu mâna întinsă.

— Mă bucur să vă întâlnesc, prinţe Malko. Am auzit multe despre dumneavoastră.

Cu cele câteva kilograme în plus, semăna cu „capo di tutti capi” cu părul des şi negru, cu trăsăturile greoaie, ochii vicleni şi costumul cu dungi prea evidente. La mâna stângă purta un ghiul masiv cu un briliant mare. Cei trei bărbaţi se aşezară în jurul unei măsuţe joase, în timp ce Joe Hickerson îi ceru secretarei cafelele. De-abia atunci observă Malko aerul tensionat, aproape năuc, al consilierului special de la Casa Albă. Acesta îi adresă un surâs abia schiţat.

— Bine, să nu mai pierdem timpul. Ştiţi de ce vă aflaţi aici?

— Nu, mărturisi Malko.

— Aţi auzit vreodată de Osama Bin Laden?

— Foarte puţin.

Franck Capistrano scoase un pachet de Gauloises blondes din buzunar şi aprinse una cu o brichetă Zippo gravată cu blazonul Casei Albe.

— Bin Laden face parte dintr-o numeroasă familie saudită

originară din Yemen, îi explică el. Sora împreună cu doi fraţi locuiesc încă în Arabia Saudită. A adunat o avere uriaşă din lucrările publice şi afacerile imobiliare. În 1979 a plecat din Arabia Saudită şi s-a stabilit în Pakistan, la Peshawar, luptând alături de mujahedinii afgani. Înainte să plece, i-a finanţat şi i-a înarmat pe combatanţi. Apoi s-a pus pe treabă şi a devenit el însuşi combatant. S-a distins în două bătălii împotriva sovieticilor la Jaji şi la Shaban, câştigând stima tuturor mujahedinilor. Pe atunci, eu mă ocupam, în cadrul Companiei, de furnizarea armelor pentru mujahedinii care luptau împotriva sovieticilor. L-am întâlnit de mai multe ori pe Bin Laden şi pe apropiaţii lui. Formau un fel de brigadă internaţională musulmană. Avea şi un secretar, un anume Abdul Basin Karim. Reţineţi-i bine numele. Un tânăr pakistanez.

— Notez, spuse Malko intrigat.

— Foarte bine. După ce au plecat trupele sovietice din Afganistan, Bin Laden nu mai avea nici o treabă cu Jihadul şi cu războiul sfânt. Atunci, s-a gândit să-şi concentreze energia în propaganda Islamului fundamentalist prin toată lumea, punând bazele unui organism de ajutor al soldaţilor Credinţei numit *Advice and Reform Commitiee.* Foarte curând, am descoperit că finanţa numai construirea de moschei şi că vărsa fondurile diferitelor grupări care comiteau acte teroriste, cum ar fi GIA algeriană, Hamas, sau Fraţii Musulmani din Egipt. Între timp, Bin Laden s-a stabilit în Sudan. Iar, în 1991, în timpul operaţiunii Furtună în Deşert, îndreptată împotriva lui Saddam Hussein, el ne-a declarat război.

— Cum, în mod oficial? se miră Malko.

— Da, aprobă cu o înclinare a capului Franck Capistrano. A susţinut că prezenţa americanilor în Arabia Saudită era o crimă la adresa Islamului şi că dinastia wahabită trădase Charia, legea Coranului şi că americanii şi regele Fahd trebuiau alungaţi.

Joe Hickerson clătină cu tristeţe din cap auzind asemenea porcărie. Trăgând fumuri scurte din ţigara lui, Franck Capistrano continuă:

— Noi bănuim că Bin Laden se ascunde în spatele celor două atentate comise anul acesta în Arabia Saudită care ne-a costat viaţa a douăzeci şi patru de persoane. Din păcate, nu avem dovezi. Am făcut presiuni asupra autorităţilor saudite ca să ni-l predea. Ceea ce au şi făcut. Anul acesta, în mai, s-a stabilit în Afganistan împreună cu familia.

— Am citit un interviu dat de el în *The Independent* din Londra, îşi aminti Malko.

Capistrano aprobă cu o figură tristă.

— Dar nemernicii de „Verişori”[2] ţin foarte mult la el. S-a dus de mai multe ori la Londra, dar ei n-au pomenit nimic despre asta.

— Unde anume se găseşte în Afganistan?

— Nu prea departe de Jallalabad, sub protecţia foştilor membri ai grupării Sayyaf şi a unui prieten fundamentalist afgan.

— Vreţi să mă duc după el?

— Aşteptaţi puţin! i-o tăie consilierul special de la Casa Albă. Încă nu v-am spus ce era mai important. Vă aduceţi aminte de explozia Boeingului 747 al companiei TWA cu ruta New York-Paris, imediat după decolare în apele lui Long Island, pe 17 iulie anul trecut?

— Evident.

— Au murit o sută treizeci de persoane, sublinie cu amărăciune Franck Capistrano. Casa Albă m-a însărcinat cu supravegherea anchetei conduse de FBI. Am strâns anumite informaţii pe măsură ce scafandrii aduceau la suprafaţă resturi din avion. Una dintre rămăşiţe dovedea că explozia se produsese în dreptul rândului douăzeci şi trei. Spătarele scaunelor din rândul douăzeci şi doi au fost ciuruite de explozie.

— Ce pasageri stăteau pe aceste locuri?

— Pe ruta New York-Paris, nişte persoane în afara oricăror bănuieli. O familie din Peoria, Illinois. Însă, după această catastrofă, am făcut rost de lista pasagerilor care au efectuat cursa dinainte, Atena-New York, cu acelaşi aparat Boeing 747. Anul trecut, pe 17 iulie, acest 747 a sosit de la Atena pe la patru după-amiază şi a plecat la ora douăzeci spre Paris. Cu ajutorul calculatoarelor am „dat prin ciur” pasagerii acestui zbor şi am descoperit că locul 23 K, din dreapta cabinei, era ocupat de un anume Richard Smith, de naţionalitate britanică.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Malko nedumerit.

Franck Capistrano se aplecă spre el de parcă voia să-l hipnotizeze şi zise răspicat, apăsând fiecare silabă:

— Richard Smith nu există! Paşaportul britanic pe acest nume este un fals de foarte bună calitate. De data aceasta, „Verişorii” au colaborat şi mi-au dezvăluit că Richard Smith reprezenta una dintre identităţile false ale numitului Abdul Basim Karim, aflat în

[2] Serviciile Secrete britanice (n.a.).

dosarele noastre ca un radical islamist...

Capitolul III

În birou domni câteva clipe o linişte apăsătoare. Malko o întrerupse:

— Este aceeaşi persoană?

— Da, afirmă Franck Capistrano. Am comparat amprentele.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Capistrano se strâmbă cu amărăciune.

— A plecat în aceeaşi zi în care a sosit, miercuri, 17 iulie, cu zborul 722, pe ruta New York-Paris-Lahore-Karachi, care a decolat de pe aeroportul JFK la douăzeci şi două fără un sfert, la mai puţin de două ore de la explozia Boeingului 747 ce aparţinuse companiei TWA. Abdul Basin Karim a rămas aproximativ şase ore pe teritoriul american...

— Evident, aprobă Malko, e mai mult decât straniu. Aţi dat de urma lui?

— Mi-a luat ceva timp, recunoscu Franck Capistrano. Joe m-a ajutat foarte mult. Cu ajutorul prietenilor lui din PIA[3] a descoperit că Abdul Basin Karim a coborât din cursa 722 în Lahore. A doua zi, vineri, a luat altă cursă spre Peshawar, la ora nouă fără un sfert seara, zborul 610 al companiei PIA. De atunci, nu mai ştim nimic despre el. În fine, până acum câteva zile.

— Credeţi că Abdul Basin Karim a ascuns sub scaun mecanismul de declanşare a exploziei, cât a durat zborul de la Atena la New York şi l-a activat ca să explodeze după câteva ore? întrebă Malko.

— Exact.

— Se poate aşa ceva? Mecanismul declanşator nu a fost detectat nici la îmbarcare, nici când a făcut escală?

De data aceasta îi răspunse Joe Hickerson:

— Nu. Explozibilele nu se pot detecta decât cu aparate extrem de sofisticate. Iar în timpul escalelor, femeile de serviciu nu se ating de paraşute şi de vestele de salvare.

— Nu sunt detectate nici mecanismele de declanşare?

— Nu. Nu conţin atâta metal încât să activeze alarma din poarta magnetică.

— Atunci cum de a ajuns mecanismul la bordul avionului?

[3] Pakistan International Airlines (n.a.).

întrebă Malko.

Cei doi americani se uitară unul la celălalt.

— Nu ştim nimic, recunoscu şeful Centralei CIA. Teroriştii au o imaginaţie fără margini. Poate fi introdus în orice fel de obiect de folosinţă. Nu uitaţi că e vorba de o încărcătură mică de explozibil.

— Suficientă ca să distrugă un Boeing 747?

Franck Capistrano se strâmbă din nou cu tristeţe.

— Maşina-capcană Toshiba care a declanşat explozia pe cursa 103 a companiei Panam deasupra localităţii Lockerbie nu conţinea decât nouă sute de grame de pentrită. În valiza din avionul DC 10 al companiei UTA erau transportate în jur de o mie cinci sute de grame. Câteva sute de grame sunt suficiente dacă sunt bine plasate. În Boeingul 747, rândul 23 se găsea chiar deasupra rezervorului principal de combustibil. Explozia încărcăturii minime a fost de ajuns ca s-o declanşeze pe cea a rezervorului. Deşi era gol, conţinea destui vapori de kerosen ca să sară în aer.

— Au fost găsite urme de explozibil? întrebă Malko.

— Cantităţi mici de PETN, principalul compus al explozibililor moderni. Apa de mare a contribuit la ştergerea tuturor urmelor. Poate că suntem norocoşi. Dacă avionul a plecat la timp, ar fi trebuit să explodeze la mai mult de o mie de kilometri de coastă, dispărând în ocean la sute de metri adâncime.

— Să revenim la suspectul dumneavoastră, reluă Malko. De când s-a terminat războiul din Afganistan nu l-aţi mai văzut niciodată?

— Nu, răspunse Franck Capistrano. Însă predecesorul lui Joe s-a întâlnit de mai multe ori cu el. Abdul Basin Karim a rămas în mişcarea fundamentalistă, călătorind între Afganistan, Peshawar şi Balucistan. A mai dat şi câteva lovituri între timp.

— Cum a intrat în Statele Unite?

Franck Capistrano păru că se chirceşte şi zise cu o voce seacă:

— Dispune de o viză B1, cu dreptul la mai multe intrări. A cerut-o Consulatului din Peshawar. Acesta m-a înştiinţat, iar eu i-am dat undă verde la Departamentul de Stat. Asta a fost acum patru ani. Abdul Basin Karim era un fost „aliat”. Dar şi alţi pakistanezi şi afgani au beneficiat de aceleaşi înlesniri. Nu mi-am imaginat nici o clipă că este implicat într-un atentat care contravine intereselor noastre.

Consilierul special de la Casa Albă luă o altă ţigară din pachet

şi o aprinse cu bricheta Zippo pe care o puse apoi într-un etui din piele. Joe Hickerson privea podeaua. Malko îşi închipuia ce trebuie să fi simţit Capistrano când a descoperit prezenţa lui Abdul Basin Karim la bordul cursei pentru Atena-New York, aparţinând companiei TWA. Avea cu ce să declanşeze un alt scandal de tipul Watergate. Un informator special din Securitatea Naţională de la Casa Albă îi înlesnea intrarea pe teritoriul Statelor Unite unui terorist venit să comită un atentat înfricoşător… Avea un motiv foarte întemeiat să sufere de insomnii. Simţindu-se vinovat în aceeaşi măsură, Joe Hickerson lăsă capul în jos. Malko era stânjenit.

— Se pare că l-aţi găsit pe Abdul Basin Karim, zise el. Altminteri, nu ne-am găsi aici.

— Nu chiar, îl contrazise Hickerson. Printr-un „spion” de-al meu, am identificat pe cineva care îl cunoaşte bine şi ne poate ajuta să ajungem la el.

— Este în Pakistan?

— Sunt aproape sigur. Cu toate că nu a apărut nimic oficial referitor la el, este sigur că se află în vizorul nostru. De fapt, am emis un mandat de căutare cu amprentele lui prin toată lumea. Până acum nu am obţinut nici un rezultat.

— Nu e în Afganistan cu Bin Laden?

— E posibil. Dar baza lui se află încă la Peshawar.

Ceva îl intriga pe Malko.

— Când l-aţi cunoscut, vi s-a părut un terorist? îl întrebă el pe Capistrano.

Americanul zâmbi cu amărăciune.

— Nicidecum. Pe atunci, luptam de aceeaşi parte împotriva sovieticilor.

Fireşte că toţi tipii ăia ni se păreau nişte exaltaţi cu Jihadul lor şi dorinţa de a impune un Islam radical. Erau nişte nebuni, dar erau nebunii noştri. Susţineau că ne simpatizează… Din păcate, după ce sovieticii au fost alungaţi din Afganistan, au găsit o nouă bătălie în altă parte. Conducătorii lor mola i-au asmuţit împotriva noastră, a ţărilor arabe moderate. Din cauză că susţinem Israelul, Arabia Saudită şi Egiptul, ne-au ţintuit la stâlpul infamiei şi ne acuză că îi înfometăm pe copilaşii irakieni. Inşi precum Abdul Basin Karim sunt montaţi bine de agitatori. Li se spune că Jihadul permite absolut orice. Că se vor duce direct în paradisul lui Allah, dacă îi ucid pe necredincioşi. De câţiva ani încoace, Islamul este un butoi de pulbere. Uitaţi-vă numai la tipii care au aruncat în

aer World Trade Center din New York. Erau nişte oameni de ispravă recrutaţi la ieşirea din moschee, despre care nu s-a auzit nimic până atunci. În prezent, în fiecare musulman radical zace câte un terorist plin de forţă. Nu ştiu ce-a fost în capul lui Abdul Basin Karim şi nici nu-mi pasă. Dar vreau capul lui. Nu-mi voi găsi odihna până când nu îl voi vedea mort.

— În concluzie, zise Malko, va trebui să-l hărţuiesc pe Abdul Basin Karim.

Franck Capistrano îi aruncă o privire încărcată de ură glacială, dar stăpânită.

— Îi vreau pe Karim şi pe Bin Laden.

— Cum de sunteţi atât de sigur că Osama Bin Laden se află în spatele acestui atentat? obiectă Malko.

Capistrano îi aruncă o privire lipsită de blândeţe.

— Abdul Basin Karim este „al treilea cuţit", adică un simplu executant. Nu este în stare să se gândească şi să pună la cale un atentat de asemenea anvergură. Însă Bin Laden, da. El dispune de bani, de oameni de legătură, de concepţii strategice care ar putea explica un astfel de atentat. Cum v-am mai spus, ne-a declarat război în mod deschis în Arabia Saudită. Aceasta este partea „deschisă" a operaţiunii lui. Nu poate să revendice sabotajul împotriva unui avion civil. De altfel, nimeni nu a mai făcut-o vreodată. Însă eu sunt sigur că e mâna lui. De aceea am forţat mâna saudiţilor să-i execute pe unii partizani de-ai lor. Trebuie să eradicăm...

În faţa convingerii consilierului special din Siguranţa Naţională de la Casa Albă, Malko se înclină, dar totodată obiectă:

— Mi-aţi spus că Bin Laden se află în Afganistan. Nu e uşor să mă duc să-l caut acolo, cu atât mai mult cu cât nu ştiu exact unde este.

Franck Capistrano se aplecă furibund spre Malko.

— Vreau să-l găsiţi pe Karim! Pe urmă, ne va duce la Bin Laden. Ca să-şi primească vizitatorii străini, se foloseşte de o casă de la periferia oraşului Jallalabad. Apoi, se întoarce în munţii din regiunea Nangabar. Sateliţii şi informatorii noştri nu şi-au prea dat osteneala să ne localizeze ascunzătoarea. Karim ne va rezolva problema.

— Cum?

— Vă voi explica.

Obosise deja. Căci avea ochii injectaţi... Spuse imediat:

— O dată ce vom şti unde este, o să-i dăm şi noi lovitura pe

care i-a dat-o Elţîn lui Djokar Dudaiev, liderul cecen.

— Adică?

— Îl sunăm. La Peshawar se află o bază în perfectă stare pentru aparatele Mirage IV.

— Pakistanezii vor colabora cu noi? întrebă Malko.

Franck Capistrano zâmbi.

— Nu pakistanezii, ci *nişte* pakistanezi. Întreaga operaţiune este clandestină. Cum v-am mai spus, nu avem nici o dovadă împotriva lui Bin Laden. Dar eu cred că este comanditarul atentatului împotriva zborului 800. Chiar dacă Abdul Basin Karim colaborează, nu vom avea probe ca să-l judecăm în faţa unui tribunal american.

Ceea ce tocmai îi oferea lui Malko era un „contract" după toate regulile legale, în stilul Mafiei. Având în vedere respectul exagerat acordat dreptului americanilor, acest lucru era uimitor. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Joe Hickerson se grăbi să adauge:

— Domnul Capistrano dispune de un *finding,* un ordin scris şi secret cu privire la o operaţiune clandestină a preşedintelui Statelor Unite în cadrul acestei afaceri.

Fără un cuvânt, Capistrano scoase un plic din buzunar şi i-l înmână lui Malko. Documentul avea antetul Casei Albe şi era semnat de Bill Clinton. Prin cele câteva rânduri, era de acord cu toate măsurile pentru lichidarea lui Osama Bin Laden. Expresia pe care o folosea: *terminate with extreme prejudice* era echivalentul lui: condamnare la moarte. Era semnat de mână şi avea ştampila personală a preşedintelui Statelor Unite.

Malko înapoie documentul.

— Aceasta este *fatwa*[4] noastră, zise cu ironie Franck Capistrano. De acum înainte lucraţi direct pentru Casa Albă. Bineînţeles că, în această problemă, trebuie să păstraţi secretul absolut. Oamenii de la Langley nu sunt la curent. Joe vă va acorda tot sprijinul necesar.

Aruncă o privire discretă la ceasul său din aur masiv şi se ridică întinzându-i mâna lui Malko.

— *Take care!*

— Unde pot să vă găsesc? îl întrebă Malko.

Franck Capistrano îi surâse obosit.

— Mâine, în biroul meu de la Casa Albă, mai pe seară. Plec imediat într-acolo.

[4] Decret religios (n.a.).

*

* *

— A străbătut jumătate din glob doar ca să stea aici câteva ore? întrebă Malko sufocându-se.

Joe Hickerson clătină din cap.

— Domnul Capistrano a fost tulburat de povestea asta. E războiul lui. Voia să vă vadă şi să vă arate ordinul ca să se asigure că dumneavoastră sunteţi persoana potrivită pentru această situaţie.

— Cum poate să-şi dea seama?

— Am încredere în judecata lui. Îl cunosc foarte bine. Eu eram aici pe când se ocupa de livrarea de arme pentru mujahedini. Dacă veţi reuşi, veţi avea un prieten puternic la Casa Albă.

Malko nu răspunse. Să răzbune cele două sute treizeci de victime ale zborului 800 era deja un motiv extrem de serios.

— Să vă arăt câteva fotografii, îi propuse şeful centralei.

*

* *

— Îl recunoaşteţi pe Osama Bin Laden?

Privirea veselă, *keffieh*-ul[5] în carouri roşii, barba lungă şi răsfirată, nimic din figura lui. Nu trăda un terorist periculos. Părea mai degrabă un înţelept *ulema*[6]. Aparenţele înşeală.

— Iată-l pe Abdul Basin Karim, zise Joe Hickerson. Acesta îţi inspira teamă. Cu un păr foarte des şi negru, ochi bulbucaţi cu o privire halucinantă, cu mustaţă şi barbă tunse după modelul Profetului, gură mare, cărnoasă şi senzuală. Era foarte tânăr cu un aer inteligent şi fanatic. În Pakistan sunt mii de tineri ca el.

— Unde să mă duc să-l caut? întrebă Malko. Cred că Peshawar este un oraş mare acum.

Joe Hickerson îşi aprinse o ţigară Gauloises blondes cu bricheta Zippo învelită în piele vişinie roasă pe la colţuri, un model extrem de rar, din 1951, cumpărată cu o avere la o licitaţie.

— La Peshawar avem un agent excepţional. Ralph McCarthy, un fost *strânger* de-al casei, specializat în capcane şi explozibili. El îi forma pe mujahedini în timpul războiului cu sovieticii. Cum îi plăcea să stea aici, am ticluit un plan ca să rămână, făcându-ne astfel şi anumite servicii. Conduce o organizaţie

[5] Acoperământ pentru cap la beduini (n.t.).

[6] Teolog musulman (n.t.).

neguvernamental[7] finanţată de Universitatea din Omaha, *Education Project for Afganistan.* Este o acoperire excelentă. Locuieşte la University Town, chiar în apropiere de Peshawar şi „tratează" cu câteva „surse" pentru mine, printre care şi un tip care se numeşte Hedjaz Rahim. Un afgan care mai are mulţi prieteni printre foştii mujahedini. Când am început cercetările în legătură cu Abdul Basin Karim, Ralph McCarthy s-a dus să afle câte ceva şi a descoperit că îl cunoştea foarte bine pe Hedjaz Rahim. S-au luptat cu sovieticii în acelaşi grup, cel de la Sayyaf. Rahim i-a spus că a primit regulat veşti de la prietenul lui şi atunci, m-a prevenit. De aceea trebuie să vă duceţi la Peshawar.

Malko întrebă nemulţumit:

— De ce nu se ocupă de afacere chiar Ralph McCarthy? El stă acolo şi ţine legătura cu el.

Joe Hickerson îi zâmbi cu superioritate.

— Ralph se pregăteşte să se retragă. Nu mai vrea să organizeze lovituri active, mai ales pentru serviciile de informaţii, pentru că vrea să trăiască în continuare la Peshawar, dar, fireşte, nu într-un buncăr.

Cel puţin era sincer. Joe Hickerson se grăbi să-şi îndulcească tonul cu care îl avertizase pe Malko.

— Ralph o să vă ajute, bineînţeles, chiar puteţi să staţi la el. Vorbeşte limbile paştu şi dari şi va aranja să vă întâlniţi cu Hedjaz Rahim.

— Credeţi că Rahim va fi de acord să mă ducă la Abdul Basin Karim? întrebă Malko sceptic.

— O să-i facem o propunere pe care nu cred că o va refuza. O viză de rezidenţă pentru el şi familia lui în Statele Unite, plus două milioane de dolari. Bineînţeles că nu va primi suma decât în momentul în care Karim nu va mai putea face nici un rău.

— Şi dacă refuză?

— M-ar mira. Trage mâţa de coadă. Şi-apoi, când a vorbit despre Karim, nici nu ştia că e implicat în atentatul împotriva zborului 800. Spuneţi-i că oricum îl vom găsi pe Karim şi că, dacă refuză să colaboreze cu noi, o să-l facem să afle că el l-a turnat.

Serviciul de Informaţii nu era întotdeauna o treabă de gentleman. În schimb, cele două sute de victime ale zborului 800 erau scrise cu litere de foc. Când înoţi în mocirlă, nu trebuie să-ţi fie teamă că te murdăreşti pe mâini. Joe Hickerson se grăbi să continue:

[7] ONG – în textul original (n.t.).

— Dispuneţi de maşină şi de şofer, un pakistanez pe nume Perverst care lucrează de mult timp pentru ambasadă. Este creştin, specimen cam rar întâlnit prin părţile astea. Vă aşteaptă jos. Sper să vă înţelegeţi bine cu Ralph.

— E un tip dificil?

— Se aprinde cam repede, dar e simpatic. Am un mic dar pentru dumneavoastră…

Scoase dintr-un sertar un pistol automat cam colţuros cu ţeava lungă şi cocoşul în afară şi i-l întinse lui Malko.

— Este copiat după Tokarev de calibrul 32, fabricat la Dara, în zona unde locuiesc triburile. Oamenilor de pe aici nu le plac armele mici şi, din cochetărie, l-au făcut cu ţeavă lungă. E de unică folosinţă. Puteţi să-l aruncaţi după aceea.

Nu avea nici o marcă, nici un număr care să permită identificarea. Falsificatorii pakistanezi uitaseră efectiv să treacă măcar un număr pe chiulasă. Americanul îi dădu şi un telefon portabil.

— Iată şi un Paktel. Cabinele sunt rare pe aici. Acesta este cifrat şi vă permite să comunicaţi cu al meu. De altfel, tipii de la IŞI[8] sunt nişte maniaci ai ascultărilor. Şi aşa, o să vă repereze foarte repede…

— Credeam că vă înţelegeţi bine cu ei.

Joe Hickerson surâse.

— Suntem prieteni ca târfa cu clientul ei… Ne iau biştarii, în schimb, când pot să ne înşele, nu se dau în lături. La Peshawar sunt în elementul lor, ca peştii în apă. Nu uitaţi că ei au organizat reţelele de mujahedini. Îi cunosc pe toţi şi manevrează pe toată lumea. Fireşte că ne ajută când interesele lor coincid cu ale noastre. Dacă nu, întorc capetele în altă parte. În afacerea Bin Laden, nu prea se simt în largul lor. Mai întâi, fiindcă mulţi ofiţeri din IŞI sunt fundamentalişti ca şi el. În al doilea rând, fiindcă Abdul Basin Karim este pakistanez. În concluzie, nu vor face nimic să-l aresteze sau să-l extrădeze.

Malko îşi înăbuşi un căscat, apoi se uită la ceasul său marca Breitling, un dar de la Alexandra. Se făcuse ora trei. Nici măcar nu mai avea timp să-şi facă siesta. Joe Hickerson îl şi împinse spre uşă.

— O să pun în seiful de la hotelul *Corolla* o ladă de Defender de cinci ani. Cu o sticlă de scotch bun deschizi toate uşile…

[8] Inter Services Intelligence – Serviciile de Informaţii pakistaneze (n.a.).

În Pakistan, ţară declarată oficial islamică, vânzarea şi consumul băuturilor alcoolice erau interzise, dar nu şi străinilor. De aceea, visul oricărui pakistanez era să-şi apropie diplomaţii care dispuneau de alcool.

— Să presupunem că îl găsesc pe Abdul Basin Karim, zise Malko în timp ce păşi pragul uşii, aţi prevăzut urmarea?

— Cum să nu, răspunse americanul. Îl răpim, îl ducem într-un loc liniştit şi stăm de vorbă.

— Stăm de vorbă...

O străfulgerare feroce trecu prin ochii deschişi la culoare ai lui Joe Hickerson.

— Cu o scursură ca el nu trebuie să ne purtăm cu mănuşi. Va colabora ca să ajungem la Bin Laden. Dacă vom începe să-i tăiem gâtul încetişor cu ferăstrăul, m-ar mira să ne lase să-i atingem carotidele... Genul acesta de indivizi care dispun cu uşurinţă de viaţa celorlalţi şi-o iubesc prea mult pe a lor. Trebuie să afle că în statul New York nu mai există pedeapsa cu moartea.

*

* *

Un zid de camioane întuneca orizontul, cu siluetele lor fantomatice ivindu-se dintr-un nor de motorină. Două dintre ele mergeau în aceeaşi direcţie cu Toyota lui Malko, alte două veniră din faţă depăşindu-se, toate aceste manevre desfăşurându-se pe un drum plin de gropi care, într-o ţară normală, nu ar fi permis decât trecerea a două vehicule din faţă... Nepăsător, Perverst acceleră, făcu perseverent semn cu farurile şi apăsă de mai multe ori claxonul scurt emiţând o serie de schelălăituri furioase. Malko se ghemui în spate. Până aici, Perverst, cu ochii lui bulbucaţi şi mustaţa deasă, i se păruse chiar simpatic.

În faţa lor, camioanele deveneau din ce în ce mai mari, ca un zid de netrecut. După câteva secunde de la această ambuscadă, camionul care intrase în depăşire în faţa lor, se retrase cu graţie, lăsând o trecătoare ce părea foarte îngustă. Perverst se strecură pe acolo. Timp de câteva clipe, Malko nu zări decât două ziduri mişcătoare de o parte şi de cealaltă a maşinii lor. Apoi, vehiculul se dădu la o parte. Perverst stinse farul semnalizator cu siguranţa ce ţi-o conferă o conştiinţă curată.

Înainte, drumul era liber pe o distanţă de o sută de metri, până la următorul zid de camioane. Ca să-şi facă curaj, Perverst dăduse drumul la radio tare de tot... Se angajă în depăşirea următoare cu un calm înfiorător... Drumul Islamabad-Peshawar

era mai rău decât „Salariul groazei”. Mai mult sau mai puţin drept, alterna cu porţiuni pe care se circula pe două benzi şi cu tronsoane unde toată lumea mergea pe aceeaşi bandă în stare proastă. Teoretic, aceasta ar fi trebuit să fie o autostradă. Cum pakistanezii îi plăteau pe chinezi – care sunt maiştri neîntrecuţi în reparatul drumurilor – cu ţârâita, pe o distanţă de douăzeci de kilometri, lucrările avansau pe porţiuni, obligându-i pe şoferi să treacă printr-un interminabil gymkhana[9]...

Acum se aflau în urma unui camion Bedford, încărcat cu cherestea, ce avea desenat pe spate un chip de femeie plin de senzualitate. Fiecare camion pakistanez era o operă de artă. Nu rămânea nici un centimetru pătrat nepictat şi neluminat din abundenţă. Această operaţiune trebuie să le fi luat săptămâni întregi. Unii dintre şoferi înlocuiseră portierele din tablă cu unele din lemn, scuipate cu infinită dragoste. Bineînţeles că o treabă ca asta îi lăsase cu mai puţini bani pentru reparatul frânelor…

Încercând să depăşească alt vehicul în faţa a doi mastodonţi ce se îndreptau în mare viteză spre ei, Perverst se întoarse.

— Domnule, vom ajunge la Attok.

În mod miraculos, unul dintre camioane se dădu la o parte când şoferul lui Malko îl claxonă cu furie, apoi spuse cu voce egală:

— Trebuie să fim foarte atenţi că iau mult haşiş şi uneori nici nu ştiu pe ce lume se află…

Traversară Indusul care curgea maiestuos spre sud. Parcurseseră jumătate din drum. Cei mai buni şoferi îl străbăteau în două ore şi jumătate, alţii în patru. Recordul absolut îl deţinea un diplomat francez care l-a parcurs în două ore şi zece minute, dar, ce-i drept, s-a ales cu patru luni de spital.

Când ajunseră la Peshawar, marele oraş din nord-vest, la cincizeci de kilometri de Afganistan, se făcuse întuneric de-a binelea. La prima vedere, nimic nu se schimbase de când a fost ultima oară pe aici, cu unsprezece ani în urmă. La vremea aceea, CIA îl trimisese la Peshawar ca să zădărnicească o operaţiune pusă la cale de KGB ca să pună capăt rezistenţei afgane. A reuşit să le dejoace planurile, iar „şefii” mujahedinilor i-au păstrat recunoştinţă eternă. Dar în mod special, Sayed Gul, omul cel mai căutat de KGB în calitatea lui de conducător al Serviciilor de Informaţii ale Rezistenţei. Găsi acelaşi amalgam de autobuze

[9] Ansamblu de probe extrem de dificile de automobilism sau motociclism (n. t.).

pictate, de camioane, de ricşe, de tricicluri luminate precum altarele, căruţe trase de cai pe G.T. Road, marea arteră ce străbătea oraşul de la un cap la celălalt. Pe partea dreaptă, se aliniau cinematografe cu faţade stridente, în stânga, vechiul fort Bala Hisar. La următoarea intersecţie, un poliţist cu masca de gaze pe figură se străduia să dirijeze circulaţia ce se desfăşura absolut alandala. Perverst trecu în goană, angajându-se pe Khyber Road. University Town se afla la trei kilometri spre vest…

Pe atunci, University Town număra doar câteva căsuţe pierdute în deşertul plin de praf… Dar, cu timpul, a devenit un oraş întins pe mai mulţi kilometri, cu alei lungi mărginite de case ascunse în spatele zidurilor înalte şi porţilor masive. Un adevărat labirint. Perverst viră la stânga, părăsind Jamrud Road. Aici, circulaţia era mai puţin intensă, multe camionete, căruţe trase de cai şi *tonga* serveau drept taxiuri… Era domeniul organizaţiilor neguvernamentale. Toate străzile erau jegoase, încât ai putea crede că toată mizeria din lume şi-a dat întâlnire la Peshawar.

Deodată, Perverst opri în faţa unei porţi metalice gri şi claxonă scurt. Malko zări la lumina farurilor o plăcuţă superbă din aramă: *University of Omaha. Education Preject for Afganistan.*

În poartă apăru un bărbos în vârstă în ţinută locală cu un pancol afgan pe cap, o pălărie turtită din fetru, iar Perverst băgă maşina în curte. Casa părea destul de mare şi întunecată. Şoferul schimbă câteva cuvinte cu bătrânul, apoi spuse:

— *Mr. Ralph is not there.*

Începea bine. Bătrânul se grăbi să-l conducă pe Malko într-o încăpere cu pereţii acoperiţi cu hărţi ale Afganistanului. Lumina îi aminti de un adăpost antiaerian. Malko se aşeză pe o banchetă atât de joasă încât avu senzaţia că stă direct pe pământ. Mirosea a praf şi a mirodenii. Bătrânul dispăruse. Timp de câteva minute nu se petrecu nimic. Apoi Malko auzi un fâsâit pe hol, apoi o siluetă care intră pe uşă. I-a trebuit un timp ca să-şi dea seama că era o femeie cu un voal pe cap, cu nişte ochelari cu rame rotunde şi metalice a la Troţki pe nas, cu trupul ascuns într-un *kamiz* lung, un fel de cămaşă pakistaneză şi într-un *charouar,* un fel de şalvari.

Ea îşi dădu voalul jos, lăsând să se vadă părul brun-roşcat, tuns scurt şi ondulat. Avea faţa lată, gura bine conturată, ochii uşor migdalaţi.

— Bună seara, zise ea în engleză. Cine sunteţi?

— Sunt Malko Linge şi îl caut pe Ralph McCarthy. Vin din partea lui Joe Hickerson.

— Ah, da, zise necunoscuta. Eu sunt Dorothy O'Leary, asistenta lui. Nu este aici, cred că se întoarce târziu.

Malko schiţă gestul că vrea să se ridice.

— Rămâneţi, spuse tânăra. Mă duc să fac un ceai.

Fără să aştepte răspunsul, ieşi din încăpere. Când reveni cu un platou în mână, era complet schimbată. Cămaşa şi şalvarii făcuseră loc unui tricou mulat pe un piept enorm şi unei fuste cu care putea să dea gata un taliban. Ochelarii dispăruseră şi ei.

Dorothy O'Leary puse tava jos şi se aşeză turceşte pe perne, apoi spuse zâmbind:

— Adineauri m-am întors de la Sadr Bazar. Trebuie să mă deghizez, altminteri, bărbaţii parcă înnebunesc. Sunt nişte bolnavi care se simt frustraţi. Doriţi zahăr?

Privirile lor se încrucişară, iar Malko simţi un curent electric străbătându-i şira spinării. Dorothy O'Leary se uita la el pe sub sprâncene, pupilele ei negre acoperind aproape albul ochilor. Avea privirea tulbure, intensă, stânjenitoare din cauza fixităţii ei în care el citi ceva care îi puse pe jar măruntaiele.

— Da, puţin zahăr, răspunse el.

Dorothy O'Leary se pregătea să pună puţin zahăr în ceşcuţă, când, deodată, lumina se stinse, cufundând încăperea într-un întuneric absolut. Ea spuse cu voce domoală:

— Avem pană de curent. Se întâmplă tot timpul.

Malko o auzi pe tânără mişcându-se şi crezu că se duce să caute o lumânare. Apoi, îi simţi mâna mângâindu-i faţa, uşoară ca a unui orb. Şi, aproape imediat, gura care se lipi de a lui cu o precizie de credeai că Dorothy era nictalopă[10]. Cu buzele lipite strâns de ale lui, ea îl împingea înapoi, obligându-l să se întindă. Sânii grei pe care îi admirase mai devreme sub tricou se striviră de pieptul lui, iar abdomenul elastic începu să danseze lipit de al lui Malko, deşi nu se auzea nici un fel de muzică în cameră.

[10] Boală la animale sau la oameni care se manifestă printr-o vedere bună numai noaptea (n.t).

Capitolul IV

În întunericul absolut, Dorothy O'Leary se freca de Malko urmărind un scop precis. Fără să-şi dezlipească buzele de ale lui, începu să descheie câţiva nasturi de la cămaşă, iar el îi simţi degetele alergând pe piele, apoi apucându-i mameloanele cu abilitate, în timp ce, cu cealaltă mână, îi desfăcea cureaua.

Nu se aşteptase la o astfel de primire. Însă înflăcărarea lui Dorothy îi alungă rapid şi cea din urmă reţinere. Liniştea şi obscuritatea din încăpere aveau ceva ireal, parcă în afara timpului. Când te trezeşti cu un dar picat din ceruri, trebuie neapărat să profiţi de el.

Tânăra îl dezbrăcă de tot, sugându-l ca un viţel hămesit. Această mângâiere directă şi aproape brutală produsese foarte repede efectul scontat. Drept ca parul, Malko îi scoase tricoul şi prinse în mâini sânii voluminoşi, ajungând apoi la sfârcuri, pe care începu să le ciupească puţin cam tare cu degetele, smulgându-i partenerei sale gemete înfundate. Ea îi eliberă gura şi zise cu vocea gâtuită de plăcere:

— *Oh, yes, it's so good. Carry on. I am going to come!*

Malko îşi văzu de treabă cât putu de bine, răsucind între degete sfârcurile lunguieţe şi întărite, smulgându-i lui Dorothy ţipete înăbuşite ca de şoricel. Se pare că dăduse peste punctul ei slab. Însă, această femeie dezlănţuită îi făcea poftă să o violeze. El se smulse din gura ei şi o întinse pe spate. Se pregătea să se suie deasupra ei, când văzu apărând pe hol lumina gălbuie a unei lumânări.

Asistenta lui Ralph McCarthy scoase un strigăt scurt, flăcăruia rămase o clipă locului, apoi se întoarse din drum şi ei rămaseră din nou pe întuneric.

Femeia îl trase imediat peste ea cu violenţă, ca o tigroaică. Avusese timp să-şi ridice fusta scurtă deasupra pulpelor, pe dedesubt, neprotejând-o nimic.

Această chemare mută îi mări plăcerea lui Malko şi îşi strecură genunchiul între coapsele plinuţe. Dar, în mod straniu, simţi o rezistenţă. Dorothy refuza să-l lase să pătrundă. Era neaşteptat după această încercare de a-l seduce. Deodată, murmură cu glas abia auzit:

— Ticălosule, mă violezi, vrei să-mi depărtezi picioarele!

Nu era decât o inocentă fandoseală, căci Dorothy nu se apăra cu adevărat, ci pur şi simplu voia să creadă că e violată. Malko apăsă mai tare şi o obligă să-şi îndepărteze coapsele, strecurându-se imediat între ele. Dorothy se prefăcea că vrea să le apropie, însă, când simţi bărbăţia lui Malko, se deschise deodată ca o floare, îşi depărtă picioarele cât putu de mult şi primi cu un suspin plin de extaz sexul care se afundă adânc în pântece dintr-o singură mişcare. Malko o posedă cu egoismul unui soldat, lovind-o cu şalele, până când explodă, fiind întâmpinat de gemete însoţite de mişcări furioase de bazin. Apoi Dorothy se opri locului şi îi spuse bucuroasă:

— *Oh, my God! It's so good...*

Se desprinseră unul de celălalt şi adăugă:

— Aşteptaţi puţin, mă duc să aduc ceva de băut şi nişte ţigări.

Malko rămase pe loc, încântat de acest amuzament neaşteptat cu o necunoscută. Dorothy O'Leary reveni cu un platou pe care pusese o lumânare aprinsă, o sticlă de Cointreau, jumătăţi de lămâi verzi, pahare, o căldăruşă plină cu cuburi de gheaţă şi un pachet de Gauloises blondes. Prepară rapid două „Caipirinha".

— Îmi place băutura asta după ce fac dragoste, oftă ea. Dar aici, trebuie să tragi la galere până o găseşti.

Îşi aprinse o ţigară cu bricheta lui Malko şi suflă fumul afară privindu-l fix. Lăsase fusta în jos, dar nu se mai obosi să-şi pună şi tricoul. Cum în cameră trebuie să fi fost vreo douăzeci şi cinci de grade, nu se jena prea tare.

— Ador să mă regulez! făcu ea. Când v-am văzut ochii ăştia aurii, nici nu ştiţi ce efect au avut asupra mea. Începuseră să-mi tremure picioarele. Nu ştiam cum să încep. Din fericire, am avut pană de curent...

— Întotdeauna vă primiţi musafirii într-un mod atât de plăcut? Chiar şi atunci când nu se opreşte curentul?

— Nu fiţi rău! În Canada, la Toronto, am fost crescută foarte riguros. Prima oară am făcut dragoste la optsprezece ani. De atunci... (Ea lăsă fraza neterminată, apoi reluă.) Cu căldurile astea insuportabile de pe aici şi cu bărbaţii care nu încetează să se uite la mine cu poftă, am chef tot timpul.

Tăcu. Malko profită de această pauză neaşteptată ca să-şi savureze băutura. Deodată, se uită la Dorothy. Ea îl privea din nou pe sub pleoape, ca o nemernică vicioasă. Stinse ţigara în scrumieră şi se aplecă spre el. Puse buzele pe sexul adormit al

lui Malko, aşa, ca pentru un sărut cast.

Dar, alungaţi firescul… După treizeci de secunde, Dorothy O'Leary se lansă într-o felaţie nebună. Se auzea doar zgomotul umed al gurii sale ce aluneca în lungul membrului ce revenea încet-încet la viaţă.

Malko se lăsa în voia ei. Cât mai mult bine nu strică nimănui… Ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră extrem de pline şi toate cunoştinţele partenerei sale îşi făceau uşor, uşor efectul. Cu ochii pe jumătate închişi, Malko începea treptat să simtă că redevine bărbat când, deodată, se aprinse lumina.

Deschise larg ochii şi sângele îi îngheţă în vene. În cadrul uşii stătea un bărbat cu figura gravă. Avea vreo patruzeci de ani, părul des şi un cap de luptător. Şi el era îmbrăcat într-un kamiz şi un charouar. Îşi strecură mâna în faldurile şalvarilor şi o scoase afară ţinând mânerul unui pistol automat pe care îl îndreptă spre ei.

— *Son of a bitch! strigă el. You're fucking my beloved wife. I am going to blowyour fucking head off!*[11]

Malko simţi că îi fuge tot sângele din obraji. În viaţa lui nu s-a aflat într-o asemenea situaţie stânjenitoare şi periculoasă… Dorothy se ridicase în picioare şi stătea în faţa nou-venitului cu pieptul gol.

— Ralph! strigă ea cu vocea ascuţită. *Please, don't!*

La un metru de Malko, Ralph McCarthy întinse braţul şi trase piedica armei cu un păcănit sinistru ţintind abdomenul.

Strigă cu vocea răguşită de ură:

— *Woman! U know what I am doing!*[12]

Înmărmurit, Malko se uita la orificiul negru al armei. Ar fi fost stupid, după o viaţă ca a lui, să piară de gloanţele trase de un soţ gelos, chiar dacă era îndreptăţit s-o facă.

O mulţime de imagini se învălmăşeau în minte. Prima era cea a Alexandrei pe care o înşelase încă o dată. În mod cert, păcatele sunt pedepsite întotdeauna. Cu o tresărire de demnitate, înfruntă privirea furibundă a bărbatului din faţa lui.

Măcar de ar găsi un cuvânt înţelept să-i spună, deşi nu i-ar schimba cu nimic soarta.

— Mai mare daraua decât ocaua, zise el simplu.

Se scurseră câteva secunde într-o atmosferă tensionată. Lui

[11] Fiu de căţea! Te regulezi cu nevastă-mea! O să-ţi zbor creierii! (n.a.).

[12] Femeie! Ştiu eu ce fac! (n.a.).

Malko îi fugiseră toate ideile din minte în timp ce se întreba ce îl aşteaptă în viaţa de dincolo. În negura timpului, omenirea nu avansase prea mult în acest domeniu, fiindcă nu se ştie nimic sigur. Însă el va afla şi încă extrem de repede.

Un puternic hohot de râs îl făcu să tresară. Ţeava pistolului coborî, iar figura gravă a lui Ralph McCarthy se destinse dintr-o dată. Râdea cu lacrimi. Aruncă pistolul pe perne şi se trânti alături de Malko zicând bucuros cu vocea lui dogită:

— *My God! I never had so much fun since my grand-mother dided!*[13]

Malko se uită la el perplex. Americanul se întoarse şi îi zise lui Dorothy care îşi punea tricoul pe ea:

— Du-te şi adu o sticlă de scotch. Trebuie să sărbătorim.

Îi făcu lui Malko cu ochiul complice şi zise imediat ce fata ieşi din cameră:

— V-am făcut-o! Dorothy nu e nevastă-mea, ci doar o prietenă cu care fac ceaca-paca din când în când. Cum îl are pe dracu' în ea, nu se satură niciodată. Dar nu prea mă mai atrage de când am găsit o putoare afgană de cincisprezece ani care suge ca o zeiţă.

— Dar pe Dorothy unde aţi găsit-o?

— Lucra într-o organizaţie neguvernamentală, dar i-a expirat contractul. Atunci când am angajat-o eu, tocmai căuta de lucru. Este o asistentă bună la toate, adăugă el râzând fericit. Vorbeşte puţin limbile paştu şi dari. În plus, cunoaşte o groază de tipi pretutindeni. O folosesc pe post de cercetaş. Nu se ştie niciodată ce ascunde o femeie în spatele unui voal.

Dorothy O'Leary se întoarse cu o sticlă de Defender vechi de cinci ani şi cu pahare. Ralph McCarthy le umplu şi îl ridică pe al său.

— Bine aţi venit la Peshawar, prinţe Malko, una dintre cele mai frumoase văgăuni din fundul pământului! Dumnezeu să vă aibă în paza Lui! Eu l-am avut pe Joe. Ştiu ce trebuie să faceţi la Peshawar.

Cu privirile plecate, Dorothy zise înainte să dispară:

— Mă duc să pregătesc cina.

— Aţi plecat de la *Company?* îl întrebă Malko.

Ralph McCarthy se întinse şi îşi turnă o porţie dublă de Defender fără gheaţă.

— M-am săturat să fac tot felul de porcării prin toată lumea, în

[13] Doamne! Nu m-am mai distrat aşa de când a murit bunica! (n.a.).

timpul operaţiunii „Furtună în Deşert”, m-au trimis în mod neoficial să controlez pustiul irakian. Dar ştiţi de ce? Porcii ăia de la Langley credeau că irakienii ascund acolo baze de lansare a rachetelor Scud în moschei gonflabile! Mi-am riscat viaţa pentru o asemenea tâmpenie! Acum m-am liniştit, îmi câştig pâinea, am un Nissan Patrol pe cinste, nu mă bate nimeni la cap şi mai fac unele servicii câteodată. Dacă ştii cum, la Peshawar nu se trăieşte prea rău.

— Cei din IŞI ştiu cine sunteţi?

— Bineînţeles. Din când în când, îmi mai ascultă telefonul. Mă supraveghează un pic, iar „paznicul” meu lucrează cu siguranţă pentru Special Branch. Dar avem ceea ce se cheamă un *gentleman’s agreement,* adică eu nu îi înjur, ei nu mă înjură. Şi-apoi, suntem aliaţi. De aceea am acceptat afacerea Abdul Basin Karim-Bin Laden cu intermediari. Vreau ca dumneavoastră să fiţi în linia întâi.

— Nu aţi reuşit să aflaţi une este Bin Laden?

Americanul zâmbi cu ironie.

— Undeva pe o rază de o sută de kilometri pe lângă Jallalabad. E în Kunar, dar unde? A fost o prostie să-l determine să plece din Khartoum. Acolo puteam să-l prindem, însă nu am primit niciodată ordinul de la Langley.

— Ştiţi că îl caută pentru zborul 800?

— Mi-a spus Joe. Tipii ăştia ne urăsc. Sunt nişte nebuni furioşi. Fac totul în numele Profetului. Când conduceam antrenamentele oamenilor lui Hekmatyar, am văzut o grămadă de treburi.

— Ce ştiţi despre Hedjaz Rahim?

— E un om cu picioarele pe pământ. Şi el a făcut afaceri cu organizaţiile neguvernamentale. Jihadul e mic copil. Ştiţi câte organizaţii de acest gen sunt în University Town?

— Nu.

— Aproape două sute!

Se ridică şi îl duse pe Malko în faţa unei hărţi agăţate pe perete. University Town devenise în ultimul timp o mare aglomerare dreptunghiulară, delimitată la nord de Jamrud Road şi la sud, de canalul Warsak, traversată de unicul drum de cale ferată ce merge de la Peshawar la Landicotal.

— Noi ne aflăm aici, zise Ralph punând degetul pe un punct roşu, în Rahman Baba Road, la est de University Town.

Zeci de punctuleţe roşii brăzdau dreptunghiul, fiecare reprezentând o organizaţie neguvernamentală.

— Ştiţi unde se află?

— Organizaţia lui este aici – arătă un punct pe Park Avenue – şi locuieşte în Hayatabad. Numai că, nici nu încape în vorbă să vă duceţi să-l căutaţi. Mai întâi trebuie să aflăm dacă acum se găseşte aici. Se duce deseori la Quetta, în Balucistan, unde se ocupă de o tabără de refugiaţi. Dorothy va porni la vânătoare.

Ralph McCarthy îşi goli paharul şi zise:

— Trebuie să nu dăm greş. Sunt pe-acolo sute de foşti mujahedini, ce gravitează în jurul micilor grupuri de radicali islamişti care sunt extrem de periculoşi. Îi urăsc de moarte pe americani şi, în general, tot ce nu poartă barbă şi turban. Universitatea din Islamabad este un veritabil cuib de agitatori, înglobând mai mult de şapte sute de străini care au venit să se îndoctrineze. Peshawarul geme de astfel de agitanţi care nu visează decât să se ia la harţă cu Vestul. IŞI supraveghează totul destul de anemic şi îi expulzează pe cei mai exaltaţi. În Afganistan, tipii care au luptat cu sovieticii au fost totuşi „afganii”. Afgani adevăraţi, pakistanezi adevăraţi, dar şi musulmani din ţări ca: Egipt, Algeria, Maroc, Iordania, Libia, Arabia Saudită, Yemen şi nu mai ştiu care. În plus, cea mai mare parte dintre marile organizaţii de rezistenţă afgane mai au încă birouri aici. Gulgudin Hekmatyar se află la două străzi de aici, iar talibanii chiar vizavi. Cei care s-au exilat ca Sayyaf au redeschis sedii clandestine. Nu vorbesc despre organizaţiile neguvernamentale musulmane. Toată lumea supraveghează pe toată lumea, se comit asasinate, se fac reglări de conturi, se agită, iar pakistanezii inventariază loviturile… în plus, mai sunt şi zonele cu triburi, adăugă el scuturându-se.

— Cunosc, zise Malko, acum câţiva ani, era să fiu omorât acolo.

— Ei bine, nici acum nu s-a schimbat. E un fel de Vest Sălbatic cu telefoane celulare. Dar mult mai periculos. De la piaţa din Kharkano până la frontiera afgană, e ţara nimănui în care triburile paştu fac legea şi trafic de tot felul, de la droguri până la arme, folosindu-se de biciclete indiene! Când cineva are treabă prin zonă, trece pe la zece kilometri distanţă şi pe urmă pa! În fiecare zi sunt reglate conturi. Citiţi *Frontier Post.* Acolo toată lumea poartă armă în mod oficial. Bine. Cred că sunteţi obosit?

— O să mă duc la hotelul *Pearl Continental.* Când am trecut, am văzut că mai există.

Ralph McCarthy se strâmbă.

— Nu e prea vesel şi-apoi, oamenii din Special Branch vă vor repera imediat. Rămâneţi aici, Dorothy se va ocupa de dumneavoastră…

— Aţi venit cu Perverst? reluă McCarthy conversaţia.

— Da.

— Pe el o să-l trimit să se culce la *Green's Hotel* în Sharan-E-Pehivi. Acolo îi cazez pe corespondenţii mei. Pentru patru sute de rupii, îi vor da o cameră fără gândaci prea mari. Acum vom mânca şi după aceea, vom face nani. Aici, toată lumea se culcă devreme. După ora zece, nu ai ce face în Peshawar, decât să te regulezi, dar dumneavoastră aţi făcut-o deja.

— Atunci, de ce staţi aici?

Înainte de a-i răspunde, Ralph McCarthy îşi scărpină claia din cap.

— Nici eu nu ştiu. Este unul dintre locurile din lume cu adevărat anarhic! Mai ales unde locuiesc triburile, poţi să faci ce vrei. E deconectant. Pe de altă parte, nu-mi prea vine să mă întorc în Statele Unite, sau să mă duc altundeva. Aici, cu câţiva bişţari pot să trăiesc bine, să mă distrez, să mă regulez şi dacă am chef de haşiş bun, mă duc până la piaţă. La urma urmelor, îmi place oraşul ăsta împuţit care nu are decât vreo două mii de ani. Dacă Iisus ar fi aflat de el, cred că aici ar fi venit să se nască şi nu s-ar mai fi dus tocmai la Bethleem.

— Cina e servită, strigă Dorothy din hol.

Ralph se ridică cu greutate. Cu burdihanul lui, cu pulpanele sale grase şi cu capul mare de om care trăieşte bine, semăna mai degrabă cu un epicurian decât cu un agent al unui serviciu secret…

— Sper că veţi reuşi, zise el. Tipii ăştia sunt în stare să arunce în aer un avion plin cu oameni nevinovaţi, copii şi femei; merită puşi în acid şi lăsaţi să zacă acolo luni de zile…

*

* *

Printre faldurile perdelei, cerul de un albastru de cobalt îl orbi pe Malko, iar acesta clipi din ochi, apoi se uită la ceas şi nu îi veni să creadă. Se făcuse deja unsprezece şi zece minute!

Dormise mai mult de douăsprezece ore într-un pat cu plasă îmbunătăţit, într-o cămăruţă cu pereţii goi. În curte, de la un aparat de radio se auzea muzică pakistaneză. Se sculă, făcu un duş rece – afară erau treizeci şi şapte de grade – şi, fără să se bărbierească, plecă în recunoaştere.

Îl găsi pe Ralph McCarthy în faţa calculatorului apăsând de zor pe taste, într-un birou în care atârnau mai multe arme prinse cu cârlige. Un vechi Kalaşnikov din China cu patul rabatabil şi o puşcă-mitralieră autentică de un calibru impresionant. Americanul ridică privirea şi îi zâmbi.

— Aţi dormit bine?

Nu se simţea nici un fel de ironie în glas.

— Destul de bine.

— Dar nu prea. Dorothy nu a venit încă. Am trimis-o după veşti.

— În legătură cu Hedjaz Rahim?

— Exact. Trebuie să fie atent.

Bătrânul gardian aduse ceai verde care ar fi înviat şi un mort. Ca să-i treacă timpul mai repede, Malko începu să studieze hărţile, trecând în revistă toate taberele de antrenament ale diferitelor facţiuni integriste…

Se pregătea să se ducă să se bărbierească, când o siluetă verzuie se ivi în birou. Era o femeie înfăşurată din cap până-n picioare într-un *chadri* afgan. Singura deschizătură, o „ferestruică” tăiată în ţesătură, se afla în dreptul ochilor.

Dorothy O’Leary îşi scoase îmbrăcămintea pe cap, dând la iveală un tricou ce se mula pe corp şi nişte jeanşi.

— Dumnezeule, ce cald ţine drăcia asta! oftă ea.

Ralph McCarthy se ridică de la calculator.

— Ei? o întrebă el.

Hedjaz Rahim s-a întors de la Quetta. Moksin l-a anunţat că vreau să vorbesc cu el şi va veni la magazin peste două ore.

— În felul acesta suntem siguri că va veni! comentă Ralph. Ultima oară, aproape că a violat-o pe Dorothy, adăugă el adresându-se lui Malko.

Dorothy O’Leary lăsă capul în pământ cu sfială şi ieşi din birou luând şi „ţinuta de luptă” cu ea.

— Cu hainele alea pe ea, poate să se ducă oriunde fără să atragă atenţia. Merge cu *tonga* şi nimeni nu-şi dă seama că e occidentală.

Ralph McCarthy oftă şi, văzându-l pe Malko nedumerit, preciză:

— Vă veţi duce la întâlnire. Perverst vă va lăsa acolo, în Khyber Bazar, aproape de Fort, în Indersher, bazarul de bijuterii. Este un fel de galerie acoperită. În mijloc, veţi vedea o galerie, Shenwari Piaza, care se întinde pe patru etaje. Magazinul lui

Moksin se află la etajul al treilea şi are numărul douăzeci şi trei. Când coborâţi de pe scara rulantă, o luaţi la dreapta. Este ultimul. Se va mira când vă va vedea, dar îi procur câte o sticlă de Defender Succes pe lună şi îmi mănâncă din palmă.

— Risc să fiu reperat, obiectă Malko.

— Nu are nici o importanţă, în bazar sunt tot timpul străini. Mai întâi, învârtiţi-vă pe la tarabele bijutierilor. Aveţi armă?

— Joe mi-a dat un Tokarev *made în Dara*.

Ralph McCarthy se strâmbă, apoi zâmbi.

— Nu sunt chiar aşa de sigur că vă vrea binele... Chestiile astea trag un foc din două, în fine, sunt jucării de speriat copiii. Dar în cazul acesta e destul de bun. Încă nu am început treaba adevărată.

Malko strivi un ţânţar enorm care se aşezase pe mână. Se întreba cum o să-l primească Hedjaz Rahim, un agent corupt plătit de CIA, un radical islamist şi, cu certitudine, un şiret şi dacă îl va conduce la Abdul Basin Karim, omul bănuit că a aruncat în aer zborul 800 al companiei TWA.

Capitolul V

Douăzeci şi trei de secole de murdărie au înnegrit faţadele bazarului care adăpostea bijutierii, împrumutându-le o nuanţă uniformă în deplin acord cu duhoarea omniprezentă care plutea în galeria lungă strălucitor luminată de vitrinele care se aliniau cât vedeai cu ochii. Se simţea mirosul de urină amestecat cu cel al gunoaielor în curs de putrefacţie, cu al mirodeniilor şi al mizeriei în general. Malko coborî pe Lady Reading Hospital Road, apoi continuă să meargă pe jos. Ca întotdeauna, în Khyber Bazar era o forfotă continuă: salahori, gură-cască, negustori de apă sau de ceai, grupuri de femei cu voaluri care se strecurau în tunelul îngust strălucitor de atâta aur. Semăna cu peştera lui Ali Baba.

În toate vitrinele erau practic expuse aceleaşi bijuterii: brăţări, lănţişoare, inele, pietre semipreţioase, pandantive, obiecte lucrate cu fineţe, sub luminile violente.

Se opri în faţa unui magazin. În spate, aşezat pe jos, un puşti de doisprezece ani sufla de zor într-o ţeavă subţire, gata să-şi verse plămânii, făcând o bulă din aur topit. Patru femei cu voaluri, aliniate pe taburetele de lângă tejghea, cu mâinile deja încărcate de brăţări, discutau cu înfocare despre viitoarele lor achiziţii etalate pe un covoraş din catifea albastră. Vizavi, bijutierii bărboşi şi cu turbane pe cap îşi plimbau privirile de şobolani, avide şi mobile, peste clientela lor. Febra cumpărăturilor interminabile putea dura uneori săptămâni întregi. Prin părţile acestea, lumea avea timp berechet.

O brunetă corpolentă cu ochii înnegriţi cu dermatograf, al cărei voal alunecase, îl fixă câteva secunde pe Malko ce stătea în picioare în spatele vitrinei, apoi îşi mută imediat privirea de cărbune în altă parte. El îşi văzu de drum, ocolind un vânzător de ziare olog adăpostit într-un ungher. În unele magazine care nu aveau clienţi, bijutierii priveau în gol înşirând mătăniile de chihlimbar.

În stânga lui, zări, în sfârşit, o curte interioară adăugată galeriei Indersher. Erau patru etaje cu magazine micuţe de covoare, de antichităţi şi de suveniruri. Cu litere de un albastru decolorat era anunţată Shenwari Piaza. Majoritatea vitrinelor ofereau un talmeş-balmeş de nedescris cu obiecte din argint, din aramă, unele mai hidoase decât altele. Un moşuleţ cu turban şi

cu un burduf găurit pe umăr, ce vindea la ceaşcă o apă plină de protozoare, încercă să-l acosteze, dar fugi repede pe scara din spate care avea treptele din lemn atât de putrede, încât se aştepta să cadă cu el în orice clipă.

Ajunse la etajul al treilea. Un bărbos dormea cu gura căscată pe un *charpoi*[14] ce servea probabil drept colonie de vacanţă pentru toate ploşniţele de pe-acolo. Îl ocoli şi o luă la stânga prin galerie. Ultimul magazin era închis, iar perdeaua mată îl împiedica să vadă înăuntru...

Malko aruncă o privire la ceas. Era două şi cinci. Bătu la uşă. Din magazinul de alături, apăru un puşti ras în cap, cu picioarele goale şi i se adresă în limba paştu. Malko îi arătă cu degetul magazinul cu numărul douăzeci şi trei.

— Moskin?

— *Atcha*[15], zise puştiul.

Malko nu înţelegea nimic din ce îi spunea băieţaşul. Acesta îi făcu semn prin gesturi să aştepte şi dispăru în goană. Malko se aşeză pe o bancă. Nu trecuseră trei minute de când stătea acolo, că apăru o bătrânică descărnată, cu privirea rătăcită, cu mâinile noduroase, slabă ca o arătare, îmbrăcată în nişte zdrenţe pe care doar jegul le ţinea ca să nu se destrame. Fără să spună un cuvânt, se proţăpi în faţa lui Malko cu mâna întinsă.

Copleşit de milă, luă o bancnotă de zece rupii şi i-o întinse, în spatele lui se auzi o voce:

— *Sir, you are crazy!*

Malko se întoarse. Un bărbat destul de tânăr, cu faţa rotundă înconjurată de o superbă barbă neagră, însoţit de un puşti, îl privea şi îi zâmbea.

— De ce? îl întrebă el.

Înainte să-i răspundă, bărbatul deschise magazinul. Apoi se dădu la o parte, lăsându-l pe Malko să intre. Era micuţ şi gol. Măsura patru metri pe patru şi nu se găsea nici un obiect, în afară de o cutie gri din metal pentru fişe şi un telefon roşu aşezat direct pe mochetă. Pereţii, tapetaţi cu catifea albastră, aveau bătute câteva cuie de care erau agăţate nişte haine, înăuntru, domnea o căldură ca într-o saună.

Bărbosul se grăbi să pună în funcţiune climatizorul, apoi se întoarse spre Malko. Îi arătă câteva monede puse teanc pe aparatul de aer condiţionat. Reprezentau a suta parte dintr-o

[14] Pat improvizat (n.a.).

[15] Da (n.a.).

rupie. La un dolar reveneau patruzeci de rupii, erau nişte sume infime.

— Din astea trebuie să le daţi cerşetorilor, îi zise el, sunt cu zecile pe aici în fiecare zi. Altminteri, vă ruinaţi!

— Dumneavoastră sunteţi Moskin?

— Da.

— Eu trebuie să mă întâlnesc aici cu cineva. Vin în locul lui miss O'Leary.

O lucire de surpriză străbătu ochii întunecaţi ai pakistanezului, dar nu zise nimic.

— Persoana nu a sosit încă, făcu el. Pot să întreb cine v-a trimis?

Era prudent.

— Ralph McCarthy, spuse Malko.

Moksin clătină din cap liniştit.

— Perfect. Doriţi puţin ceai?

— Cu plăcere.

Strigă un ordin puştiului care intrase împreună cu ei, iar acesta spălă putina imediat. Reveni cu o tavă pe care erau două ceşti ciobite pline cu un lichid gălbui şi amar. Uşa prăvăliei se întredeschise, iar în prag apăru un cerşetor. Ca un distribuitor automat de monede, Moksin puse câteva în mâna întinsă, apoi încuie uşa cu cheia.

Neliniştit, Malko aruncă o privire discretă la ceasul său. Se făcuse două şi jumătate.

— Frumos ceas, observă Moksin.

O bătaie uşoară îl salvă pe Malko să-i mai răspundă. Negustorul se ridică în picioare ca propulsat de o rachetă şi întredeschise uşa. În prăvălie se strecură imediat un bărbat corpolent, înalt, îmbrăcat în haine europene. Lui Malko îi deveni pe dată antipatic din cauza frunţii şi a bărbiei teşite, a nasului mare şi coroiat, a privirii puţin îndrăzneţe ascunse în spatele ochelarilor. Schimbă câteva cuvinte în paştu cu Moksin care i-l arătă pe Malko, apoi rosti în engleză:

— Eu vă las.

Plecă, dar lăsă cheia pe dinăuntru. Malko se grăbi s-o încuie ca să aibă linişte. Nou-venitul se aşezase deja pe jos, apoi Malko făcu la fel. Se studiară câteva clipe, după aceea, bărbatul zise cu ezitare în glas:

— Credeam că mă întâlnesc cu miss O'Leary.

— Şi eu lucrez cu Ralph McCarthy, preciză Malko. Sunteţi

Hedjaz Rahim?

— Da.

Se scărpină în barbă.

— Nu v-a văzut nimeni când aţi intrat aici?

— Nu cred.

Hedjaz Rahim nu-şi ascundea starea de nervozitate.

— De ce aţi vrut să vă întâlniţi cu mine?

— Cred că îl cunoaşteţi pe Abdul Basin Karim…

Afganul păru uşurat.

— Da, suntem prieteni vechi.

— Vreau să mi-l găsiţi.

— Aş putea încerca, dar nu sunt sigur că va accepta să se întâlnească cu dumneavoastră. E foarte neîncrezător.

— Aţi vorbit de curând cu el?

— Da, i-am spus şi domnului McCarthy.

— Karim nu v-a spus nimic deosebit?

— Nu.

— V-a spus cumva unde se află?

— Nu, l-am sunat la telefonul celular.

Întrebările lui Malko începuseră în mod vădit să-l supere pe Hedjaz Rahim care îl întrebă:

— De ce vreţi să vă întâlniţi cu el?

— Excelentă întrebare, zise Malko, zâmbindu-i cu nelinişte. Aţi auzit vorbindu-se despre zborul 800 al companiei TWA care a fost aruncat în aer la plecarea din New York, pe 17 iulie anul trecut?

— Da, bineînţeles, am citit despre el în ziare. De ce?

— Avem toate motivele să credem că prietenul dumneavoastră Abdul Basin Karim se află la originea acestui atentat.

Figura lui Hedjaz Rahim se descompuse, ca şi cum toate trăsăturile lui flasce s-ar fi topit.

— Este imposibil, protestă el. A fost o crimă oribilă.

— Mie îmi spuneţi, zise Malko. Acum înţelegeţi de ce îl caut pe Abdul Basin Karim şi de ce e preferabil să nu-i pomeniţi despre vizita mea?

Privirea afganului se mută în altă parte. Cu o voce nesigură, el întrebă:

— Ce doriţi să fac eu?

Începu să transpire, dar nu căldura era cauza.

— Să-mi spuneţi unde se află, fără să-l alarmaţi, fireşte, ca să

putem acţiona.

— O să-l omorâţi?

— Nu, îl vom judeca.

Hedjaz Rahim parcă nu-şi mai putea dezlipi privirea de pe mocheta roasă.

— Nu ştiu dacă pot să dau de el, zise fără prea multă convingere. Călătoreşte mult, e foarte neîncrezător.

Malko simţi că a venit timpul să-l zgâlţâie serios pe afgan. Cu gesturi calme, îşi scoase de sub cămaşă pistolul Tokarev cu ţeavă lungă şi îl aţinti spre el.

— Aş putea să vă împuşc pe loc drept pedeapsă că îi luaţi apărarea unui terorist, îl avertiză el. Pentru că îl vom găsi pe Abdul Basin Karim cu sau fără ajutorul dumneavoastră. Eu sunt protejat de guvernul Statelor Unite, însă Ralph McCarthy ţine mult la dumneata.

Livid, Hedjaz Rahim se uita fix la ţeava lungă şi neagră ca şi cum ar fi o cobră.

— Ce trebuie să fac? întrebă el cu voce rugătoare.

Malko se bucura în sinea lui. Afganul nu opusese nici un pic de rezistenţă. După bici, e bun şi zăhărelul.

— Îmi spuneţi unde se ascunde Abdul Basin Karim, dar bineînţeles, fără să afle şi nimeni nu va şti că ne-aţi ajutat. Drept răsplată, veţi primi o viză de şedere permanentă în Statele Unite pentru toată familia. În plus, după ce se va termina totul, veţi primi o primă de două milioane de dolari şi o nouă identitate pentru liniştea dumneavoastră.

Hedjaz Rahim nu răspunse. Malko simţea că e nehotărât. Se grăbi să-i dea lovitura de graţie.

— Dacă refuzaţi sau trişaţi, vom răspândi pretutindeni zvonul că l-aţi trădat. Se pare că acest lucru va avea consecinţe foarte neplăcute, nu-i aşa?

Afganul îşi scoase ochelarii, apoi îi puse la loc şi trase adânc aer în piept. Mărul lui Adam se plimba de sus în jos.

— Va fi foarte greu, îl preveni el.

Alesese drumul cel bun. Malko se ridică. Nu mai avea rost să lungească discuţia.

— Este urgent, adăugă el. Îndată ce veţi avea ceva să-mi spuneţi, anunţaţi-l pe domnul McCarthy prin intermediul lui Moskin. Că am adus vorba, ce legătură aveţi cu el?

Hedjaz Rahim se ridicase şi el.

— Am o echipă care ţese covoare de artizanat în taberele de

refugiaţi, îi explică el. El le exportă.

Îi întinse o mână moale lui Malko fără să-l privească.

— O să ies eu primul, zise el.

Descuie uşa şi dispăru în galerie.

Malko aşteptă câteva minute, apoi opri aparatul de climatizare şi ieşi rugându-se ca trucul lui să fi reuşit. Dacă, din cauza fricii, Hedjaz Rahim va dispărea, nu mai avea nici un mijloc prin care să-l poată găsi pe Abdul Basin Karim.

Iar dacă Rahim îi va aduce la cunoştinţă că Abdul Basin Karim s-a întâlnit cu Bin Laden dincolo de graniţă, rezultatul nu va fi nici el mai bun. De aceea, nu i-a pomenit de Bin Laden. Ar fi prea uşor pentru Hedjaz Rahim să spună că prietenul său s-a refugiat în Afganistan. Şi o ipoteză ce nu putea fi verificată.

Afganistanul se află în plină fierbere. Talibanii avansau către Jallalabad şi spre regiunea unde se ascunde Osama Bin Laden. Nu era chiar momentul prielnic unei incursiuni *search and kill*[16].

*

* *

De îndată ce ajunse pe Lady Reading Hospital Road, Hedjaz Rahim opri o ricşă şi se lăsă cu toată greutatea pe bancheta învelită în material plastic, iar inima îi bătea cu putere. De ani de zile scăpase destul de ieftin. Cât a durat războiul împotriva sovieticilor, a participat la rezistenţă în sânul grupării Sayyaf, împreună cu Abdul Basin Karim. Acesta se afla pe atunci alături de Osama Bin Laden în Afganistan. El, Hedjaz Rahim, a organizat convoaiele cu arme care plecau din Peshawar şi până la depozitele de muniţii situate în cele mai îndepărtate colţuri ale Afganistanului, unde ruşii nu se aventurau niciodată... Dar nu a tras nici măcar un singur foc de armă.

După ce Jihadul s-a destrămat, drumurile lor s-au despărţit. Datorită relaţiilor lui cu membrii rezistenţei, Hedjaz Rahim a reuşit să-şi găsească o slujbă ca director al unei organizaţii neguvernamentale, funcţie ce îi permite un trai modest. Abdul Basin Karim a continuat să militeze în mişcarea fundamentalistă din cadrul grupurilor radicalilor islamişti.

Se întâlneau câteodată şi purtau discuţii aprinse despre Islam. Karim a efectuat şi un stagiu la Universitatea islamică din Islamabad de unde a ieşit „galvanizat”, pregătit pentru noi războaie. Hedjaz Rahim s-a mirat şi el de transformarea acestuia: prietenul său părea că este mistuit de un foc interior care îl

[16] Caută şi ucide (n.a.).

împingea să refacă Jihadul, însă sub aspecte noi.

Din prudenţă, nu-i punea prea multe întrebări, dar Abdul Basin Karim i-a mărturisit totuşi că a fost să lupte în Cecenia şi că a avut legături cu membrii din rezistenţa palestiniană din Iordania. Se lansa în lungi diatribe la adresa israelienilor şi a americanilor care îi masacrau pe palestinieni. În timpul bombardamentelor artileriei israeliene de la Canaa în sudul Libanului, care a făcut o sută de victime printre civilii libanezi, Karim l-a sunat din Statele Unite ca să-i spună cât de mult l-a dezgustat acest lucru.

Hedjaz Rahim a fost izbit de evoluţia lui: Karim nu a mai pus în gură nici un strop de alcool, s-a lăsat de fumat şi de femei. Spunea că Jihadul îl preocupa tot timpul. El, care de felul lui era imberb, afară de o mustăcioară firavă, îşi lăsase o barbă neagră care îi imprima aerul unui profet. Călătorea foarte mult, iar Hedjaz Rahim se întreba de unde făcea rost de bani pentru aceste deplasări. Ultima oară când a trecut prin Peshawar şi a mâncat la el, se plângea că trage mâţa de coadă.

Prinsă în traficul de pe G.T. Road, ricşa nu avansa nici un pic. Hedjaz Rahim se gândea cu amărăciune că, dacă i-ar fi spus lui Ralph McCarthy că nu l-a mai văzut niciodată pe Abdul Basin Karim, acum nu şi-ar mai face atâta sânge rău şi nu şi-ar risca viaţa de pomană. Plictisit de încurcătura de circulaţie şi asfixiat de gazele de eşapament, Rahim îi dădu cinci rupii şoferului ricşei, sări din ea şi continuă drumul pe jos. Mai avea de străbătut puţin până la următoarea intersecţie ca să ajungă pe Khyber Road, în partea cealaltă a Jinnah Park. Parcurse această mică distanţă aproape fugind, până când ajunse în dreptul unei case maiestuoase, în stil colonial englezesc, cu nişte coloane albe încântătoare. În faţa ei stăteau de pază două santinele îmbrăcate în uniforma *Frontier Corp.* Nu se vedea nici o inscripţie. Spuse unde se duce şi îl lăsară să treacă. Nimeni nu intra în această locuinţă superbă, dacă nu era obligat. Nu se ştia dacă erai servit cu ceai sau ţi se smulgeau unghiile, căci era sediul Serviciului pakistanez de Informaţii.

*

* *

După animaţia şi tumultul din Peshawar, University Town era o oază de linişte. Străzile lui rezidenţiale erau străbătute doar de biciclişti, de tricicluri şi de numeroase Jeepuri ale organizaţiilor neguvernamentale. Ralph McCarthy îl întâmpină pe Malko zâmbindu-i încurajator.

— Cum a mers?

— Vom afla mai târziu, zise el precaut.

După ce îi ascultă povestea, americanul luă din etuiul din piele bricheta Zippo de care nu s-a despărţit din Vietnam, aprinse o ţigară şi făcu un gest aprobator.

— Se pare că am pornit-o bine. Hedjaz nu este un fanatic. Ştie că nu va găsi de două ori o asemenea ocazie. Nu uitaţi că Afganistanul este patria ralierilor şi a trădării.

— Poate că sunt prea optimist, dar îmi pun unele întrebări în legătură cu ceea ce va urma, răspunse Malko. Să presupunem că Rahim ni-l aduce pe prietenul lui…

Ralph McCarthy zâmbi.

— Aveţi încredere în bătrânul Joe! O să organizeze absolut totul. La Islamabad, dispune de o casă sigură. O să-l aducă acolo pe Abdul Basin Karim şi o să-l punem să aleagă: ori două gloanţe în cap trase pe loc, ori un proces în America unde nu riscă decât vreo trei sau patru ani de închisoare, dacă ne spune unde este şeful lui, Bin Laden. După părerea mea, nu va pregeta nici o clipă. Uneori mai poţi evada dintr-o închisoare, însă dintr-un coşciug, n-am auzit. (Se uită la ceas.) Acum vă las. Mă deghizez şi fug. Am o întâlnire în seara asta cu o „legătură” în zona triburilor.

*

* *

Maiorul Iftikar Baiq, însărcinatul cu „tratarea” surselor nepakistaneze din cadrul IŞI, fixă câteva clipe unul dintre ventilatoarele din tavan care se învârteau alene. Făceau un aer îmbâcsit şi fierbinte, căci pentru administraţia pakistaneză aerul condiţionat era un lux necunoscut încă.

Tot în aceeaşi încăpere, dar puţin mai încolo, doi scribi bărboşi transcriau nişte indicaţii în registre voluminoase pe care le aşezau în teancuri pe etajerele aşezate pe toţi pereţii camerei care se bâţâiau. Aveau cu ce să hrănească mai multe generaţii de şobolani. Arhivele IŞI rezistaseră cu destulă greutate în umiditate şi printre rozătoare.

Teoretic, biroul acesta ţinea de Special Branch, însărcinată cu supravegherea cetăţenilor străini, adică toţi aceia ce deţineau *yeflow card* (cartea galbenă) eliberată de *Commissionership of Afganistan Refugees*: adică de soldaţii făcuţi dispăruţi din Jihad, de musulmanii din toate ţările care s-au luptat cu ruşii în Afganistan. Situaţia lor făcea din ei informatorii visaţi. Ca să eviţi

toată tevatura administrativă cu autorităţile pakistaneze, era atât de simplu să „divulgi” câteva informaţii la o ceaşcă de ceai cu un ofiţer din IŞI. Acesta era cazul lui Hedjaz Rahim care a înţeles de multă vreme că este mai bine să fii de partea celui mai puternic.

Recitindu-şi raportul scris cu litere caligrafice, maiorul Baiq îşi dădu seama că abia primise o informaţie bombă. Gândul că un cetăţean pakistanez este implicat într-un atentat îndreptat împotriva unui avion aparţinând unei companii americane îl lua cu sudori reci. După plecarea lui Hedjaz Rahim, scoase fişa lui Abdul Basin Karim. Toţi „afganii” aveau fişe de multă vreme, iar dosarele lor se îmbogăţeau în mod regulat. În principiu, IŞI nu se amesteca în afacerile lor, ci numai în cazul în care erau în joc interesele Pakistanului. Şi aici erau în mod serios amestecate.

Dacă americanii puneau mâna pe Abdul Basin Karim, sau dacă îi spuneau poliţiei pakistaneze unde să-l găsească, în mod sigur le vor cere să-l extrădeze în Statele Unite. De aici se vor ivi probleme politice grave. Nu poţi alunga un cetăţean din ţară, dar nici cu americanii nu era de glumit… în plus, omul trebuie să aibă prieteni. Exemplul Ambasadei Egiptului din Islamabad, dinamitată pentru că a acordat prea uşor extrădarea, dă de gândit.

Maiorul Baiq luă din nou fişa lui Abdul Basin Karim în care era menţionată numai sosirea în Lahore. Verificase deja cele două adrese înscrise în document. Una, la un hotel, cealaltă, într-o casă demolată de atunci. Bineînţeles că Hedjaz Rahim a susţinut că nu ştie unde se află Karim. Prefera să vândă preţioasele informaţii prietenilor săi americani. Maiorul Baiq avea tot interesul să-l găsească şi încă foarte repede.

Hedjaz Rahim lăsase totuşi să se înţeleagă că, după părerea lui, Abdul Basin Karim se afla în Islamabad, căci avea numeroşi prieteni la universitatea din acest oraş.

Maiorul Iftikar Baiq nu şovăi prea mult timp. Dacă se mulţumea să transmită informaţiile pe care le deţinea, altă mână va scoate castanele din foc. Or, el era foarte nerăbdător să se mute la Karachi, unde bacşişurile erau mai numeroase decât la Peshawar. Un prieten de-al lui, ofiţer la vama pakistaneză, reuşise să facă rost pentru vila lui de un mobilier complet stil „Art deco”, creaţie a lui Claude Dalie, doar confiscând o parte din transportul destinat bogătaşilor pakistanezi din Rawalpindi, mari proprietari de terenuri care visau doar Parisul şi Londra. Îl sună

pe şoferul lui care veni în goană.

— Fă plinul că plecăm la Islamabad.

După douăzeci de minute, maşina lui, un Nissan negru cu geamuri fumurii rula pe G.T. Road.

Capitolul VI

Malko petrecuse două zile închis în University Town fără să facă nimic. Încercase să dea de urma lui Sayed Gul, şeful afgan al Serviciilor de Informaţii ale mujahedinilor, dar acolo unde se găseau birourile, funcţiona de acum o întreprindere de transporturi. Nici măcar Perverst, şoferul lui, nu putuse obţine vreo informaţie. Activitatea lui Malko din aceste zile s-a rezumat la o luptă îndelungată împotriva muştelor şi ţânţarilor care îl atacau în roiuri compacte. Numai două camere erau dotate cu aer condiţionat, dar tot timpul se întrerupea curentul, în câteva minute, atmosfera devenea jilavă, sufocantă, iar căldura împiedica pielea să respire.

În ajun, Ralph McCarthy îl condusese pe Malko într-o plimbare la Hayatbad, în vest, în prelungirea lui University Town. Înainte, acolo nu era decât deşert. Această pustietate fusese transformată într-un elegant cartier rezidenţial, fără strop de verdeaţă, care muşca în continuare din deşert. Case noi şi urâte înconjurate de ziduri erau semănate în această imensitate pietroasă. Cartierele erau denumite numai cu litere, iar străzile aveau numere. Nu văzu nici un magazin, ci numai praf şi câţiva salcâmi piperniciţi sub un soare de plumb şi, în depărtare, linia movulie a munţilor ce despărţeau Pakistanul de Afganistan.

Jeepul lui Ralph McCarthy ridica nori de praf pe străzile pustii. Nu era nici ţipenie: oamenii nu mergeau decât cu maşinile, distanţele fiind prea mari. Numai câteva case erau luxoase, cu coloane dorice, cu terase şi cu o pădure de antene de satelit.

— Aici se urzesc multe chestii, spuse americanul. Toate casele astea au fost construite de bogătaşii pakistanezi. Uneori le închiriază anumitor membri ai organizaţiilor teroriste care nu rămân decât câteva luni şi îşi dau nume false. Sau unor şefi din organizaţiile neguvernamentale care servesc adesea drept paravan.

Reveniră pe Rahman Baba Road ca să o ia pe Dorothy O’Leary care era foarte agitată.

— A sunat Moskin, spuse ea. Am întâlnire la magazinul lui la ora cinci. A cerut să mă duc eu.

— De ce?

— Nu mi-a spus.

— Mergem şi noi. Ca să te acoperim, zise americanul tranşant. Nu-mi place chestia asta.

— Vă temeţi de ceva? îl întrebă Malko.

— De lovitura de pumnal bestială şi feroce ca să ne sature de atâta curiozitate.

*

* *

Dorothy O'Leary intră prima în Indersher, ca orice femeie învăluită în *chadri*. Malko şi Ralph, care veniseră mai devreme cu maşina, o văzuseră coborând dintr-o ricşă şi verificară dacă a urmărit-o cineva. La rândul lui, Malko intră în galerie, în timp ce americanul rămase la intrare.

Era atâta vânzoleală ca întotdeauna şi Malko o urmări pe tânără fără probleme până la Shenwari Piaza. O zări intrând în prăvălia lui Moskin. Aceasta ieşi aproape imediat şi se îndreptă spre partea din dreapta a curţii. Malko se aplecă şi îl văzu pe Ralph McCarthy care se plimba pe la parter prin faţa covoarelor.

Se scurseră câteva minute, apoi uşa magazinului se deschise şi apăru o femeie care nu era Dorothy, Aceasta purta un voal negru ce îi acoperea faţa, lăsând loc doar în dreptul ochilor. Ea se îndepărtă cu repeziciune. Lui Malko îi îngheţă sângele în vene. Se grăbi să ajungă la prăvălie când apăru în raza lui vizuală şi *chadri*-ul verde al lui Dorothy. Liniştit, se mulţumi s-o urmeze la distanţă. Ea luă din nou o ricşă, iar cei doi bărbaţi se duseră la Nissanul americanului. Bineînţeles că au ajuns pe Rahman Baba Road înaintea ei.

Când ajunse în sfârşit şi ea, scoase de sub *chadri* un pachet pe care i-l întinse lui Malko. În el erau patru paşapoarte. El le răsfoi. Aparţineau lui Hedjaz Rahim, soţiei şi celor doi copii ai lor. Dorothy ieşi transpirată de sub veşmintele ei.

— Era soţia lui Rahim, spuse ea. Nu vorbeşte decât dari şi paştu. Se pare că trebuie să obţineţi vizele americane. Îndată ce le veţi avea, eu îl anunţ pe Moskin prin telefon propunându-i vânzarea unei bijuterii. Atunci va fixa o întâlnire cu Hedjaz Rahim.

Malko şi Ralph se priviră: această ofertă însemna că Rahim l-a localizat pe Abdul Basin Karim şi acum era rândul lor să intre în joc.

— Nemernicul a rezolvat-o repede, scrâşni McCarthy. Nu trebuie să ne culcăm pe o ureche. Nu se ştie cât timp va sta acolo ordinarul celălalt.

— Plec imediat la Islamabad, zise Malko.

Dorothy O'Leary îi zâmbi. Se vedea cât de colo că moare de nerăbdare să-l însoţească. Dar lui nu îi stătea capul acum la asta.

— Îl anunţ pe Joe să vă rezerve o cameră la *Marriott.*

Dezamăgită că nu pleacă şi ea, Dorothy aprinse o Gauloise blonde şi se năpusti spre dulapul încuiat unde îşi ţinea comorile. Scoase o sticlă de tequila „Tres Maguyes", una de Cointreau şi îşi prepară un „Original Mărgărită" foarte tare.

*

* *

Noaptea, cursa camioanelor şi a *Flying Coaches* – autobuzele ce leagă Peshawar de Islamabad care gonesc nebuneşte – era şi mai impresionantă. Dar trebuia totuşi să ai inima tare ca să rămâi calm. Malko se grăbea să ajungă la Islamabad. Gândul de a căuta în străfundurile Pakistanului un terorist precum Abdul Basin Karim era extrem de reconfortant. Simţea un dezgust profund pentru asemenea terorişti care luau ostatici, se răzbunau orbeşte pe oameni nevinovaţi fără să aibă altă grijă decât să provoace teroarea şi groaza. Probabil că de pe aeroportul Kennedy, unde aştepta cursa pentru Pakistan, Abdul Basin Karim văzuse explozia avionului cu zborul 800. Poate că acest lucru nici nu l-a mişcat, fiind adâncit în nebunia, lui ucigaşă.

O deviere bruscă a maşinii îl smulse din gândurile lui. Avusese impresia că Perverst alunecase pe o pantă... Un autobuz îi depăşi la câţiva centimetri în sunetul strident al claxonului. Apoi, îşi reluară drumul normal până la Islamabad.

*

* *

Joe Hickerson se juca cu capacul brichetei aprinzând-o şi stingând-o maşinal făcând-o să ţăcăne în timp ce se uita la cele patru paşapoarte de pe biroul ambasadorului. Şi după patruzeci şi cinci de ani, flacăra nemuritoarei Zippo era la fel de vie. Era singura lui mulţumire din dimineaţa aceasta.

Ajuns la ambasadă, Malko descoperise nenorocirea. Orice eliberare „excepţională", adică fără un acord prealabil al Serviciului Imigrări, era în subordinea ambasadorului. Or, acesta din urmă, Hugh Simmons, nu era chiar atât de maleabil. De aceea Malko şi Hickerson se aflau în biroul lui. Foarte protocolar, Hugh Simmson arătă cu degetul spre cele patru paşapoarte.

— Cine mă poate convinge că aceste persoane nu vor ajunge

pur şi simplu în Statele Unite şi vor rămâne acolo fără să-şi ţină angajamentele? îi întrebă el. Am nevoie de o derogare de la Departamentul de Stat care nu poate fi obţinută decât de la Casa Albă.

— Cât timp vă va lua acest lucru? îl întrebă Malko.

— Cred că vreo două săptămâni.

Joe Hickerson lăsă capul în jos, în timp ce Malko încerca să-şi înfrâneze furia care îl cuprindea.

— Domnule ambasador, pledă el, eliberarea acestor vize va permite arestarea vinovatului care a aruncat în aer zborul 800 al companiei TWA, ce a costat viaţa a două sute treizeci de persoane nevinovate. Preşedintele Statelor Unite a semnat un acord secret prin care ne dă undă verde să-l arestăm pe individ. Iar prin el, vom putea ajunge la sponsor, adevărata persoană răspunzătoare, adică Osama Bin Laden.

Dintr-o dată, ambasadorul păru descumpănit.

— Presupun că domnul Bin Laden este căutat în mod oficial? întrebă el. La fel ca şi Abdul Basin Karim.

Malko îi răspunse cât se poate de calm.

— Domnule ambasador, în prezent, nu am strâns destule dovezi împotriva acestor doi oameni ca să-i putem aduce în faţa Instanţei judecătoreşti. Cu toate acestea, avem destule elemente care să ne permită să-i declarăm vinovaţi.

Ambasadorul îşi punea întruna picior peste picior, apoi le aşeza la loc, vizibil încurcat. Se ridică, adună paşapoartele şi i le întinse lui Joe Hickerson, ceea ce însemna că întrevederea a luat sfârşit.

— Mi-e teamă că nu vă pot ajuta, zise el cu descurajare în glas. Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că acest individ are legătură cu o reţea teroristă periculoasă. Gândiţi-vă că, odată ajuns în Statele Unite, se dedă la activităţi… ilegale. Atunci eu voi fi scos răspunzător. Trebuie să trimit imediat o telegramă la Departamentul de Stat ca să rezolve cei de acolo problema. Puteţi şi dumneavoastră să luaţi legătura cu Franck Capistrano. El poate să vă ajute.

Ca un bun diplomat ce este, s-a spălat pe mâini.

Joe Hickerson şi Malko ieşiră pe culoar. Şeful Centralei CIA spumega de furie.

— Face pe el de frică, zise el cu ciudă. Dacă Abdul Basin Karim ne scapă printre degete din cauza lui, mă voi strădui s-o ia în bot.

Adâncit în gândurile lui, Malko nu spuse nimic. Aşteptă până ajunseră din nou în biroul şefului centralei, apoi îl întrebă:

— Vă înţelegeţi bine cu consulul?

— Cu John Adams? Cum să nu, de ce?

— Am putea încerca ceva. La ce oră se duce ambasadorul la masă?

— Pe la unu. De ce?

— Să aşteptăm până atunci. După aceea, ne vom duce la John Adams şi îi vom spune că ambasadorul a fost de acord să aprobe vizele. Doar el le semnează şi aplică ştampilele necesare pe paşapoarte, nu-i aşa?

Joe Hickerson pălise. Scoase pachetul de ţigări şi îşi aprinse veşnica lui Gauloise blonde ca să-şi dea importanţă, apoi rosti cu o voce nesigură:

— Riscăm să provocăm un scandal îngrozitor!

Ambasadorul va afla cu siguranţă şi va anula vizele. În privinţa mea...

— Ştiu, fu de acord Malko, dar am nevoie de aceste patru vize. Altminteri, acţiunea noastră se duce la fund. De unde ştiţi că în clipa asta Abdul Basin Karim nu se pregăteşte să-şi ia tălpăşiţa ca să arunce în aer alt avion?

Joe Hickerson nu răspunse, dar trăgea vârtos din ţigară. Lui Malko îi era milă de el, căci nu era decât un onest şef de centrală aflat în pragul pensionării şi nimeni nu-l pregătise pentru asemenea situaţii. În serviciul de informaţii puteai fi un erou, dar, la fel de bine, puteai fi efectiv îngrozit de atâta birocraţie.

— Bine, mă duc să mă întâlnesc cu John, zise Hickerson. Şi să le ia naiba de consecinţe!

— Vă va ajuta Franck Capistrano, îi promise Malko. Vin şi eu cu dumneavoastră.

*

* *

John Adams era un bărbos fermecător cu privirea blândă, exilat într-un vast birou de la parter, la care se ajungea străbătând un culoar interminabil. Îl admonestă cu blândeţe pe Malko:

— Mi-aţi furat şoferul! Perverst îmi lipseşte atât de mult. Ce vă aduce pe aici?

Joe Hickerson puse cele patru paşapoarte pe biroul lui.

— Am o treabă pentru tine. Uite nişte vize de rezident. Sunt urgente.

Consulul frunzări rapid cele patru documente şi ridică privirea vădit surprins:

— Asta e tot? Nu sunt însoţite de nici un dosar. Oamenii ăştia locuiesc la Peshawar, este datoria Consulatului nostru de acolo să elibereze aceste vize.

Joe Hickerson se aşteptase la o asemenea reacţie din partea lui. Îi răspunse fără să se tulbure:

— Eliberarea acestor vize face parte dintr-o „operaţiune de acoperire" despre care nu am dreptul să-ţi spun nimic.

— Aţi vorbit cu domnul Simmons? El trebuie să…

Malko îl întrerupse imediat:

— Venim din biroul lui, făcu el vrând să vină în ajutorul lui Hickerson. El ne-a trimis la dumneavoastră. E vorba despre o atribuţie „în afara regulilor".

John Adams zâmbi încurcat.

— În cazul acesta, cred că totul e în ordine. Totuşi îi voi da un telefon domnului Simmons ca să respectăm ierarhia. Se va simţi vexat dacă nu îl anunţ…

— *Please,do it!* fu de acord Hickerson.

Cei doi bărbaţi aşteptară nemişcaţi în timp ce consulul ridica receptorul.

— A plecat să mănânce, zise el, după ce vorbise cu secretara acestuia. Reveniţi pe la trei, voi pregăti eu totul.

Surâsul blajin al lui Joe Hickerson se lărgi şi mai mult pe buze.

— John, zise el, este un serviciu personal pe care ţi-l cer. Domnul Malko Linge pleacă la Peshawar chiar acum şi are neapărată nevoie de aceste vize. Este vorba de o operaţiune de nimicire a unei reţele de terorişti. Domnul Rahim şi familia lui sunt martori ai acuzării. La Peshawar, viaţa lor este în pericol, iată de ce vă propun să acordaţi aceste vize imediat. Domnul Linge le ia cu el. Iar noi ne ducem să mâncăm.

— Bine, aprobă consulul după câteva clipe de gândire.

Malko şi Joe Hickerson îşi ţinură respiraţia în timp ce el aplica grijuliu vizele pe cele patru paşapoarte, adăugând câte un timbru sec plus semnătura. După ce termină, îi înmână documentele lui Malko.

— Trebuie regularizate, zise el. Când ajung, trebuie să se prezinte la Serviciul Imigrări.

— Îl conduc pe domnul Linge, îi spuse Joe Hickerson.

Când ajunseră pe coridor, îi strânse îndelung mâna lui Malko.

— Voi trece prin momente dificile, îi zise el cu o voce fără

inflexiuni. Cred că nici nu mi-e prea foame.

*

* *

Maiorul Iftikar Baiq se opri câteva clipe cu privirea tulbure. De când ajunsese la sediul IŞI din Islamabad, tria fişe de hotel. Informaţia lui fusese luată în serios. Şeful IŞI a cerut imediat o audienţă la ministrul de interne, ca să obţină instrucţiuni în privinţa sorţii lui Abdul Basin Karim. Dacă ceea ce îi destăinuise Hedjaz Rahim se adeverea, americanii vor cere extrădarea acestuia. Administraţia pakistaneză trebuie să fi acţionat deja. Karim era un pakistanez, în concluzie, nu putea fi extrădat. Asta în principiu. Însă presiunea americanilor era teribilă, iar Pakistanul nu prea îşi permitea să-i refuze deoarece îi asigura cea mai mare parte a armamentului...

Maiorul Baiq s-a instalat la hotelul *Ambassador,* situat pe marele bulevard Khyaban-E-Suhrawardy, chiar lângă sediul IŞI şi a cerut toate fişele poliţiei unde figurau hotelurile şi casele de oaspeţi din Islamabad. Dacă americanii îl găseau pe Karim înaintea lor, putea să-şi bage degetele undeva.

După ce scormoni prin pilaful cu carne de oaie, îşi reluă cercetările, încercând să alunge din minte un gând care îl descuraja. Un om ca Abdul Basin Karim putea să deţină mai multe paşapoarte. În cazul acesta, va da cu băţu-n baltă. Se blestemă că nu l-a constrâns pe Rahim să-i dezvăluie adresa prietenului său. Abia pe la ora patru, găsi fişa pe care o căuta.

Abdul Basin Karim. Sosit la Peshawar pe 19 septembrie. Plecarea în Lahore pe 26. A locuit în casa de oaspeţi din cartierul F.7, pe strada 23, casa numărul 4.

În Islamabad, străzile şi cartierele nu au nume, decât în rare excepţii. Oraşul era împărţit în parcele, desemnate numai cu litere şi cifre. Maiorul Baiq scoase fişa şi o puse în buzunar. Acum era rândul superiorilor lui să acţioneze. Dar trebuia s-o facă repede, căci teroristul putea pleca şi poimâine.

*

* *

Înainte de a ajunge în Attock, întârziaseră din cauza unui accident groaznic. Două autobuze se răsturnaseră chiar în mijlocul drumului, strivite în totalitate de buştenii rostogoliţi dintr-un camion care îşi pierduse direcţia.

Malko se uita la ceas în timp ce gândul îi zbura la Joe Hickerson. Era neliniştit. Dacă ajungea prea târziu la Peshawar,

pierdea o zi întreagă ca să ia legătura cu Moksin.

În fine, Perverst se opri în faţa casei de pe Rahman Baba Road şi claxonă. Le deschise Ralph McCarthy, vizibil tulburat.

— A sunat Joe, anunţă el. Ambasadorul, i-a cerut să se ducă la el. Era foc de mâniat. În plus, a cerut Departamentului de Stat să anuleze vizele.

— Îl anunţ imediat pe Franck Capistrano, promise Malko. Nici nu începe în vorbă ca Joe Hickerson să fie sancţionat.

Intrară în casă. În veşminte pakistaneze, Dorothy citea pe verandă. Zâmbetul pe care îl adresă lui Malko spunea mai mult decât orice.

— Trebuie să-i telefonaţi imediat lui Moksin, o rugă Malko. Vreau să mă întâlnesc cu Rahim cât mai curând posibil. Ea se şi duse la telefon. Convorbirea dură puţin.

— Mă sună el, zise tânăra.

— Haideţi să mâncăm la *Salateen,* le propuse Ralph. În seara asta nu avem ce face.

După o jumătate de oră, îşi parca Nissanul lângă o vacă priponită pe Cinema Road, una dintre străzile principale din Khyber Bazar. Căldura era încă înăbuşitoare, iar fumul înecăcios ce ieşea din nenumăratele restaurante în aer liber îţi dădea mai degrabă impresia de măcelărie decât de bucătărie. Unele prăvălii erau închise cu obloane din fier, numai vânzătorii de fructe şi de legume mai aveau încă deschis la lumina unor becuri fără abajur.

Urcară pe o scară întortocheată ce ducea la primul etaj în clipa în care difuzoarele moscheei vecine din Mahabat Khan începură să vibreze, chemându-i pe credincioşi la ultima rugăciune de seară, „Isha”.

În salon domnea o veselie ca într-o cameră de gazare, luminat fiind de tuburi de neon roz şi verzi care împrăştiau o lumină palidă şi lugubră. Ascunse de privirile indiscrete în separeuri din lemn, mai multe familii se ghiftuiau în mijlocul ţipetelor plozilor.

Comandară veşnicul *chicken tikka* şi *chicheskebab* din carne tocată cu *raita,* un oribil ,sos picant cu iaurt. Malko era îngrijorat.

— Dacă se iveşte vreo problemă, vă va fi greu să-l găsiţi pe Karim cu ajutorul legăturilor pe care le aveţi?

Americanul înghiţi un dumicat mare de *nan*[17] înmuiată în sos, apoi îi răspunse:

— Nu sunt sigur. Mi-ar lua prea mult timp. Reţelele tipului ăstuia sunt cam „etanşe”. Osama Bin Laden are braţul lung şi

[17] Pâine pakistaneză în formă de plăcintă (n.a.).

încă mulţi prieteni în sânul Serviciilor de Informaţii pakistaneze.

În timp ce ei discutau, Dorothy s-a dus la toaletă. Se întoarse indignată.

— M-a urmărit un tip şi m-a pipăit pe fund în timp ce mă spălam pe mâini! Pe deasupra se mai şi hlizea.

— Cred că toate străinele sunt stricate, conchise Ralph McCarthy filosofând. Să mergem, bem ceva acasă.

Când ieşiră de la *Salateen,* aproape toate prăvăliile din bazar erau închise. În timp ce deschidea uşa, paznicul mormăi ceva la adresa lui Dorothy. Aceasta exclamă plină de bucurie:

— A sunat. Trebuie să vă duceţi la cinematograful *Shumer,* mâine, la ultimul spectacol.

— La cinema?

— Este cel mai mare din Peshawar, ţinu să precizeze Ralph. Un loc liniştit şi discret, numai bun pentru o întâlnire. Veniţi, trebuie să bem pentru chestia asta!

Scoase dintr-un dulap o sticlă de coniac Gaston de Lagrange VSOP neînceputã şi nişte pahare. Cât ai clipi, prepară pentru toţi trei câte un cocteil cu sifon, apoi ridică paharul.

— Pentru întâlnirea dumneavoastră!

Băură. După aceea, americanul, mucalit cum era, adăugă:

— Sper că Rahim nu vă va vinde gogoşi. Pentru vizele anulate, ar fi chit.

Văzând figura lui Malko, zise pe un ton serios:

— Am glumit. Cred că joacă cinstit. Pentru el, două milioane de dolari reprezintă o sumă imensă, nesperată, l-ar omorî şi pe tat-su şi pe mă-sa ca să câştige atâta bănet. O mică trădare acolo...

*

* *

Shumer era un cinematograf mare şi modern, situat în capătul străzii Passagi, nu departe de *Pearl Continental* şi de terenul de polo, la nord de Khyber Bazar, într-un cartier destul de cunoscut cu magazine şi case vechi din chirpici. Malko înconjură o rotondă unde se afla un post de poliţie şi opri maşina în faţa cinematografului. Clădirea nu dădea direct în stradă. Ca să intri, trebuia să străbaţi o curte în care erau parcate deja câteva maşini. Îl lăsă pe Perverst în Toyota şi se duse la ghişeu să cumpere un bilet.

— Şaizeci de rupii, zise funcţionarul.

Era cam scump... însă străinii trebuiau să plătească cel puţin

dublu. Filmul începuse deja.

Se duse la balcon care era pe jumătate gol. Rula un film indian. Sunetele stridente ale cântăreţei care îşi legăna şoldurile biciuită de ploaie în faţa unui june-prim cu figură de nerod umpleau sala răcorită cu aer condiţionat. Indienii sunt înnebuniţi după dansurile în ploaie. Poate şi pentru faptul că stropii udau veşmintele actriţelor sub care se ghiceau întotdeauna nişte sâni de neuitat... Filmul nu era nici mai prost, nici mai bun ca celelalte. Într-o ţară atât de austeră ca Pakistanul, chiar şi filmele fără cea mai neînsemnată pornografie, presărate cu un erotism siropos de prost gust, erau fascinante. De îndată ce se obişnui cu întunericul, Malko se uită prin sală. El era singurul străin de acolo. Nici urmă de Hedjaz Rahim. Înalt cum era, l-ar fi remarcat uşor pe afgan.

Malko se duse la parter unde mai era puţină lume. Se plimbă pe cele două culoare, fiind uşor de reperat. Dar nu se întâmplă nimic. Sătul de ţipetele ascuţite ale cântăreţei, se hotărî să-l aştepte pe Rahim în curte.

Când ajunse acolo, avu o mare surpriză. Porţile din fier ce dădeau în stradă erau închise, iar în faţa lor un mic grup stătea de pază. Se duse să ceară lămuriri, dar i se spuse că nimeni nu ieşea până când nu se termina spectacolul. Frustrat şi convins totodată că Rahim îi întinsese o cursă, urcă iarăşi la balcon străduindu-se în van să fie atent la ceea ce se petrecea pe ecran. Filmul era compus dintr-o suită de clipuri în care nişte fete superbe machiate strident se contorsionau de mama focului în faţa unor juni-primi care se distingeau prin neghiobie.

Se scurse astfel o jumătate de oră. Cadranul luminos al ceasului arăta ora zece fără cinci în clipa în care zări o siluetă înaltă în capul scărilor. Era Hedjaz Rahim! Se ridică şi se duse în întâmpinarea afganului.

Imediat ce se aşeză, Rahim îi şopti la ureche:

— Aţi obţinut vizele?

— Da, şuşoti Malko. L-aţi găsit pe Abdul Basin Karim?

— Da.

— Unde este?

Rahim nu răspunse. Se uita fix la ecranul panoramic. Malko făcu şi el la fel şi imediat îşi dădu seama că rula alt film. Minunata producţie indiană fusese înlocuită cu una americană dublată în nemţeşte. Era în stilul unei comedii de situaţii. Acţiunea se petrecea în sala de aşteptare a unui medic în care se

aflau un bărbat şi o femeie. Filmul indian fusese mai bun. Îl trase pe Rahim de mânecă.

— Veniţi cu mine!

— Aşteptaţi, suflă afganul.

Malko înţelese după câteva clipe. Camera de luat vederi se mutase în cabinetul medicului. Aici decorul s-a schimbat. O infirmieră cu figură de vampă, cu halatul descheiat la toţi nasturii, dezvăluind un corset de care erau prinşi ciorapii lungi şi negri, stătea lungită pe o masă, cu picioarele pe umerii unui „practician" cu o mustaţă deasă şi neagră. Stând în picioare lângă masă, tocmai îi înfunda în pântece un sex demn să figureze în *Guiness Book of Records.*

Pentru ca spectatorii să nu piardă nimic, el se afundă până la rădăcină, apoi ieşi cu încetineală voită, ca să-i fie măsuraţi în voie cei douăzeci şi cinci de centimetri ai organului său, după care o pătrunse din nou pe parteneră.

Malko se uită în jurul lui. Bineînţeles că în sală erau numai bărbaţi. Aplecaţi în faţă, cu răsuflarea tăiată, erau captivaţi de spectacol. Şi cea mai mică muscă s-ar fi putut auzi. Fireşte, dialogul teuton le scăpa, dar le ajungeau imaginile. Hedjaz Rahim se aplecă la urechea lui Malko.

— Asta se întâmplă de două ori pe săptămână, după ce se termină ultimul spectacol… Dar în loc de zece rupii, plăteşti şaizeci… însă este unica distracţie din Peshawar…

Cu ocazia acestei întâlniri, obscenul afgan împletise utilul cu plăcutul. Malko era stupefiat. În această ţară islamică până la extrem, în care erau cenzurate femeile în furou, difuzarea filmelor porno în centrul oraşului, la doi paşi de comisariat, spunea multe despre ipocrizia islamiştilor…

La capătul rândului, un spectator începu să se maseze între picioare cu mişcări de o regularitate suspectă. Doar nu s-o fi scărpinând. Dacă te uitai mai atent, toată sala se masturba de zor. Cu privirea fixată pe ecran, Hedjaz Rahim ar fi procedat şi el la fel, dacă nu ar fi fost Malko de faţă… în afara vizelor şi-a oferit un mic supliment de fericire.

În sala de aşteptare, „pacienta" era pe cale să înghită cu nesaţ membrul vecinului său care se prefăcea că citeşte ziarul în continuare…

Această clipă de răsfăţ, cu rară răspândire pe tărâm islamic, părea că a cufundat asistenţa într-o transă extatică. Atmosfera era electrizantă. În tot acest timp, în Afganistan, doar la cincizeci

de kilometri de aici, talibanii distrugeau casetele cu muzică „nelegiuită”. Adică tot ce nu însemna Coran. Dacă ar fi intrat unul dintre ei aici, ar fi căzut lat...

Malko fu nevoit să suporte răbdător toate fazele acestui film, de la felaţii, la sodomie, trecând totuşi în revistă şi unele figuri liber alese.

Din când în când se auzea din rândul spectatorilor câte un suspin: unul dintre ei tocmai şi-a amortizat cele şaizeci de rupii! Malko lăsă gândurile să vagabondeze în voie. Dacă Dorothy ar fi fost aici, ar fi fost mai puţin trist, dar, poate că prezenţa ei ar fi provocat o răzmeriţă...

Copia filmului era din ce în ce mai proastă. Cu toate astea, Hedjaz Rahim s-a ridicat doar când a văzut pe ecran cuvântul *The End.*

— Să ieşim pe-aici, suflă el.

Îl conduse pe Malko într-o încăpere unde se serveau băuturi nealcoolice. Erau singuri, căci lumea se grăbea să meargă la culcare.

— Poliţia nu intervine niciodată? îl întrebă Malko.

— Niciodată! spuse afganul, primesc un bacşiş gras. De aceea v-am dat întâlnire aici. Arătaţi-mi vizele!

Malko scoase cele patru paşapoarte din buzunar. Rahim examină îndelung fiecare viză în parte. Malko îl pândea cu mâna pe crosa pistolului. Dar afganul se mulţumi să pună paşapoartele la el în buzunar şi îi întinse o foaie de hârtie împăturită. Malko o desfăcu şi citi: *Guest-House Su Casa. F.7 Street 23. House 4. Room 16. Islamabad*.

— Nu e la Peshawar?

— Nu.

— Sunteţi sigur?

— Ieri am vorbit cu el. Am obţinut cu mare greutate adresa.

— Cum aţi procedat?

— Am reuşit să dau de numărul de la telefonul lui portabil. L-am sunat. De mine nu se teme. Ne cunoaştem de multă vreme.

— Care e numărul?

— 0531 81 1837.

— Ce i-aţi zis?

— Că vreau să mă întâlnesc cu el. Că m-am mai gândit şi că vreau să reintru în Jihad.

— El ce a spus?

— A fost de acord. Un bun musulman nu poate rămâne

indiferent în faţa suferinţelor fraţilor săi. Să-mi fac loc în organizaţia lui. Mi-a dat întâlnire la Islamabad, i-am spus că nu pot veni decât peste trei zile.

Iuda putea dormi liniştit. Schimbul era asigurat.

— V-a spus ceva despre Bin Laden?

— Nu, dar mi-e teamă.

— Nu câştigi aşa uşor două milioane de dolari, făcu Malko simplu. Aveţi deja posibilitatea să intraţi în Statele Unite împreună cu familia. Cu vize adevărate.

— Vă mulţumesc, zise încet grăsanul. Dar cum rămâne cu banii?

— Aşteptaţi până când Abdul Basin Karim va fi în mâinile noastre. Voi lua legătura cu dumneavoastră prin intermediul lui Moksin.

Hedjaz Rahim plecă primul. Porţile care dădeau în stradă fuseseră din nou deschise. Cinematograful era un loc de întâlnire excelent. Trebuie numai să aştepţi să schimbe filmul în fiecare săptămână.

*

* *

— Nu trebuie să pierzi nici o secundă, îl sfătui Ralph McCarthy. Nu prea am încredere în Rahim. Se poate să-l fi anunţat pe Abdul Basin Karim ca să aibă timp s-o şteargă, iar pe urmă să facă pe neştiutorul. Să mergem la Islamabad.

— Veniţi şi dumneavoastră?

Americanul zâmbi.

— Da. E totuşi o lovitură pe cinste, nu vreau s-o pierd. Acolo nu mă cunoaşte nimeni. Plecăm numaidecât.

Ceasul lui Malko arăta ora unsprezece.

— Îndată ce se luminează de ziuă, ne ducem la casa de oaspeţi şi îl înhăţăm, zise în continuare americanul. Când îşi vor da seama pakistanezii, va fi prea târziu.

După un sfert de oră, porniră la drum. Traficul era mai puţin aglomerat. Dar, ghinion, după ce parcurseră douăzeci de kilometri, din întuneric, apăru o vacă exact în mijlocul drumului.

Ralph McCarthy a făcut tot ce a putut, însă aripa maşinii a lovit-o direct în cap. Malko avu impresia că este proiectat prin parbriz. Din fericire, Jeepul era solid, iar văcuţa, costelivă... Se rostogoli pe şosea mugind de ţi se rupea sufletul. Înjurând, americanul sări din maşină, se îndreptă spre ea, scoase pistolul Beretta şi îi trase două gloanţe în cap, apoi se sui din nou la

volan.

Restul drumului îl parcurseră fără alte probleme. Ajunşi la Islamabad, merseră către F.6 şi se opriră în faţa unei case mari dintr-un cartier rezidenţial.

— O să-i spunem vestea cea bună lui Joe! zise el.

Ralph McCarthy claxonă scurt o singură dată şi, după câteva minute, paznicul lui Joe Hickerson întredeschise poarta, ţinând în mână un pistol-mitralieră. La ora aceea – era trei dimineaţa – cartierul acesta liniştit era complet pustiu. Recunoscându-l pe american, servitorul deschise poarta atât cât să încapă maşina. La parter luminile erau aprinse.

— Joe lucrează, remarcă Ralph McCarthy. Cu tâmpenia asta de nouă ore de decalaj de fus orar, la Washington nu e decât ora şase.

Uşa se deschise, iar în prag apăru Joe Hickerson care fusese atras de gălăgie. Era doar în cămaşă, cu picioarele goale, cu ochii roşii ca la iepuri, îi fixă pe cei doi bărbaţi cu stupefacţie şi bâigui:

— Ce naiba faceţi aici la ora asta? Talibanii au pus mâna pe Peshawar sau ce s-a întâmplat?

— Ce vrei, veştile bune sau pe cele rele? zise Ralph McCarthy jovial.

Joe Hickerson ridică spre ei o privire tulbure. Sticla de Defender veche de doisprezece ani pe jumătate goală de pe măsuţă explica starea în care se afla.

— *Bad news, first!* spuse el.

— Ne este foame, iar tu o să ne pregăteşti nişte ouă cu jumări, făcu prietenul lui râzând.

Joe nu păru să fi priceput gluma.

— Ştii unde e bucătăria… Eu sunt terminat, după ziua pe care am avut-o. Cei din Departamentul de Stat sunt turbaţi de furie. Treaba cu vizele pentru cei patru *gooks* a declanşat tărăboiul dracului.

Ralph McCarthy se lăsă greoi pe canapea, înşfăcă pachetul de ţigări care zăcea pe măsuţă, aprinse una şi zise:

— Joe, necazurile tale s-au sfârşit. Peste trei ore, îl vom prinde pe nenorocitul ăla de Abdul Basin Karim.

Joe Hickerson părea lovit de trăsnet.

— Glumiţi! făcu el cu o voce slabă.

Ralph McCarthy scoase adresa din buzunar şi o puse pe masă.

— Uite, nici nu e departe de tine.

Şeful Centralei CIA clătină din cap fără să poată scoate o vorbă. Se uită la ei.

— Vreţi să spuneţi că l-aţi găsit pe fiul ăla de căţea care a aruncat în aer zborul 800?!

— Exact, zise Ralph. O să-l smulgem din cuibuşorul lui călduţ imediat ce se va lumina de ziuă. După mine, cred că ar trebui să fim la ascunzătoare cam pe la ora şase.

— Voi anunţa Langley, făcu Joe Hickerson recăpătându-şi puţin forţele.

— *Cool!* îl linişti Ralph. Nu se ştie niciodată. Porcii de pakistanezi pot oricând să ne intercepteze convorbirile.

— Ce vom face în continuare?

— În primul rând, ideea e să-l ascundem într-un loc discret ca să-l interogăm. Trebuie să ne ducă la Bin Laden. Pe urmă, îl scoatem din ţară şi îl trimitem în Statele Unite, răspunse Malko.

Ralph McCarthy veni cu o sugestie:

— Ar fi mai bine să-l ascundem la tine în pivniţă, unde ţii sticlele de Taittinger. Aici nu vine nimeni să te întrebe de sănătate, doar ai statut de diplomat...

Joe Hickerson ridică din umeri oftând din greu:

— Cât mai am... Aşa o să fac şi eu ceva. Bine, mă duc să vă fac ouă cu jumări. Cu şuncă sau cu cârnăciori?

— Coniac! zise Ralph McCarthy agitând o sticlă de Gaston de Lagrange XO pe care o luase din dulap. Asta valorează mai mult de zece mii de rupii, spuse el în timp ce umplea un pahar gen balon. Doar n-aţi venit degeaba...

Malko nici nu mai simţea oboseala, atât de nervos era. A pune mâna pe un criminal ca Abdul Basin Karim se întâmpla foarte rar. Teroriştii scăpau adeseori să fie pedepsiţi refugiindu-se în ţările care patronează terorismul. Ahmed Jibril, Abu Nidal şi Georges Habbache trăiesc liberi şi bine mersi în Siria, iar prinderea lui Carlos a necesitat douăzeci de ani de eforturi...

Tocmai se crăpase de ziuă, iar casele elegante din cartierul rezidenţial erau luminate de geana palidă a soarelui ce cădea pieziş. Ai fi crezut că te afli într-o Californie mizeră, cu o vegetaţie amărâtă, fără nici un pieton şi o linişte aproape câmpenească. Trecuseră deja de trei ori prin faţa casei de oaspeţi Su Casa. Era o vilă albă elegantă, cu un etaj, cu o terasă largă şi coloane pretutindeni. Pakistanezii erau înnebuniţi după coloanele dorice.

Ralph McCarthy mergea încet pe strada liniştită. Malko era

alături de el. Scosese plăcuţele de înmatriculare ale Nissanului. Nu era cazul să lase vreun indiciu.

Joe Hickerson întrebă cu tristeţe:

— Ştiţi în ce cameră se află?

— Da, la numărul şaisprezece.

— Voi întreba în urdu[18] unde este, îi anunţă Ralph McCarthy. Trebuie să acţionăm rapid. Personalul din casa de oaspeţi va anunţa imediat poliţia.

Se întoarse şi se opri în faţa unei case în construcţie, la vreo douăzeci de metri de intrarea în casa de oaspeţi. Deodată, Joe Hickerson, care tocmai se întoarse, zise cu o voce strangulată:

— Hei, nu suntem numai noi!

Malko se întoarse simţind un nod în gât. Pe drum veneau două vehicule. Două Toyota 4x4 cu geamuri fumurii. Trecură prin faţa Nissanului staţionat, apoi opriră în faţa casei de oaspeţi. Dar nimeni nu coborî din ele.

[18] Limbă vorbită în Pakistan (n.a.).

Capitolul VII

— *Shit!* Sunt cei din Special Branch, zise tresărind Joe Hickerson.

Cele două maşini purtau inscripţia „Police”. Malko se abţinu să înjure de ciudă. Pakistanezii fuseseră anunţaţi şi au venit să-l aresteze pe Abdul Basin Karim. Hedjaz Rahim l-a tras pe sfoară. Privi neputincios cele două vehicule pakistaneze. În această ţară, CIA nu avea nici o putere asupra poliţiei şi nici nu se punea problema să-l înhaţe pe terorist chiar sub nasul poliţiei locale. Nu-i mai rămânea decât să atenueze puţin acest dezastru. Se întoarse spre Joe Hickerson:

— Sunaţi-l pe ambasador! Să vină aici imediat. Pakistanezii nu vor avea tupeul să-l facă dispărut pe Karim sub nasul lui.

Americanul tocmai se pregătea să apese tastele telefonului portabil cu fervoare, când toate portierele celor două Toyota fură deschise în acelaşi timp. Din ele ţâşniră şase bărbaţi înarmaţi cu toţii cu automate Kalaşnikov şi cu pistoale-mitralieră şi se îndreptară către intrarea în casa de oaspeţi. Joe Hickerson îl prinsese în sfârşit pe ambasadorul Statelor Unite.

— Domnule ambasador, zise el, trebuie să veniţi aici imediat. L-am găsit pe Abdul Basin Karim.

— Ce se petrece? se miră diplomatul care se sculase cu faţa la cearceaf. Unde sunteţi? La Peshawar?

— La Islamabad, preciză Joe Hickerson, foarte aproape de locuinţa dumneavoastră.

Ralph McCarthy şi Malko săriră din Jeep şi fugiră spre casa de oaspeţi. Ajunseră în curte în momentul în care poliţiştii pakistanezi intrau în casă. Malko percepu ţipetele unei discuţii scurte, urmată în mai puţin de un minut de o lovitură violentă, ca şi cum s-ar fi spart o uşă.

Împuşcăturile îl luară prin surprindere. Se trăgea cu mai multe arme în acelaşi timp. Rafalele Kalaşnikovurilor se amestecau cu păcănitul surd al pistoalelor-mitralieră. Era o adevărată bătălie pusă la punct. Timp de mai bine de un minut dură schimbul de focuri, dar lui Malko i se păru o veşnicie. Apoi, liniştea se aşternu la fel de brusc precum fusese întreruptă.

Malko şi Ralph ajunseră în faţa recepţiei unde un angajat buimac părea că nici nu-i vede. Mirosul acru de praf de puşcă

plutea prin aer. Se mai auzi o scurtă rafală în fundul culoarului. Ralph McCarthy şi Malko ajunseră în faţa uşii camerei cu numărul şaisprezece. Mirosul de cordită se simţea şi mai tare. Un poliţist înarmat cu un Kalaşnikov îi ameninţa pe nou-veniţi. Ralph McCarthy îl apostrofă numaidecât în urdu. Malko desluşi cuvântul „FBI”. În situaţia în care se aflau…

Poliţiştii se îndepărtară ca să-i lase să treacă. Zăriră interiorul camerei ciuruite de gloanţe. Pereţii aveau găuri de cartuşe, bucăţi de tencuială erau răspândite peste tot pe jos, amestecate cu cioburi de sticlă şi aşchii din lemnărie. Geamurile nici nu mai existau, iar dintr-o veioză pentru citit nu mai rămăsese decât abajurul găurit ca o sită.

Rafalele păreau că au fost concentrate mai mult asupra patului, fiindcă tavanul era complet distrus.

Lângă telefonul făcut ţăndări, zăcea un corp pe jumătate căzut din pat. Era gol, acoperit doar puţin cu un cearceaf. Era atât de ciuruit, încât nu mai rămăsese din el decât o masă sângerândă cu faţa făcută terci. Podeaua de pe culoar şi parchetul din cameră erau pline de cartuşe goale. La prima vedere, fuseseră trase aproape două sute de gloanţe… Un adevărat masacru.

Un poliţist mai corpolent, înarmat cu o Uzi, se apropie de Ralph McCarthy cu un zâmbet larg pe buze, fluturând un paşaport pătat de sânge.

— Sunteţi de la FBI? îl întrebă el.

Ralph McCarthy nu se pierdu cu firea.

— Da, zise el. Urmărim un terorist pe nume Abdul Basin Karim. Aveam de gând să vă semnalăm prezenţa lui aici…

Poliţistul îşi lăţi şi mai tare rânjetul.

— Şi noi l-am reperat! Priviţi!

Îi întinse paşaportul pe care americanul îl frunzări rapid. Nu era nici o îndoială. Era chiar bărbatul pe care îl căutau. Ceea ce mai rămăsese din figura lui corespundea cu poza din paşaport.

— Se pregătea să fugă şi a vrut să tragă în noi, preciză poliţistul.

Un bărbat numai în slip şi cu picioarele goale se furişă cu iuţeală pe lângă ei…

— Aveţi răniţi? îl întrebă americanul.

— Nu, din fericire, nu avem. Dar a fost un individ tare periculos. Priviţi!

Unul dintre oamenii lui îi întinse un pistol automat negru, identic cu cel al lui Malko pe care îl avea prins la centură. Ralph

McCarthy scoase încărcătorul: era plin. Abdul Basin Karim fusese asasinat cu sânge rece, de către cei pe care pakistanezii de pe stradă îi numeau cu pudoare *police encounter.* O capcană întinsă de forţele de ordine cuiva de care doreau să se descotorosească. Iniţiativa unor asemenea acţiuni era luată întotdeauna în sferele cele mai înalte ale Serviciului de Informaţii pakistanez. Un incident asemănător, petrecut în urmă cu trei zile, îl costase viaţa pe fratele primului-ministru, Benziar Bhutto, ucis la Karachi împreună cu cele opt gărzi de corp, iar poliţia a susţinut că nu fusese decât un rănit uşor, un poliţist care şi-a tras din greşeală un glonţ în picior…

Malko şi Ralph McCarthy schimbară priviri pline de deznădejde. De ce îl lichidaseră pakistanezii pe Abdul Basin Karim? Poliţiştii au început să cotrobăie prin cameră în prezenţa „călăuzei" lor care zâmbea. Americanul şi Malko ieşiră pe culoar.

Dădură nas în nas cu zveltul de Hugh Simmons, ambasadorul Statelor Unite în Pakistan, escortat de doi puşcaşi marini şi mai înalţi decât el, raşi în cap, cu figuri rigide şi cu câte un M 16 în mână. Deşi era foarte devreme, diplomatul părea scos din cutie. Joe Hickerson apăru în spatele lui şi îi explică poliţistului de la Special Branch care era nou acolo.

Imediat, pakistanezul nu mai conteni cu temenelele, apoi, îndepărtându-i pe oamenii lui fără menajamente, îl conduse pe diplomat la camera 16.

Hugh Simmons se uită cu silă la cadavrul lui Abdul Basin Karim şi se întoarse către Ralph McCarthy.

— Ce s-a întâmplat?

— Domnule, *Special Branch* l-a localizat pe Karim înaintea noastră. A fost împuşcat în clipa când l-au arestat, dar în ce condiţii, habar nu avem.

— E omul pe care îl căutaţi?

— Credem că este teroristul care a comis atentatul împotriva zborului 800, confirmă Joe Hickerson.

Profitând de prezenţa ambasadorului, Malko se furişă în cameră. Un poliţist stătea aplecat peste o valijoară vişinie şi examina hârtiile care se găseau înăuntru. Malko se apropie de o haină care zăcea pe jos şi o pipăi. Atinse un obiect dreptunghiular pe care îl scoase dintr-un buzunar. Era un carneţel verde. Trase cu ochiul în jurul lui. Ambasadorul stătea în dreptul uşii, iar poliţistul era aplecat deasupra valijoarei, stând cu spatele la el. Carnetul dispăru subit în buzunarul lui.

Exact la timp, căci poliţistul se îndreptă cu o exclamaţie de triumf, agitând ceva ce semăna cu nişte proiecte ale unui arhitect. Înnebunit de apelurile acestuia, şeful lui aproape că dădu peste ambasador şi intră în cameră. Subordonatul lui desfăşură ceea ce descoperise. Ralph McCarthy se aplecă peste umărul lui şi exclamă imediat:

— Sunt planurile unui Boeing 747!

Cei doi bărbaţi întinseră documentul. Într-adevăr, era planul părţii centrale a fuselajului unui Boeing 747, în perspectivă şi în secţiune. Se vedeau clar locaşurile pentru aripi, panourile ce separă cabina de călători, cala şi rezervorul principal de combustibil.

În mijlocul fuselajului era trasat un dreptunghi cu carioca roşie. Încadra patru rânduri de scaune, numerotate de la 19, la 23. Nu era nevoie să fii inginer ca să-ţi dai seama că era chiar locul potrivit pentru amplasarea unei încărcături explozive relativ slabe ca să provoace explozia rezervorului central de kerosen. Exact ce s-a întâmplat cu zborul 800. Era copleşitor.

Alarmat de ceea ce descoperise, Malko răscoli camera cu minuţiozitate. Prezenţa ambasadorului îi împiedica pe pakistanezi să se descotorosească de ei. Observă deodată o cutie din carton aşezată pe jos. Era cam de mărimea unei cutii de pantofi, dar cu capac transparent. Înăuntru era o păpuşă îmbrăcată în rochie de mireasă. Malko o ridică de jos şi îl frapă imediat greutatea lui. Cântărea pe puţin trei sute de grame. Dădu la o parte folia din plastic şi o luă în mână. În timp ce o examina, distinse repede un fir subţire metalic ce se pierdea în părul păpuşii. Era pe punctul să-l scoată, când vocea lui Ralph McCarthy îl făcu să tresară:

— Nu-l atingeţi!

Americanul o luă cu delicateţe. Scoase un cuţit din buzunar şi începu să râcâie un picior, îndepărtând un strat de vopsea roz. Dedesubt, observă un material albicios care semăna cu chitul. Cât ai clipi, americanul dezbrăcă păpuşa. În afară de mâini şi de picioare, care erau din plastic gol pe dinăuntru, restul era confecţionat din acelaşi material pe care-l descoperise când râcâi cu unghia.

— Este un material explozibil! zise Ralph McCarthy, probabil C 4 amestecat cu plastilină.

Începu s-o întoarcă pe toate părţile, până când se gândi să prindă capul păpuşii cu o mână şi să-l răsucească în sensul

acelor de ceasornic.

Partea superioară a calotei se deşurubă. Cu infinită precauţie, sub privirile împietrite ale ambasadorului, ale poliţiştilor şi ale lui Malko, specialistul în explozibili, ridică încetişor jumătatea de sus a capului păpuşii, dând la iveală o cavitate în care se găseau mai multe obiecte inedite, iar cel mai mare dintre ele măsura patru centimetri lungime. Ralph McCarthy arătă cu degetul un obiect negru de mărimea unei brichete dreptunghiulare.

— Priviţi „temporizatorul”, adică sistemul de declanşare cu efect întârziat. Este o celulă electrolitică cu sistem de polaritate inversă. Cele două fire pe care le vedeţi aici servesc la încărcare. Se poate face la orice tip de priză. Timpul de încărcare depinde de efectul de întârziere dorit.

— Deci, îl întrerupse Malko, dacă timpul de încărcare este de şase ore, atunci explozia se va produce la şase ore după activare?

— Exact, aprobă americanul. Iar activarea se poate face în cel mai simplu mod. Este suficient să tragi acest cui – arătă o ieşitură în formă de cilindru pe „temporizator” prelungită cu un fir din nailon ascuns în părul păpuşii. (Acest lucru îi atrăsese atenţia şi lui Malko). Pe urmă, când timpul a expirat, „temporizatorul” transmite un impuls electric în declanşatorul pe care îl vedeţi aici.

Le arătă un cilindru subţire de cinci centimetri legat de temporizator cu un fir şi cu altul de o baterie dreptunghiulară de nouă volţi. Al treilea fir lega bateria de temporizator. Toate astea încăpeau în căuşul mâinii.

— Cine l-a fabricat? întrebă Malko.

— Temporizatorul este opera unui serviciu foarte important, în comerţ nu se găseşte aşa ceva. Iar detonatorul e demn de Premiul Nobel… Este uşor de procurat. Iar toată maşinăria nu conţine destul metal ca să activeze o poartă magnetică.

Ambasadorul american îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Ralph McCarthy.

— Mi-aţi spus cu certitudine că omul acela este răspunzător de catastrofa zborului 800. Dar se vede cât de colo că nu s-au folosit de această păpuşă-capcană…

Ralph McCarthy nu se lăsă cu una, cu două.

— Domnule, sunt două explicaţii posibile. Una pe care o cred cea mai exactă, adică Abdul Basin Karim a aruncat avionul în aer cu alt fel de explozibil. În cazul de faţă, a venit aici ca să se

„aprovizioneze” în vederea altui atentat. A doua ipoteză ar fi că a efectuat o „călătorie de documentare” şi a luat cursa companiei TWA Atena-New York ca să-şi facă o idee despre posibilitatea unui atentat şi că se pregătea să plece, de data asta pentru totdeauna. În acest caz, există o altă cauză care a distrus Boeingul 747 aparţinând companiei TWA. Un meteorit probabil, conchise el cu o uşoară ironie.

Ambasadorul nu mai insistă, ci doar îl întrebă pe Joe Hickerson:

— Aranjaţi cu omologii dumneavoastră pakistanezi ca aceste dovezi să ne parvină şi nouă, după ce le-a examinat şi poliţia din Pakistan. Ne interesează în mod direct. Voi anunţa şi la FBI.

Malko studia cu oroare păpuşa infernală. Abdul Basin Karim nu concepuse el singur o maşinărie atât de sofisticată. În spatele acestei îngrozitoare jucării se aflau un serviciu foarte important şi nişte monştri de gheaţă care se foloseau de fanatici precum Karim. Ideea cu păpuşa era de-a dreptul demonică. Cine ar bănui un tată care îi duce fetiţei lui o păpuşă?…

— Nu conţine atâta metal încât să activeze detectoarele magnetice, sublinie Ralph McCarthy. Iar, dacă e scoasă din cutie, poate fi ascunsă în oricare colţişor. Chiar şi în plasele de sub scaune unde se află vestele de salvare…

— De unde ştiţi toate astea? îl întrebă ambasadorul simţind că se sufocă.

McCarthy se uită la el cu ironie.

— În patru ani, am învăţat de la mujahedinii lui Gulgudin Hekmatyar să folosesc aceste trucuri… (Alese primul fir observat de Malko şi preciză): Ca să activăm maşinăria, este de-ajuns să tragem de acest fir până se rupe. El porneşte ceasul.

Ambasadorul se retrase, urmat de Malko, de Ralph McCarthy şi de Joe Hickerson.

— Domnule, poliţiştii l-au asasinat cu sânge rece, spuse Joe Hickerson.

— Voiau să evite extrădarea, zise ambasadorul. Întocmiţi cât mai repede un raport.

Îi salută distant pe cei trei bărbaţi, apoi se urcă în Cadillacul blindat, escortat de un Humwee[19] aparţinând Marinei militare. Malko avea impresia că a îmbătrânit cu douăzeci de ani. Acum îi rămânea să pună mâna pe Hedjaz Rahim şi să cerceteze amănunţit carnetul verde al lui Abdul Basin Karim.

[19] Succesorul Jeepului (n. a.).

*

* *

Instalat în biroul lui Joe Hickerson, Ralph McCarthy încerca să descifreze însemnările din carnetul lui Abdul Basin Karim pe care i-l dăduse Malko. Nu se întrerupsese nici măcar pentru masa de prânz, ci înfulecă în grabă nişte *chicken tikka* stropit din belşug cu mai multe pahare de cocteiluri pe bază de coniac Gaston de Lagrange şi sifon. Se întinse şi închise carnetul în care, cea mai mare parte din indicaţii erau scrise în arabă.

— Cred că l-am parcurs pe tot, zise el. Sunt o grămadă de nume „codificate", numere de telefon pe care trebuia să le cerceteze cu ajutorul calculatorului. Dar această operaţiune îi va lua săptămâni întregi.

— Nu ne putem folosi de nimic imediat? întrebă Malko dezamăgit.

Pentru el ziua trecuse greu... Joe plecase la ambasadă, iar el îi ţinuse companie americanului, nereuşind însă să-l ajute foarte mult.

— Nu am văzut nicăieri numele lui Bin Laden, observă McCarthy.

— Probabil că e codificat.

— Probabil. În schimb, l-am găsit pe cel al lui Rahim pe numele lui adevărat. Dar am descoperit o persoană care pare să fie cu adevărat importantă. Priviţi.

Puse degetul pe un nume scris în arabă, iar în dreptul lui erau mai multe numere de telefon, tăiate toate, în afară de ultimul.

— Abu Salim, traduse el, 0531 416613. Deci, de la un aparat portabil, fie din Islamabad, fie din Peshawar.

— Abu Salim este un nume de războinic arab, remarcă Malko, un pseudonim. Nu aţi mai găsit şi altceva?

— Nu.

— Trebuie să plecăm la Peshawar, zise Malko. Credeţi că l-aţi putea identifica pe posesorul acestui telefon portabil?

— Voi încerca, îi promise Ralph McCarthy. O să-l anunţ şi pe Joe. Nu este cazul să-l mai aşteptăm.

Sună la ambasadă. Joe Hickerson era într-o şedinţă cu ambasadorul.

— Să mergem, spuse americanul.

După ce puse dopul la sticla de Gaston de Lagrange VSOP, o puse în servieta-diplomat şi îi făcu lui Malko cu ochiul.

— Pe aici se găseşte uşor, în schimb la Peshawar, este aur

curat. Cu asta, cumpărăm cel puţin un general.

După câteva minute, se fofilau printre camioanele de pe drumul spre Peshawar. Ralph McCarthy conducea şi mai repede decât Perverst, care a rămas la University Town, dar în Nissanul solid, Malko se simţea în siguranţă... Vor ajunge prea târziu ca să-l mai contacteze pe Hedjaz Rahim, însă, mâine, de la prima oră, Malko îl va căuta.

Era singurul fir care îi mai ţinea încă legaţi de Osama Bin Laden. Se întreba dacă afganul aflase de incidentul din dimineaţa aceea în care prietenul său îşi pierduse viaţa.

*

* *

Hedjaz Rahim se avântă să traverseze podul peste Wasak, canalul ce delimita sudul aşezării Hayatabad. În acest anotimp, canalul era doar un şanţ lung şi plin de ţărână, fără nici un strop de apă. Afganul se întoarse la dreapta, apoi intră în cartierul J 2 unde se afla casa lui. Telefonul primit de la maiorul Baiq îl întristase peste măsură. Ofiţerul din IŞI îi adusese la cunoştinţă moartea lui Abdul Basin Karim şi ar dori să vină a doua zi de dimineaţă, pe la nouă, în biroul lui de pe Khyber Road.

„Ar dori” i se părea un eufemism.

După cinci minute, ajunse în faţa porţii casei sale. Ardea de nerăbdare să lase totul baltă, s-o întindă din Peshawar în cel mult o oră şi să se refugieze cât mai repede în Afganistan. Dar ca să poată face acest lucru, avea nevoie de bani. Singura şansă de a face rost erau americanii. Deci, trebuia să rămână! Claxonă pentru ca paznicul să-i deschidă poarta.

*

* *

Zulfikar Ahmad, zis şi „Ucigaşul”, aştepta pitulat în întuneric de când se înserase, într-o groapă de pe maidanul din faţa casei lui Hedjaz Rahim. Hainele maronii se confundau cu solul, în faldurile veşmintelor, ascunsese un cuţit de măcelar cu lama lungă, ascuţită ca briciul şi cu o gaură în mâner ca să poată fi agăţat cu o sfoară de centură. Se aşezase în genunchi cu faţa către Mecca, cu ocazia rugăciunii de seară, Maghreb, implorându-l pe Allah să fie cu el. Din cale afară de pios, celibatar, trăia numai pentru credinţa sa. Porecla i se trăgea de pe vremea Jihadului. Fost măcelar de meserie, comandantul lui îl însărcinase să le taie gâtul prizonierilor din armata sovietică. Obligaţie de care s-a achitat cu zel şi fără nici un fel de

remuşcare. Aşa că tăiase beregata multor *chouravi*[20] ca la miei.

Lumina farurilor îl luaseră prin surprindere şi nu mai avu timp să sară în spatele maşinii care se oprise în faţa porţii, înainte să intre, scoase cuţitul şi îl înfipse cu toată forţa într-un cauciuc. Se auzi un fâsâit surd, iar vehiculul 4x4 se înclină într-o parte. Dintr-un salt, Zulfikar se furişă lângă zid. În clipa în care poarta se deschidea, Hedjaz, dându-şi seama că avea pană de cauciuc, înjură. Sări din maşină şi se aplecă să vadă roata. Nu îl zărise pe Zulfikar Ahmad care ocolise vehiculul şi se strecurase înăuntru pe poarta deschisă.

Paznicul zărise o siluetă deşelată, un bărbat cu părul şi barba aproape portocalii, cu privirea sălbatică, ştirb, cu un nas enorm. Dar nu avu timp să ţipe. Zulfikar îi tăie gâtul dintr-o parte în cealaltă. Nefericitul scoase un horcăit slab, apăsa rana încercând să oprească sângele care ţâşnea din carotide. Ca să facă treabă bună, Zulfikar îi implântă cuţitul de măcelar în burtă până la mâner, apoi îi dădu brânci în întuneric.

Când Hedjaz Rahim se aşeză din nou la volan, ca să bage cu grijă maşina în curte, Zulfikar se şi ascunsese într-un tufiş din grădină. Rahim coborî din maşină şi strigă în timp ce se urca pe peron:

— Jamal, mâine să schimbi roata stângă din spate!

Fără să-l preocupe răspunsul, introduse cheia în broască să descuie uşa. Aproape că intrase în hol, când o siluetă cu barba portocalie apăru în spatele lui. Zări lama lungă a cuţitului îndreptată înspre el şi stomacul i se făcu ghem de spaimă. Zulfikar Ahmad îi implântă lama în rinichi dintr-o singură lovitură, iar el se prăbuşi lângă scară.

Hedjaz Rahim se aplecă în faţă din cauza durerii atroce pe care o simţea în spate. Vru să strige, dar agresorul îl şi apucase de păr, îi dădu capul pe spate şi îi tăie gâtul ca şi paznicului. Pe urmă, păşi peste cadavru şi urcă scara cu paşi de felină. Auzi zgomotul unei uşi care se deschise. O voce de femeie îl strigă pe Hedjaz.

Soţia lui Rahim nu avu nici ea timp să se sperie. Se pomeni nas în nas cu asasinul soţului ei care îi înfipse lama cuţitului direct în inimă. Apoi, din obişnuinţă, îi tăie gâtul cu aceeaşi îndemânare.

Zulfikar Ahmad se ridică uşurat. Ce-a fost mai greu a trecut. După informaţiile pe care le primise, în casă mai erau doar cei

[20] Sovietici (n.a.).

doi copii ai lui Rahim, Mohammed şi Kamba. Se duse să-i caute şi îi găsi dormind în camera de alături. Plimbând lama ascuţită a cuţitului pe gâtul celui mic, el îl tăie fără nici un efort, înainte să-i ofere aceeaşi soartă şi lui Mohammed, se reculese câteva clipe, fiindcă acesta purta numele Profetului. Când ieşi din încăpere, în afara picăturilor de sânge care se prelingeau din pătuţuri, nimic nu semnala trecerea lui pe acolo. Coborî. După ce păşi din nou peste cadavrul lui Hedjaz Rahim, îl întoarse cu faţa în sus. Pentru ca misiunea lui să fie completă, mai avea o singură formalitate de îndeplinit. Deschise gura cadavrului şi prinse limba cu mâna stângă. Fu nevoit să repete operaţiunea, deoarece îi aluneca printre degete. În sfârşit, reuşi s-o scoată destul ca s-o poată tăia de la rădăcină. Se iviră numai câţiva stropi de sânge şi atât. Morţii nu mai sângerează. Restul era joacă de copil. Răsucind vârful cuţitului în orbite, făcu să se rostogolească pe dalele de la intrare cei doi globi oculari gelatinoşi. Acum că îi tăiase limba şi îi scosese ochii, mesajul era complet. Putea să plece liniştit.

Lăsând uşa deschisă în urma lui, ajunse iar în grădină, dar mai întâi îşi şterse lama cuţitului de hainele victimei. Cerul era înstelat şi un vânt călduţ adia prin Hayatabad. Zulfikar Ahmad se îndreptă pe jos către Jamrud Road, situată cam la un kilometru distanţă.

Îi era foame şi se grăbi să ajungă în cămăruţa lui din University Town. Avea vreo trei metri pătraţi pe trei, era luminată de un bec fără abajur, cu un pat improvizat ca vai de mama lui, o măsuţă şi nişte cuie în pereţi ca să-şi atârne cele câteva trenţe. Obiectul cel mai preţios era un covor vechi de rugăciune pe care îl cărase din Afganistan. În locul unde stătea în genunchi de cinci ori pe zi, era ros până la urzeală.

*

* *

Când Malko veni pe verandă să ia micul dejun, Ralph McCarthy vorbea la telefonul portabil. După ce termină, spuse:

— Hedjaz Rahim a fost asasinat aseară împreună cu familia, în timp ce noi eram pe drum. Nici paznicul nu a scăpat. De data asta, nu erau pakistanezii la mijloc. Poate că vorbise prea mult. Sau e posibil ca, înaintea morţii, Abdul Basin Karim să fi amintit de legătura lui cu Bin Laden. După ce Special Branch descinsese la Karim, trăsese câteva concluzii… Dacă acestea se adeveresc, era clar că Rahim l-a pârât pe Karim pakistanezilor…

— Dar Bin Laden se află în Afganistan…

Americanul clătină din cap.

— De când cu telefoanele portabile, veştile zboară ca gândul… Bin Laden trebuie să aibă un releu pe aici pe undeva. Toată lumea are. Biroul permanent al lui Hekmatyar se găseşte la trei sute de metri de aici, iar talibanii primesc vizite în faţa consulatului nostru. Cei care au fost denunţaţi în mod oficial îşi menţin antenele în organizaţiile neguvernamentale prietene. Haideţi să mergem la Hayatabad să vedem ce mai culegem de pe-acolo.

Văzând negru în faţa ochilor, Malko se sui în Nissan. Eliminarea lui Hedjaz Rahim tăia şi ultima pistă ce ar fi dus la Osama Bin Laden.

*

* *

Două maşini de poliţie erau oprite în faţa elegantei case albe în care locuise familia Rahim. Pe terasă era instalată o antenă pentru satelit. Ralph McCarthy coborî primul.

— Haideţi să vorbim cu poliţaii. Acum nu-l mai putem compromite.

După ce îi dădu o bacnotă de o sută de rupii, americanul nu mai reuşea să pună stavilă avalanşei de informaţii pe care le oferea volubilul poliţai care stătea la intrare, povestindu-i în amănunt masacrul. Ralph McCarthy traduse pentru Malko:

— S-a întâmplat ceea ce am presupus. Avea gâtul tăiat, limba retezată şi ochii scoşi. Este pedeapsa pe care populaţia paştu le-o aplică trădătorilor.

— Cu familia ce-au avut?

— E normal să taie gâtul nevestelor şi copiilor. Pe-aici se face curăţenie generală… (Se strâmbă.) Cel puţin nu mai era nici o problemă cu vizele. Ambasadorul nu trebuie să se mai obosească.

Şocat de atâta cinism, Malko se urcă în Nissan. Dacă nu se întâmpla un miracol, misiunea lui era terminată. Iar Osama Bin Laden se afla doar la o aruncătură de băţ, dincolo de graniţa afgană. Până la casa de pe Rahman Baba Road, cei doi bărbaţi, negri de supărare, nu mai scoaseră o vorbă.

— Cred că am feştelit-o, zise McCarthy în timp ce se lăsă greoi într-un fotoliu de răchită de pe verandă.

Malko era gata să-l aprobe, când în minte îi încolţi o idee:

— Ştiu pe cineva care ar putea să ne spună unde se găseşte Bin Laden, începu el.

Ralph McCarthy tresări.

— Atunci, ce mai aşteptaţi?

Malko încercă să-i mai domolească entuziasmul.

— Mai e o chichiţă. Nu ştiu unde să-l găsesc pe acest om sau dacă mai trăieşte. Dacă cunoaşteţi pe cineva care să fie la curent cu problemele din Afganistan, s-ar putea să-l găsim.

— Am omul care vă trebuie, zise americanul. Un prieten de-al meu, Rahimullah Yousefsai, redactorul şef de la *The News.* De vreo cincisprezece ani, se ocupă de toate poveştile mujahedinilor.

— În cazul acesta, zise Malko, întrebaţi-l dacă ştie unde se află un anume Sayed Gul.

Capitolul VIII

— Sayed Gul? Cine e? Vag, numele îmi spune ceva, zise McCarthy.

— Este un afgan pe care l-am cunoscut cu vreo zece ani în urmă, la Peshawar, îi explică Malko. A fost şeful Serviciului de Informaţii al Alianţei mujahedinilor. Pe atunci, i-am ajutat să dejoace un complot urzit de sovietici cu ajutorul căruia voiau să-i elimine pe conducătorii rezistenţei. Dacă Sayed Gul mai trăieşte, îşi va aminti cu siguranţă. Probabil că ne va putea da o mână de ajutor.

— Mi-am dat seama cine este, aprobă americanul. Un tip înalt cu ochelari şi un început de chelie. Eu nu prea am avut legături cu el, căci m-am ocupat mai mult de Hekmatyar. Veniţi cu mine la Yousefsai.

Deschise dulapul cu comori şi luă o sticlă de Defender „Succes” şi una de coniac Gaston de Lagrange XO pe care le înveli într-un ziar.

— Ne vor ajuta să-i reîmprospătăm memoria, glumi el fără să fie răutăcios. Prohibiţia asta e o mană cerească pentru noi. Putem să-i cumpărăm pe oameni cu nimica toată.

După douăzeci de minute, opreau pe o străduţă ce dădea în Sharan-E-Pehivi Road, chiar în mijlocul lui Sadr Bazar. Intrarea în sediul ziarului se afla în capătul străduţei, iar treptele erau neobişnuit de înalte şi ajungeau într-o încăpere întunecoasă de la primul etaj. Într-un colţ, o secretară cu un voal negru pe cap lucra pe un computer. Ralph îl anunţă pe Rahimullah Yousefsai şi fură invitaţi într-un birouaş care avea vedere spre străduţă. În spatele unor teancuri de hârtii, un bărbat grizonat, cu ochelari cu rame din baga, jongla cu trei telefoane şi un fax. Încă doi musafiri aşteptau pe o banchetă aşezată sub fereastră: un bărbos masiv, cu un aer pretenţios şi un tânăr slăbuţ.

— Aţi avut timp să mâncaţi? îl întrebă americanul care nu voia să vorbească de faţă cu ceilalţi musafiri.

Yousefsai îi arătă teancul de hârtii din faţa lui.

— Mi-a fost imposibil, nu am băut decât un ceai. Ne întâlnim peste zece minute la *Green’s.*

Coborâră. Faţada verde a hotelului, aflat la câţiva metri mai departe, era gata să se prăbuşească. Nici înăuntru nu era mai

vesel. Erau nişte magazine închise şi un soi de grădină de iarnă unde îl aşteptau pe ziarist. Acesta apăru după vreo douăzeci de minute.

— Azi a fost o zi îngrozitoare, talibanii înaintează peste tot, iar veştile nu mai contenesc, zise el.

Ralph McCarthy îi strecură pachetul cu cele două sticle.

— Asta pentru ridicarea moralului.

Rahimullah Yousefsai zâmbi fără să le spună nimic. Americanul trecu la atac.

— Prietenul meu Malko Linge caută o persoană pe care a cunoscut-o acum doisprezece ani. Îl cheamă Sayed Gul. Conducea serviciile de informaţii ale Alianţei mujahedinilor.

Ziaristul reacţionă instantaneu.

— Sayed Gul. Da, ştiu, avea birourile pe Charsadda Road. Dar nu mai e acolo.

— Ştiţi unde este? îl întrebă Malko întristându-se.

— În apropiere de Jallalabad. Cred că putem să ne ducem la el. De ce?

— Aţi putea să-i transmiteţi un mesaj?

Ziaristul bău puţin ceai, apoi se uită la ceas.

— Da, aş putea.

Malko îi întinse o carte de vizită.

— Ne-am cunoscut foarte bine. Nu stau mult timp la Peshawar. Ar putea să ia legătura cu mine la *Pearl Continental?*

Yousefsai puse cartea de vizită în buzunar şi se ridică cu un zâmbet de scuză.

— Voi încerca să-i transmit mesajul. Pe curând. Imediat ce se îndepărtă, Ralph McCarthy întrebă:

— De ce i-aţi pomenit de *Pearl?*

— Pentru că acolo voi sta, zise Malko, e mai... „neutru”.

Sayed Gul era ultima lui şansă. E-adevărat, una micuţă, dar sigură. Nu voia să o rateze.

*

* *

Un panou mare din dreapta intrării în hotelul *Pearl Continental* din Peshawar, adresa, în termenii cei mai politicoşi, rugămintea ca „gunmen” şi gărzile de corp să-şi lase armele la recepţie unde vor fi în siguranţă. Tonul aproape rugător al acestei cereri te lăsa fără doar şi poate să presupui că mai existau uneori probleme cu sălbaticii de paştu...

După ce s-a instalat la etajul al patrulea, Malko îşi pierdu

vremea în holul cu magazinaşe. Frigăruile bărboşilor ocupau aproape toate locurile din hol, în prelungirea căruia se afla un restaurant cu autoservire. Nu zărea pe nicăieri nici o femeie. Dorothy O'Leary îi lipsea cu adevărat. Ca să mai treacă timpul, se duse la *Guilbar,* singurul loc unde se vindeau băuturi alcoolice şi comandă o votcă sub privirile dezaprobatoare ale unor bărboşi în *kamiz* şi *charouar.* Numai străinii aveau voie să consume alcool în văzul lumii.

Când se întoarse în camera lui, găsi un mesaj strecurat pe sub uşă. „Sayed Gul va veni mâine la restaurantul *Azad Afghan* de pe Jamrud Road. La prânz."

Nici nu se aşteptase la aşa ceva! Sayed trăia, îşi amintea de Malko şi dorea să-l vadă! Merita să sărbătorească. Îl sună pe Ralph McCarthy.

— Am o veste bună, zise el. Sosesc imediat.

*

* *

Dorothy O'Leary se întrecuse pe ea însăşi; masa era aşezată pe verandă cu lumânări şi lămpi împotriva ţânţarilor, într-o frapieră stătea la rece o sticlă de şampanie Taittinger Comtes albă din 1988, Ralph era proaspăt bărbierit, iar tânăra purta un pulover mulat pe corp şi o fustă lungă în culori pestriţe, îşi făcuse coc şi îşi alungi ochii cu creion dermatograf.

— Mă întâlnesc mâine cu Sayed Gul, zise Malko triumfător.

Ralph sări în sus de bucurie.

— Extraordinar!

Dorothy era gata să verse şampania pe jos. Ciocniră. Bulele sifonate ale băuturii îi dădură lui Malko senzaţia că erau mai delicioase ca niciodată. În câteva minute, sticla se golise… Ca să ude hrana, americanul trecu la Defender „Very Classic Pale" amestecat cu sifon, iar Dorothy îşi prepară o cană mare cu Caipirinha, strivind la fund mai multe jumătăţi de lămâie verde şi turnând peste ele Cointreau de la gheaţă. Mai abitir ca în Bizanţ!

Dar din păcate, mâncarea nu se ridica la înălţimea băuturilor… Un pui care probabil coborâse cu picioarele lui tot Khyber Pass, nişte orez cleios şi *raita.* Bucătarul se străduise săracul să prăjească nişte cartofi, dar nu reuşi să obţină decât nişte arătări unsuroase şi albicioase. După ce goli singur o jumătate de sticlă de Defender „Very Classic Pale", Ralph McCarthy se ridică şi se îndreptă spre camera lui mormăind. Nu suporta căldura… Malko fu nevoit s-o ajute pe Dorothy să-şi termine Caipirinha. Şi ea

părea destul de matoală. Câteva minute, mai priviră cum se prăjeau ţânţarii la lămpi, apoi Malko se ridică.

— Merg la culcare.

Dorothy veni imediat în urma lui. În timp ce străbăteau culoarul, auziră sforăituri. Prin crăpătura uşii, Malko îl zări pe Ralph lungit în pat, cu gura deschisă şi îmbrăcat. Dorothy pufni în spatele lui:

— Azi a avut prea multe emoţii.

Cum Malko tocmai deschidea uşa de la camera lui, ea îl ajunse din urmă.

— Nu v-am felicitat... Eu care m-am căznit atâta pentru dumneavoastră.

— Ştiu, surâse Malko, mulţumesc pentru masă.

— Lăsaţi masa...

Cu un zâmbet provocator, ridică deodată fusta lungă, dezvăluind picioarele strânse în nişte ciorapi negri, prinşi de un corset din dantelă.

— Vă place? întrebă ea sfioasă. Ralph mi-a spus că...

Nu termină fraza, căci îşi lipi abdomenul de el şi îl sărută la fel de lacom ca şi prima oară. După ce amestecase Taittinger cu Caipirinha, nu durase prea mult ca să se aprindă. Lipită cu spatele de perete, Dorothy îşi ridică fusta mai sus de talie, permiţându-i lui Malko să admire coapsele albe care contrastau cu ciorapii negri din nailon. El se eliberă cu febrilitate şi o străpunse fără nici un preambul. Dorothy gemea încet şi sacadat, ţinându-se cu mâinile de ceafa lui. Când simţi că e gata să termine, scoase un ţipăt scurt şi îi zgârie pielea. După aceea, în timp ce el îşi aranja hainele, ea lăsă fusta în jos, cu ochi strălucitori şi cu dermatograful curgându-i pe obraji.

— Exact cum mi-am visat, suspină ea. Mi s-au înmuiat picioarele. Noapte bună.

În timp ce se îndepărta pe culoar, Malko îşi dădu seama că sforăitul lui Ralph nu îşi modificase ritmul.

*

* *

Majoritatea clienţilor din restaurantul *Azad Afghan* mâncau cu mâna şi de aceea, montaseră o chiuvetă şi un robinet chiar în faţă pe Jamrud Road. În clipa în care Malko oprea în faţă, un *Flying Coach* împopoţonat cu tot felul de antene, mergea pe marele bulevard venind de la Khyber Pass, cu călătorii agăţaţi ciorchine de uşile deschise, la fel ca şi „controlorii” aflaţi în

echilibru şi ţinând între degete teancuri de bilete rupte. Când ajunse în dreptul restaurantului, micşoră viteza.

Doi bărbaţi săriră din mers din autobuzul masiv executând o acrobaţie în aer, învăluiţi de fumul gros şi negricios. Pe şosea mergeau agale un bătrân cu barbă şi veşminte lungi şi un bărbat mai tânăr cu turban, în *kamiz* şi cu un *charouar* gri, cu o barbă superbă ce contrasta cu ţeasta pleşuvă. Scoase din buzunar o pereche de ochelari şi îi puse la ochi. Atunci Malko îl recunoscu pe Sayed Gul. Acesta îl zărise şi se îndrepta spre el, dar mai întâi îl ajută pe bătrân să se ridice. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară îndelung.

— Nu credeam că o să vă mai văd vreodată, zise Sayed Gul.

— Nici eu! Asad mai e cu dumneavoastră?

Privirea afganului se întunecă.

— Asad a fost ucis când am cucerit Jalalabadul. Allah să-l aibă în paza lui.

Fusese garda de corp a lui Sayed Gul de care nu se despărţea niciodată, o namilă de bărbos, cu o coamă ca a lui Samson. Afganul adăugă cu tristeţe:

— Mulţi dintre aceia pe care i-aţi cunoscut au murit. După ce *chouravi* şi-au luat tălpăşiţa, am început să ne sfâşiem între noi. E trist, dar aşa a vrut Dumnezeu.

Intrară în restaurantul auster în care numai câteva mese erau ocupate de câte o familie. Pe aici nu veneau niciodată străini. Chelnerul veni să ia comanda şi le aduse o sticlă de apă minerală.

— Vreţi o frigăruie? îl invită Malko pe Sayed Gul.

Dar chelnerul îl întrerupse imediat:

— *No meat today, sir. Only chicken.*

În Pakistan, două zile pe săptămână nu se mânca nici un pic de carne, din economie. Chelnerul le aduse *nans,* orez şi bucăţele de carne de pui ce înotau într-un sos roşu închis, atât de iute că ar fi făcut găuri şi în oţel. Cei doi bărbaţi mâncară în tăcere, apoi Malko întrebă:

— Cu ce vă ocupaţi acum?

Sayed Gul zâmbi în barbă.

— Of, am făcut multe lucruri. Am rămas multă vreme lângă comandantul Sayyaf în regiunea Jallalabad. Am stat deseori la Kabul. Dar, de câteva luni, am primit o misiune specială.

— Este un secret? îl întrebă Malko zâmbindu-i.

— Pentru dumneavoastră, nu. Eu sunt comandantul unui grup

care îl apără pe un oaspete de-al comandantului nostru, un saudit pe nume Osama Bin Laden. Poate că ați auzit de el, nu?

Privirea lui era limpede. Nu aflase. Malko lăsă privirea în farfurie.

— Da, puțin. Ce fel de om este?

— S-a luptat cu mult curaj în vremea Jihadului, a ajutat multă lume și îi ajută în continuare pe alții în alte bătălii. Fiindcă are foarte mulți bani, reconstruiește moscheile distruse de soldații sovietici. De asemenea, îi ajută și pe frații noștri palestinieni și finanțează, în parte, universitatea din Islamabad. Se roagă mult și urmează cu strictețe legile Coranului.

Malko zâmbi în colțul gurii.

— Sayed, ați devenit tare pios...

— Așa este, recunoscu afganul. Chiar am stat o vreme într-o *madrasa*[21]. Am descoperit multe lucruri, printre care și sensul vieții.

— Stați tot în Jallalabad?

— Nu, din cauza înaintării talibanilor, ne-am strâns într-o fostă tabără wahabit, din districtul Khugiani, pe valea fluviului Spingar. Talibanii sunt buni credincioși, dar tot ne e teamă că pot fi manipulați. Se află la două ore și jumătate de drumul spre Jallalabad. Puteți să veniți în vizită la noi. Aș fi bucuros să vă primesc și să stați oricât doriți. Osama Bin Laden dispune de un mic avion, deci am putea să ne ducem până la Kabul.

Malko bău o gură de apă ca să mai domolească iuțeala sosului. Era foarte trist.

— Nu pot să vin, Sayed, zise el.

Afganul se uită la el mirat.

— Nu aveți timp să veniți să petreceți câteva zile împreună cu un prieten vechi? Eu cum am venit?

— Nu de timp este vorba. Eu lucrez tot pentru americani, iar Osama Bin Laden a declarat război Statelor Unite. A condus două atentate în Arabia Saudită și suntem absolut siguri că unul dintre oamenii lui a comis atentatul împotriva zborului 800 al companiei TWA, în apele teritoriale ale New York-ului. Explozia Boeingului 747 s-a soldat cu două sute treizeci de morți.

Sayed Gul se făcu palid.

— Este imposibil așa ceva, zise el. Osama Bin Laden nu e un terorist. Furnizează bani anumitor islamiști radicali, sau unor oameni ca palestinienii care luptă pentru o cauză dreaptă. Atunci

[21] Școală coranică (n.a.).

şi noi putem fi consideraţi terorişti, când facem tot posibilul să eliberăm ţara de sovietici, nu? Cu toate astea, ne-aţi ajutat…

— Vă luptaţi împotriva unei armate străine care v-a ocupat, răspunse Malko. Nu este acelaşi lucru.

— Osama Bin Laden este prea bun musulman ca să comită asemenea crime, îi luă apărarea afganul. Nu aţi fost informat corect. Câteodată şi americanii sunt naivi.

— L-aţi cunoscut pe Abdul Basin Karim? El a…

Sayed Gul se gândi câteva clipe.

— Da, aşa este, era un apropiat al lui Bin Laden în vremea Jihadului. Dar jur pe Dumnezeu că nu l-am mai văzut de mult timp.

Chelnerul le aduse ceaiul. Malko simţea că nu poate să-i clintească din cap această idee lui Sayed Gul. Acesta zâmbi forţat.

— Malko, dacă mi-ar fi spus oricine altcineva acest lucru, l-aş fi omorât pe loc. Dar dumneata eşti fratele meu, v-aţi riscat viaţa pentru cauza noastră, în Afganistan veţi fi mereu ca acasă, iar casa mea va fi mereu deschisă pentru dumneata.

Lui Malko îi venea să-i spună că nu era decât un samurai al timpurilor moderne care se conducea după o anumită etică, dar la ce bun să cadă în lirismul oriental…

— Ştiu, zise el. Dar oamenii se mai schimbă. Bin Laden a întemeiat un nou Jihad.

Afganul se aplecă peste masă.

— Vreau să vă conving, spuse el cu stăruinţă în glas. Veniţi să vă întâlniţi cu Osama Bin Laden.

— Nu e chiar aşa de simplu, obiectă Malko.

— Pentru dumneata va fi. Eu plec imediat. Voi vorbi cu el şi o să vă anunţ prin intermediul lui Rahimullah Yousefsai.

— M-ar mira că va dori să ne întâlnim, zise Malko. Dar nici eu nu sunt sigur că vreau să-l văd. Spuneţi-i doar că, dacă e vinovat, îl vom vâna pe întreg pământul şi, într-o bună zi, tot îl vom prinde. Braţul Americii e lung, chiar foarte lung.

Sayed Gul nu răspunse. Malko lăsă două sute de rupii pe masă şi ieşiră în soarele arzător.

— De la Jallalabad aţi venit cu autobuzul? întrebă Malko.

— Nu, mi-am lăsat maşina la graniţă, la Torkham. Era mai simplu. Voi lua alt autobuz până acolo.

Îl îmbrăţişă din nou pe Malko şi îi zise cu vocea lui domoală:

— Ne vom revedea în curând, *Inch' Allah!*

Se îndepărtă şi opri un taxi colectiv. Malko se uita în urma lui pradă sentimentelor contradictorii. Pe de o parte, era fericit că l-a găsit pe Sayed, iar pe de alta, era foarte trist. Acum se aflau în două tabere adverse. În timp ce se urca în maşina lui devenită un cuptor încins, îşi zise că, fără voia lui, Sayed Gul îi furnizase informaţia pe care o căuta de când a sosit în Pakistan şi anume locul unde se afla Osama Bin Laden.

Nu avea nici un drept să păstreze informaţia numai pentru el. În acelaşi timp ştia că în clipa în care CIA s-ar afla în posesia ei, o va folosi. Şi, după cum afirmase Franck Capistrano, va trimite avioanele Mirage pakistaneze să-l facă terci pe Osama Bin Laden cu bombele lor.

Sayed Gul va fi omorât şi el. Dar trebuia să lase sentimentele la o parte. Cei care aruncă bombe nu ţin cont de ele. Se gândi cu strângere de inimă că, în clipa în care Sayed ar vedea avioanele, drumurile lor se vor despărţi definitiv.

*

* *

Malko aştepta în Nissanul lui cu aer condiţionat, în faţa casei cu coloane albe de pe Khyber Road. Ralph McCarthy intrase în sediul IŞI de o jumătate de oră. Imediat ce Malko îi povestise cum a decurs întâlnirea lui cu Sayed, americanul sărise în sus ca ars.

— IŞI are lista cu fostele baze ale mujahedinilor, pentru că membrii ei le aprovizionau, zise el. Cunosc un tip care îmi va arăta tabăra de la zece metri depărtare.

După ce luaseră cu ei veşnica „deschizătoare de uşi” – sticla de Defender „Succes” – se gândiră să meargă la Peshawar. Malko îl văzu ieşind vesel nevoie mare.

— Ia te uită, făcu americanul, am amplasarea exactă a taberei. E compusă din câteva case, un depozit de muniţie, o pistă de aterizare şi un teren de fotbal care serveşte la antrenamente. Este cam la două ceasuri şi jumătate în nord-estul Jallalabadului. Mai avem câteva detalii de pus la punct şi pe urmă, bum!

— Ce detalii? întrebă Malko în timp ce se îndreptau spre University Town.

— Mai întâi, să ne asigurăm că ordinele rămân întotdeauna ordine. De aceea l-am sunat pe Joe, care se va întâlni cu Franck Capistrano. Îl va scoate din scutece, dar asta e situaţia. Apoi, îl voi suna pe un bun prieten de-al meu, colonelul Gahaffar

Padripura. Este comandantul unui escadron de aviaţie pakistanez din Peshawar. O unitate puţin mai specială care îndeplineşte toate misiunile „inexistente”... De exemplu, o mână de ajutor acordată talibanilor, sau distrugerea unui sat neprietenos. Sau chiar un convoi ce transportă droguri. Ultima dată, avioanele Mirage au distrus, în deşertul din Balucistan, o caravană formată din cămile ce transportau o sută de tone de haşiş...

— Aşa luptă Pakistanul împotriva drogurilor?

Americanul izbucni în râs.

— Nu, numai că tipii ăia nu îi „mituiseră” pe „intermediarii agreaţi”. Trebuiau pedepsiţi.

Malko se uită la el stupefiat.

— Dacă îi cereţi colonelului să-l bombardeze pe Bin Laden, o va face fără să pună întrebări?

Americanul râse din nou.

— Colonelul Padripura mă cunoaşte de multă vreme. Ştie că nu vorbesc niciodată în numele meu. Dacă îi cer vreun serviciu, o fac în numele Companiei. S-a obişnuit cu asta. În vremea Jihadului, am participat împreună la sute de operaţiuni cu avionul sau cu elicopterul. Am căutat diverse persoane, i-am adus, am bombardat, am pus mine... Şi-apoi, nu îi voi pomeni de Bin Laden.

— Dar şefii lui?

— Şefii lui ştiu foarte bine la ce să se aştepte. Afacerea va rămâne într-un cerc foarte restrâns. Padripura va stabili planul de zbor, care va fi absolut fantezist, dar, după cum ştie toată lumea, nimeni nu va pune întrebări.

Ajunseră pe Rahman Baba Road. În timp ce Malko se instală pe verandă, Ralph McCarthy alcătuia procesul care va duce la lichidarea lui Osama Bin Laden.

*

* *

Ralph McCarthy ieşi vesel din birou.

— Joe a primit ordinul scris de trecere la acţiune. L-am sunat imediat pe prietenul meu. Ne întâlnim la popotă.

Puţin mai târziu, se urcară în Nissanul încăpător şi se îndreptau spre sud, pe Khyber Road, în centrul celui mai şic şi elegant cartier din Peshawar: acela al ofiţerilor. Pe aici erau nişte vile superbe bine întreţinute, cazărmi impecabile şi locuinţe arătoase. Numai dacă veneai aici, înţelegeai de ce armata absorbea patruzeci la sută din bugetul Pakistanului... Contrastul

cu sărăcia din Khyber Bazar era uimitor. Credeai că te afli în alt oraş.

Ralph McCarthy se angajă pe poarta clubului ofiţerilor din Air Force, fiind salutat de santinelă. Ajunseră la popotă care era împodobită cu fotografii şi fanioane. La bar era o singură persoană. Avea figura fină, mustaţa bine conturată şi ochii inteligenţi. Americanul făcu prezentările, iar barmanul aduse două Coca-Cola. Colonelul Padripura avea în jur de patruzeci de ani. Ralph puse pe un taburet obişnuitul pachet învelit în hârtie maro.

— Îţi va prinde bine în weekend, zise el glumind.

Sticla de Defender „Succes", fu mutată pe alt taburet.

— *Choukrai*[22], zise ofiţerul, doar nu ai venit pentru atâta lucru…

— Nu.

Ralph McCarthy scoase din servieta-diplomat o hartă la scară mare ce cuprindea nord-estul Afganistanului şi puse degetul pe un cerc trasat cu creionul roşu.

— Aici se află o tabără mică ocupată de indivizi neprietenoşi, zise el pe un ton degajat. Ai putea să te ocupi de treaba asta?

Colonelul Padripura studie harta o clipă, măsurând colinele, relieful, distanţele. După aceea, înălţă capul.

— Ar trebui să nu ne creeze probleme, zise el calm, ca şi cum cineva l-ar fi întrebat dacă este liber în weekend.

— Când crezi că poţi?

— E urgent?

— Da, foarte.

— Aşteaptă puţin.

Traversă popota şi dispăru. Se întoarse abia după un sfert de oră.

— Ai noroc, spuse el. Mâine trebuia să am o misiune de antrenament.

— Excelent, izbucni Ralph McCarthy. Ai acordul obişnuit. Şeful tău va fi anunţat după aceea.

Colonelul zâmbi. Forţele aeriene pakistaneze nu puteau să le refuze nimic americanilor, deoarece le vor livra nişte F 16 plătite de Arabia Saudită.

— La ce oră? insistă americanul.

— Decolăm la şase fix. Vom ajunge la obiectiv după aproximativ douăzeci de minute.

[22] Mulţumesc (n.a.).

— Ia tot ce trebuie, îl sfătui McCarthy cu subînţeles.

Se referea la bombele cele mai puternice. Colonelul nu îşi asuma nici un risc. Ceea ce mai rămânea din aviaţia militară afgană nu va mai părăsi deloc nordul ţării. Aproape în fiecare zi avioanele Mirage ieşeau din vizuina lor şi dădeau o mână de ajutor talibanilor.

Cei trei bărbaţi îşi isprăviră băuturile şi se despărţiră.

— Ne vedem mâine, tot aici, la aceeaşi oră, zise americanul.

— Bine.

În timp ce se urcau în Nissan, Ralph McCarthy nu-şi ascundea bucuria.

— Iată o afacere încheiată rapid, făcu el. Mâine, *exit* Bin Laden! Azi vom trage un chef.

— Unde?

— Acasă la mine. Cred că mi-a mai rămas vreo sticlă de şampanie Taittinger Comtes, iar Dorothy ne va delecta cu un dans din buric. *Yallah!*

Era un mod nici mai bun, nici mai rău de a sărbători ieşirea definitivă din scenă a unui terorist.

Capitolul IX

Huruitul puternic al mai multor avioane de vânătoare îl smulse pe Malko din somnul adânc. Se duse repede la fereastră, dar nu zări decât cerul senin. Avioanele Mirage trecuseră mult în stânga lui. Se uită la ceasul său *Breitling Chronomat* care arăta ora şase, şase minute şi patru secunde. Probabil că erau aparatele Mirage ale colonelului Padripura... Se culcă la loc. Seara din ajun se prelungise mai mult. După sticla de Taittinger, Ralph McCarthy mai „găsise" încă una, în timp ce Dorothy prepara nişte „Kamikaze" ca o barmaniţă adevărată, amestecând sucul de lămâie cu Cointreau şi cu votcă.

Malko se făcuse nevăzut atunci când americanul a început s-o privească pe tânără cu un aer ciudat.

Se sculă mai târziu. Probabil că avioanele Mirage se şi întorseseră, dar nu avea cum să afle rezultatul până diseară când se întâlnea cu colonelul pakistanez. Căldura sufocantă nu-i dădea ghes să se plimbe prin bazar. Trebuia să-şi omoare timpul în alt mod. Către ora cinci, îl rugă pe Perverst să-l ducă în Unversity Town.

În casa lui Ralph McCarthy de pe Rahman Baba Road domnea un calm desăvârşit. Cu ochii roşii şi privirea pierdută, Ralph îl întâmpină cu un zâmbet şi cu un căscat:

— Cred că am băut prea mult aseară. Haideţi să ne întâlnim cu Ghaffar.

Dorothy nu se vedea pe nicăieri. Numai nişte funcţionari ai ONG îşi vedeau de treburile lor. După un sfert de oră, intrară în curtea popotei Forţelor Aeriene. Colonelul Ghaffar Padripura, în costum de zbor, aştepta cu o Coca-Cola în faţă. Strânse mâinile celor doi bărbaţi şi zise cu voce domoală:

— Totul a mers bine. Obiectivul era chiar acolo.

Ralph McCarthy îl bătu vârtos pe spate.

— *Well done!* Vă invit să cinaţi la mine.

Ofiţerul se lăsă puţin rugat, aşa de formă, apoi mai rămaseră să discute câteva minute. După ce terminară, colonelul îi urmă cu Suzuki. După ce s-au urcat în Nissan, Malko întrebă:

— Credeţi că Bin Laden a murit?

Americanul se întoarse spre el cu o figură veselă.

— Aţi văzut vreo bombă de trei sute de livre care explodează

prin fragmentare? Pe o rază de o sută de metri, nu mai rămâne absolut nimic. Iar acolo, au aruncat şase de tipul acesta. În plus, avioanele Mirage IV au un sistem de ţintire excelent.

Malko se gândi cu tristeţe la Sayed Gul. Poate că murise şi el în exploziile bombelor aruncate de Mirage IV. Ajunseră cu toţii pe Rahman Baba Road. Dorothy aşezase deja masa pe verandă, cu lămpile împotriva ţânţarilor puse la locul lor.

Colonelul Padripura dădu pe gât o porţie dublă de Gaston de Lagrange XO care îi făcu nespusă plăcere. Dorothy pusese muzică, iar paznicul făcea pe majordomul. De data aceasta, orezul părea să fie un pic mai bine gătit. Dacă nu s-ar fi întrerupt curentul, totul ar fi fost minunat. Dorothy, în „ţinută de luptă", – puloverul mulat şi fusta lungă – se învârtea în jurul invitaţilor când nu era ocupată cu pisatul lămâii ca să prepare băuturile „Caipirinha" cu porţie mare de Cointreau. După ce terminară de mâncat, Ralph îşi aprinse o ţigară şi începu:

— Ghaffar, povesteşte-ne şi nouă câte ceva.

Colonelul Padripura părea că se uită cu un ochi la slănină şi cu altul la făină, căci unul era îndreptat spre sticla de Defender, iar celălalt la pieptul lui Dorothy. Purpuriu la faţă, cu ochii injectaţi şi limba împleticită, începu:

— V-am spus că totul a mers bine. Vremea a fost frumoasă, mai întâi am făcut un zbor de recunoaştere şi apoi am lovit. Toate bombele au explodat şi baza a fost distrusă, în special clădirile.

— Aţi văzut supravieţuitori? îl întrebă Malko.

Ofiţerul îşi reţinu un sughiţ.

— Am trecut prea repede pe deasupra ca să ne dăm seama.

— Pe pistă era vreun avion?

— Nu. Poate că fusese ascuns în vreun cort. Nu am vrut să mai trecem încă o dată pe acolo, fiindcă s-ar putea să aibă iscoade. Voi afla mâine, de la informatorii mei din Jallalabad.

Se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Nu-l putem lăsa să plece în starea asta, zise Ralph. Malko, ajută-mă să-l duc în ultima cameră.

Colonelul se lăsă purtat cu un zâmbet prostesc. Dorothy venea în urma lor cu o lampă cu gaz. Îl aşezară pe pat, lăsând-o pe fată să pună climatizorul în funcţiune, să tragă draperiile în timp ce ei se întoarseră pe verandă. După zece minute, auziră ţipete ascuţite şi se năpustiră pe culoar. Fiara se trezise. Cu pantalonii în vine, Ghaffar Padripura tocmai o viola pe Dorothy. Ralph îl

trase pe Malko deoparte.

— Lasă-l în pace, merită şi el o mică recompensă…

*

* *

Când sună telefonul, Malko tocmai se rădea. Recunoscu imediat vocea ziaristului Rahimullah Yousefsai.

— Am primit un telefon de la prietenul nostru comun, îl anunţă pakistanezul.

Malko simţi cum inima o ia razna.

— Cel care a fost la *Azad Afghan?*

— Da.

Se referea la Sayed Gul. Scăpase deci din bombardament. Prin intermediul lui va putea să afle dacă Bin Laden mai era în viaţă.

— Ce dorea?

— Să vă întâlniţi iarăşi cu el. Vine de la Jallalabad pe şosea. Întreabă dacă vă puteţi duce la Landicotal, pe la ora zece, la punctul de control dinspre ieşirea vestică.

— Mă voi duce, promise Malko, fără să reflecteze.

De abia după ce închise, îşi dădu seama că întâlnirea aceasta era stranie şi îngrijorătoare. Sayed Gul nu putea să afle de bombardament. Ce voia de fapt? Trebuia să fie vreo capcană, o răzbunare sofisticată din partea lui Osama Bin Laden. În ţinutul unde trăiau triburile, se putea întâmpla orice. Omorau cât ai zice peşte, mult mai uşor decât la Peshawar.

Proaspăt bărbierit, Malko se urcă în Toyota unde îl aştepta Perverst şi se îndreptară spre University Town. După ce McCarthy află despre ce este vorba, se strâmbă.

— Nu-mi place deloc. Recent am pierdut doi oameni la Landicotal. Lucrau sub acoperire DEA. Trebuie să ne luăm măsuri de prevedere.

Şi Malko avea amintiri urâte de la Landicotal unde fusese cât pe-aci să-şi piardă viaţa, în urmă cu doisprezece ani. Ultimul târguşor înainte de postul de frontieră de la Torkham, era bârlogul tuturor traficanţilor unde haşişul, heroina şi armele se vindeau în ochii lumii. Nici poliţia de frontieră nu se amesteca prea tare.

— Mai avem destul timp, spuse americanul, dar nu trebuie să plecăm cu mâinile goale…

Luă din rastel două arme Kalaşnikov şi vreo zece încărcătoare, mai puse şi câteva grenade defensive într-un sac din pânză, apoi adăugă:

— Asta numai ca să fim liniştiţi. Eu îi cunosc bine, dacă ne vor răul, atunci ne vor nimici cu un RPG 7 din adăpostul lor. Ştiţi ce se spune despre populaţia paştu? Un luptător paştu preferă să omoare pe la spate cu o puşcă, pentru că e departe, iar noaptea…

Iată cum sfârşesc cele mai frumoase legende. După douăzeci de minute, treceau pe la punctul de control din Kharkano, o piaţă imensă împărţită în două de graniţa teritoriului tribal. Santinela de la *Frontier Corps* îl cunoştea pe Ralph McCarthy care îi strecură cu discreţie o sticlă de scotch şi îl urmă în ghereta lui. Astfel se putea evita controlul permiselor tuturor străinilor. Americanul apăru însoţit de doi soldaţi din poliţia de frontieră îmbrăcaţi în uniforme maro şi cu berete mari negre, cu Kalaşnikovuri şi trei încărcătoare puse în saci din pânză agăţaţi la piept. Păreau doi tineri zâmbitori şi cumsecade, absolut inofensivi, în ciuda înfăţişării lor marţiale. După ce îl salutară pe Malko, se suiră cuminţi în spatele Nissanului.

— De ce vin cu noi? întrebă Malko mirat.

Ralph McCarthy îi făcu cu ochiul.

— Respectă regulamentul. În ţinutul triburilor, întotdeauna trebuie să fii însoţit de un militar însărcinat cu protecţia… Dacă ceilalţi au intenţii rele, acest lucru îi va ţine puţin la distanţă, deşi viaţa unui soldat nu face mare lucru. În fine…

*

* *

Urcuşul spre trecătoarea Torkham, un fel de stavilă pe drumul spre Jallalabad, nu se schimbase după doisprezece ani. Aceleaşi serpentine ce străbat munţii arizi, un peisaj maiestuos şi deşertic, fără un copac, fără tufişuri, alternând cu creste roşiatice, tăiate drept şi cu plăci de bazalt negru şi sclipitor. Aproape la fiecare curbă, se înălţa câte un fort vechi şi ruinat, cu metereze gălbui, vestigii ale bătăliilor crâncene purtate, cu un secol în urmă, de triburile paştu ce încercau să ţină piept britanicilor. Ralph McCarthy se chinui o jumătate de oră să depăşească un convoi lung de maşini ale Crucii Roşii care urcau spre Kabul. Erau vreo cincizeci de camioane care înaintau anevoie…

Mai jos, caravane de cămile mergeau pe drumurile neasfaltate paralele cu şoseaua principală, fiind depăşite de camionete cu cabină dublă în care erau îngrămădiţi zeci de oameni amărâţi, hurducaţi şi învăluiţi într-un nor gros de praf. Mai erau şi câteva

autobuze ca vai de mama lor, cu tot atâţia oameni pe capotă câţi erau şi înăuntru, care înaintau anevoie. Căruţele cu cai erau şi ele depăşite de un număr incredibil de biciclişti, care îşi dădeau drumul în mare viteză pe serpentine. Parcă se întreceau în Turul Franţei! Unii dintre ei făceau pe catârii, transportând pe portbagaj cutii enorme din carton. Malko mai văzu şi alte atelaje încă şi mai ciudate. Mai mulţi paştu stăteau cocoţaţi pe câte o bicicletă, ţinând ghidonul cu o mână, iar cu cealaltă trăgând după ei altă bicicletă, ca nişte adevăraţi acrobaţi.

— Se duc să cumpere biciclete de la Torkham, îi explică americanul. Sunt aduse din India prin Afganistan. Sunt mult mai solide decât cele fabricate în Pakistan. Tipul câştigă şaptezeci de rupii pe bucată. Fac câte trei drumuri pe zi.

Puţin mai departe, trecură pe lângă imensul Fort Shasak din Khyber Rifle. Pe o porţiune de stâncă netedă, o plăcuţă amintea de luptele glorioase purtate de regimentul al doilea de pendjabi. După aceea, drumul cotea la stânga, traversând vechea cale ferată care nu era folosită decât o dată pe lună. Acum ajunseseră în Landicotal. Era străbătut de o singură şosea, mărginită de case din cărămidă şi din chirpici, plină de camioane, de autobuze, de căruţe.

După cinci sute de metri, ajunseră la ultimul punct de control înainte de Afganistan. Pe un panou indicator scria: „Torkham – 5 km”. Erau numai două cabane cu două bănci afară şi coada de vehicule ce se îndreptau spre Peshawar. Ralph McCarthy opri maşina între două case înainte de a ajunge la o mică platformă situată deasupra văii şi drumului care ducea acolo. În faţa lor se aliniau mai multe culmi ce delimitau graniţa cu Afganistanul. Peisajul se deschidea grandios înaintea lor, iar ei erau singurii străini printre toţi acei paştu.

— De aici se vede foarte bine. O să-i vedem când o să vină, zise Malko.

— O să vedeţi dumneavoastră, îl ironiză Ralph. Se vor purta frumos până în ultima clipă. Aşa cum îi cunosc eu pe aceşti paştu, să ştiţi că nu ne va sări nimeni în ajutor dacă se va ivi vreo problemă.

Îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo şi se aşeză pe o stâncă de pe marginea platformei. Malko privea vehiculele ce urcau dinspre vale. Oare Sayed Gul i-a dat într-adevăr întâlnire sau i-a întins o cursă?

*

* *

Soarele se afla la zenit, iar Sayed Gul întârziase deja două ore. Jallalabad se găsea doar la şaptezeci de kilometri depărtare de Torkham şi drumul nu era dificil de străbătut. În plus, Malko observase că traficul dinspre Afganistan nu prea era aglomerat, căci înaintarea rapidă a talibanilor îi descuraja pe călători. Ralph McCarthy părea şi el îngrijorat. Strivi a nu ştiu câta ţigară, apoi se duse lângă Malko.

— Ar trebui să ne ducem până la Torkham să vedem ce s-a întâmplat, îi sugeră el. Poate că Sayed Gul a rămas blocat acolo dintr-un motiv absolut idiot. Îi lăsăm aici pe indivizii ăştia doi şi îi luăm când ne întoarcem…

După puţin timp, vehiculul 4x4 rula pe drumeagul îngust cu toată viteza. Un avion lăsa o dâră alburie pe cer, iar Malko se gândi la Bin Laden. Era curios că îl hăituiau pe cel ce se făcea vinovat de catastrofa zborului 800 în acest colţ uitat de lume. Cu toate acestea, ceea ce au găsit la Abdul Basin Karim nu lăsa loc nici unei îndoieli. Acest aspect, legat şi de faptul că zburase cu o cursă a companiei TWA, îl desemna ca pe vinovatul cel mai odios. În schimb, ordinele nu veneau din partea lui.

Ajunseră în vale. Drumul şerpuia printre culturile de orez şi de porumb. Ralph McCarthy frână ca să evite ciocnirea cu un şir de camioane staţionate la postul de frontieră. Se aflau doar la câţiva metri de Afganistan.

— Vom continua drumul pe jos, sugeră americanul.

Aveau numai pistoalele asupra lor. Destul de slăbuţ, căci oamenii care circulau prin partea locului erau înarmaţi fie cu Lee-Enfield 303, fie cu arme Kalaşnikov. A te plimba pe aici neînarmat era curată provocare. Pentru un paştu, un om care nu purta armă nu era bărbat. În zona triburilor nu erau aplicate regulile ce guvernau restul lumii.

În partea afgană, nu se zărea nici un vehicul. Drumul se putea vedea pe o distanţă de o sută de metri, apoi venea o curbă. Ralph McCarthy se apropie de un grănicer şi începu să discute cu el. Pakistanezul făcea gesturi largi cu mâinile, arătând spre partea cealaltă a drumului. Americanul zări un autobuz micuţ, iar şoferul fu interogat imediat. Făcură schimb de ţigări, iar Ralph McCarthy se simţea în largul lui fiindcă vorbea la perfecţie limba paştu. În final, veni lângă Malko întunecat la faţă.

— Nu mai are rost să-l aşteptăm pe Sayed Gul.

— De ce?

— A căzut într-o ambuscadă la vreo treizeci de kilometri de aici. A fost ucis împreună cu cei şaptezeci de oameni care îl însoţeau. Pe aici toţi îl cunoşteau foarte bine. Nu i-au acordat nici cea mai mică şansă. Au aruncat cu două rachete RPG în vehiculul său 4x4. Nu cred că a mai rămas ceva din el. Se pare că maşinile au rămas tot la marginea drumului. Asta s-a petrecut acum vreo două ore…

Malko era amărât şi intrigat.

— Cine a comis masacrul?

Americanul se strâmbă.

— Susţin că nu ştiu nimic. Şoferul autobuzului zice că tipii au căzut în ambuscadă de dimineaţă, pentru că i-a văzut venind dinspre Jallalabad. Nu erau de pe la noi.

— Bin Laden?

— S-ar părea că da.

Malko privi solul plin de pietre. El era răspunzător de moartea lui Sayed Gul. S-a bucurat prea devreme crezând că a scăpat de atacul cu bombe. Ambuscada scotea la iveală două fapte noi. Pe de o parte, că Osama Bin Laden scăpase de bombele aruncate din avioanele Mirage IV, iar pe de alta, că a făcut legătura între plecarea lui Sayed Gul la Peshawar şi raidul aerian căruia i-a căzut victimă. Ironia sorţii a fost că afganul nu a murit de loviturile duşmanilor lui de moarte, ruşii, ci de acelea ale propriilor fraţi de arme.

— Să plecăm, zise Malko. Osama Bin Laden trăieşte. Acum mai avem încă un motiv să-l neutralizăm.

Şeful terorist nu îşi pierduse vremea. Era doar un nou episod ivit în lupta pe viaţă şi pe moarte dintre guvernul Statelor Unite şi cel saudit. Prima parte a misiunii lui fusese floare la ureche. Era lăudabil faptul că l-a găsit pe teroristul care a pus bomba în avion, omorând două sute treizeci de persoane care se aflau la bord. Dar acest lucru nu rezolva decât o infimă parte a problemei. Omul care trebuia lichidat era creierul, adică acela ce va trimite în continuare pe alţii precum Karim ca să comită alte crime. Osama Bin Laden se ascundea acum în inima Afganistanului unde se simţea ca la el acasă.

Ralph McCarthy conducea cu viteză, ca şi cum ar vrea să-şi hotărască soarta. Pe bancheta din spate, cei doi soldaţi săreau ca nişte dopuri de şampanie. Malko privea cum se perindă prin faţa ochilor pantele aride. Era pentru a treia oară când destinul îi îndrepta paşii spre acest peisaj selenar plin de violenţă. Dar nu

va pleca de aici până când nu va reuşi, chiar de va fi nevoit să se ducă să-l caute pe Osama Bin Laden în inima munţilor din Kunar.

*

* *

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Ralph McCarthy zise deodată:

— După părerea mea, setea de răzbunare a lui Bin Laden nu se va opri aici. Noi suntem următorii pe lista lui. Peshawar este un furnicar de „credincioşi" care nu cer decât să devină *shahid*[23]. De exemplu, să omoare un american sau pe altcineva care lucrează pentru ei. Ştiţi cum au fost omorâţi doi agenţi din DEA, capturaţi la Landicotal? I-au legat de cămile şi au fost târâţi pe bolovani până când li s-a scurs tot sângele din ei, apoi i-au lăsat pradă vulturilor să desăvârşească ei treaba.

Când ajunseră la casa din Rahman Baba Road, Dorothy îi aştepta pe verandă.

— Aveţi un mesaj de la Joe, îi anunţă ea. Domnul Capistrano soseşte în seara asta pe la nouă şi jumătate la Peshawar şi vine de la Dahran. Trebuie să vă duceţi să-l luaţi.

— Ce vrea să facă aici?

Malko nu se aşteptase la aşa ceva, iar Ralph McCarthy zâmbi în colţul gurii.

— Să vă felicite.

*

* *

După ce călătorise cincisprezece ore, Franck Capistrano nu părea prea înviorat. Neras, cu cămaşa boţită, ochii roşii şi afundaţi parcă mai mult în orbite, înota ca de obicei în costumul său. Agita sandviciul în direcţia lui Malko, în timp ce cu cealaltă mână strivea un ţânţar care se aşezase pe braţul păros.

— Aţi făcut treabă bună! începu el.

Nu trecuse o jumătate de oră de când coborâse din avion cu servieta-diplomat şi cu o husă pentru haine.

— Aţi bătut atâta cale doar ca să ne spuneţi acest lucru? îl întrebă Malko mirându-se.

— Nu, de fapt, trebuia să mă duc în Arabia Saudită. Am primit ordin de la preşedinte. Atunci mi-am zis că ar merita să mă reped şi până aici. Special Branch ne-a dat toate obiectele găsite în camera lui Abdul Basin Karim, inclusiv paşaportul fals cu care s-a îmbarcat pe aeroportul din Atena. N-am să-mi iert niciodată

[23] Martiri (n.a.).

că i-am acordat viza acestui gunoi.

— A murit, spuse Malko.

Franck Capistrano aţinti sandviciul spre el.

— Foarte bine, dar Bin Laden trăieşte. Cu toate acestea, aţi făcut ce aţi crezut că e mai bine. Dar tipul este dracul gol. Când Sayed Gul i-a pomenit de dumneavoastră, a înţeles numaidecât şi a întins-o.

— Fireşte că aveţi dreptate, aprobă Malko, însă acum, e departe, Dumnezeu ştie unde. Cred că misiunea mea s-a încheiat.

— *Niet,* zise consilierul special al Casei Albe. Veţi rămâne la Peshawar.

— De ce? Îmi este imposibil să fac cercetări în Afganistan.

Colosul de om înghiţi dintr-o îmbucătură ce mai rămăsese din sandvici, apoi o stropi cu o porţie dublă de Defender vechi de cinci ani, lăsând pe fundul paharului doar cuburile de gheaţă.

— Se vor duce alţii după el în locul nostru.

— Cine?

— Talibanii.

— Talibanii! Dar sunt tot fundamentalişti ca şi Bin Laden!

— Exact! zise Capistrano destinzându-se puţin. În schimb, au nevoie de muniţie, de arme şi de sprijin logistic. Iar toate acestea vin din Pakistan… Dar şi puţin din partea noastră, adăugă el cu modestie. Chiar de la începutul acestei misiuni, le observăm progresele cu simpatie. Ei le mănâncă din palmă pakistanezilor, iar aceştia mănâncă de la noi… Pe faţă, nu se arată prietenii noştri. Massoud se apropie de ruşi şi de francezi, Rachid Dostom, de ruşi, iar amândoi sunt aliaţii populaţiei hazara[24] finanţate de Iran…

— Dar sunt nişte nebuni furioşi! obiectă Malko, vor să transforme cinematografele în moschei, le pun belciuge femeilor şi habar nu au de economie.

— Bine, bine! Aveţi dreptate, sunt nişte nebuni furioşi. Dar sunt ai noştri. Îi agasează pe iranieni, pe indieni şi pe ruşi. Nu e rău deloc, nu este aşa? Cât despre afgani, sunt deja cu două sau trei secole în urmă. Femeile lor au purtat întotdeauna *chadri.*

— Înţeleg, făcu Malko amuzat de cinismul lui rece. Ce înţelegere aţi făcut cu talibanii?

— Cu talibanii, nici una. Dar cu IŞI, da. În spatele fiecărui

[24] Popor vorbitor de limbă iraniană, musulmani şiiţi care locuiesc în centrul Afganistanului (n.t.).

„comandant” taleb, se ascunde un tip din IŞI. Târgul e simplu. Le plătim în continuare cheltuielile, iar ei ni-l găsesc pe Bin Laden. Problema e că talibanii refuză cu încăpăţânare să-i facă cel mai mic rău. În acest caz, dumneavoastră împreună cu Ralph terminaţi treaba…

— Adică? întrebă Malko neliniştindu-se.

Franck Capistrano le adresă un radios zâmbet mefistofelic.

— De îndată ce talibanii îl încolţesc pe Bin Laden, generalul Iftikar Raza, unul dintre prietenii mei, vă va anunţa. El coordonează ajutorul talibanilor din Peshawar. Vă va aranja un mic şi discret voiaj la domnul Bin Laden, iar acolo…

Făcu un gest semnificativ cu degetul la gât.

— Dar nu ar fi mai bine să-l aducem pe Osama Bin Laden în faţa unui tribunal american? observă Malko.

Franck Capistrano îi aruncă o privire plină de resemnare.

— Poate că ar fi fost mai bine să-l fi judecat pe Hitler la Nurnberg. Pakistanezii acceptă să ne ajute, însă cu discreţie. Dacă l-am duce pe ticălosul ăsta la noi, toată lumea ar afla că ne-au ajutat pakistanezii. Şi ar avea multe necazuri… Aşa că, ne ţinem de planul meu.

Pe verandă se aşternu din nou liniştea. Când lui Franck Capistrano îi intra ceva în cap… El le zâmbi încurajator.

— Nu păreţi prea încântaţi. Ralph vorbeşte dari şi paştu, iar dumneavoastră, după succesul avut, meritaţi să faceţi pe matadorul.

În plus, îşi spuse Malko, dacă afacerea se va termina rău, *Company* şi Casa Albă nu vor fi direct implicate. În definitiv, era aventura unui soldat rătăcit şi a unui agent colaborator, care nici măcar nu e american.

Franck Capistrano mâzgăli ce va pe o carte de vizită, apoi i-o întinse lui Malko.

— Iată numerele de telefon ale generalului Iftikar Raza. Linia directă, portabilul şi cel de acasă. Numele dumneavoastră de cod este „shah”. Puteţi să mă sunaţi la orice oră ca să-mi daţi vestea cea bună. Mai e ceva. Aveţi aparat de fotografiat?

— Nu.

— Luaţi-l pe acesta.

Îi întinse un aparat micuţ cromat.

— Este ultimul tip de Nikon. Totul este automat. Vreau fotografia nemernicului ăstuia. Mort. Pentru albumul de familie. O vom trimite familiilor victimelor zborului 800.

Se ridicase deja în picioare.

— Poate unul dintre voi să mă ducă la *Pearl?* Mâine mă scol devreme de tot. Pe seară, am întâlnire cu regele Fahd la Riad. La unu fără douăzeci şi cinci dimineaţa, iau un avion al companiei Air France spre Paris. Mă odihnesc trei ore în centrul de la Roissy, apoi, la unsprezece, iau un Concorde pentru New York. Datorită decalajului de fus orar, voi ajunge acolo la nouă fără un sfert dimineaţa. Am o şedinţă la Naţiunile Unite, la ora nouă. Voi întârzia câteva minute...

*

* *

Malko şi Ralph McCarthy au împărţit o sticlă de votcă Petrossian cu piper la barul „pentru străini" din hotelul *Pearl,* după ce îl duseseră pe Franck să se odihnească. Merita din plin acest lucru... Americanul zise cu voce tare ceea ce Malko îşi spunea în gând:

— Acum înţeleg de ce Capistrano a făcut carieră frumoasă. Trucul lui comportă enorm de multe riscuri. Mai întâi, pentru că pakistanezii nu prea au chef să lase martori în urmă... Apoi, pentru că amândoi suntem nişte marginalizaţi. Dacă o feştelim, nu va ajunge nimic la urechile celor din Washington. Doi soldaţi alintaţi de soartă s-au prostit şi ei puţin prin Afganistan. Dar, ca să vezi, aşa e jocul...

Scoase din buzunar o tăietură din *The News.* În articol era relatat cazul unui tânăr vizionar american care se războia cu talibanii şi fusese ucis în focul luptei.

— Ce porcărie! făcu Ralph cu amărăciune. Tipul ăsta făcea parte din *Company.* A trecut pe la mine. Dacă există vreun necaz, e de ajuns pentru un elogiu funebru.

Malko avea chef să-i spună că agenţii mureau foarte rar pe câmpul de onoare.

Plecară din barul sinistru, iar americanul îl conduse pe Malko până la recepţie. O dată cu cheia, funcţionarul îi dădu şi un mesaj. Malko desfăcu plicul şi citi textul bătut la maşină:

„Vă aştept mâine la *Khan Klub*, la ora opt. Sayed Gul." Malko citi de trei ori textul. Era pentru prima oară în îndelungata lui carieră că un mort îi dădea întâlnire.

Capitolul X

Ralph McCarthy citi peste umărul lui Malko.

— Ce este *Khan Klub?* întrebă el.

— Un hotel-restaurant nou, amenajat de un decorator britanic pederast, răspunse americanul. A fost casa unui traficant de pietre preţioase. A făcut din el un fel de caravanserai de modă veche, o bijuterie în plin Khyber Bazar. Mobilierul de un lux nemaipomenit l-a cumpărat de la arhitectul de interioare parizian Claude Dalie. Pakistanezii bogaţi îl folosesc precum baisodrom. La parter există un restaurant, iar la etaje, vreo douăzeci de camere.

— Nu aveţi impresia că e o capcană?

Americanul zâmbi cu ironie.

— Nici un ţânc de patru anişori nu ar avea încredere. Sayed Gul nu a înviat precum Hristos... Este doar o şmecherie ca să vă facă să vă duceţi şi să vă aţâţe curiozitatea. Tipul care a trimis biletul ştie foarte bine de ancheta dumneavoastră...

— Bin Laden?

— S-ar putea. Nu vă lăsaţi ispitit. Cu atât mai mult cu cât în mod sigur nu va veni Bin Laden în persoană... El stă la căldurică în Kunar.

— Dacă aşteptăm, zise Malko, s-ar putea să nu ajungem prea departe...

Ralph McCarthy îi aruncă o privire surprinsă.

— Vreţi să spuneţi că o să vă duceţi la tâmpenia asta de întâlnire? Sunteţi într-o doagă?

— Nu, spuse Malko, dar ceva mă intrigă. Un om ca Bin Laden are mijloace mai simple să ne atace. Dispune de mulţi oameni la Peshawar, ca dovadă, moartea familiei Rahim.

— Atunci, ce se ascunde în spatele acestui bilet?

— Nu ştiu, recunoscu Malko. Ca la pocher, trebuie să vedem.

Ralph McCarthy se strâmbă puţin.

— La pocher nu rişti să te trezeşti cu o rafală de Kalaşnikov.

*

* *

Ralph McCarthy frână brusc încercând să evite o ricşă care nu avea semnalizare. Circulaţia pe Grand Trunk Road, marea arteră

ce traversează Peshawar dintr-o parte în cealaltă, era şi mai cufundată în întuneric ca de obicei. Americanul îi arătă o pasarelă ce trecea peste bulevardul despărţit în două căi de acces de bariere metalice.

— New Rampura Gate este chiar după ce trecem de ele. O să ne întoarcem pe unde am venit.

Puţin mai departe făcură cale întoarsă şi merseră de-a lungul arterei Khyber Bazar. Apoi americanul viră la stânga pe o străduţă ce ducea în centrul bazarului. După ce mai parcurseră o sută de metri, lăsând în urmă moscheia Mahabat Khan, pe stânga, se întoarse pe strada întunecoasă paralelă cu Grand Trunk Road. Aproape toate magazinele erau închise şi părea destul de sinistru... La două sute de metri mai departe, Malko zări o plăcuţă scrisă cu caractere latine aurii montată pe faţadă: „KHAN KLUB”.

Era o casă foarte înaltă cu balcoane protejate cu zăbrele din lemn la fiecare etaj. La intrare, veghea un bărbat cu un *pancol* afgan pe cap şi cu Kalaşnikovul pe umăr. Se grăbi să deschidă portiera Nissanului. Ralph McCarthy se îmbrăcase în veşminte pakistaneze ca să poată ascunde sub ele arma Skorpio. Malko îşi strecurase pe sub cămaşă o Beretta 92 mai puţin puternică decât falsul Tokarev oferit cu atâta generozitate de Joe Hickerson.

Pătrunseră în minusculul hol ce ţinea loc de recepţie pentru hotel. Restaurantul care se afla în stânga era cufundat într-o lumină difuză şi plăcută. Doi muzicanţi aşezaţi pe sol cântau la tamburină şi la fluier. Nu existau scaune. Lumea mânca stând pe jos şi rezemată de perne. Restaurantul era pustiu. Ralph McCarthy observă cu răutate:

— Proprietarul a câştigat destui biştari cu pietrele preţioase că acum îl doare-n cot. Ţine restaurantul doar de plăcere.

Decorul era mai puţin sofisticat, cu lemn vopsit, cu ţesături divers colorate şi lanterne. Li s-a adus o listă de bucate foarte scurtă şi apă minerală. Muzicanţii începură să cânte. După cinci minute, îşi făcură apariţia cinci femei una mai urâtă ca cealaltă şi se aşezară în colţul opus. Ralph se aplecă la urechea lui Malko:

— Fac parte din organizaţiile neguvernamentale din Germania şi din Canada.

Toate erau îmbrăcate în ţinută pakistaneză cu voaluri şi păreau extrem de ridicole. Americanul strecură discret arma Skorpio sub masă. În două secunde, putea să măture uşa cu o

singură rafală... Un chelner care de-abia rupea o boabă de engleză le luă comanda care consta din *palau* şi *chicken tikka*. Încet, încet, cei doi bărbaţi se destinseră. Ralph McCarthy clătină din cap.

— După părerea mea, vă aşteaptă la ieşire cu un RPG. Noaptea, prin locurile astea, nu bântuie nici măcar o pisică.

Grijuliu ca-ntotdeauna.

În timp ce li se aducea primul fel, draperia de la uşă se dădu la o parte şi intrară alţi clienţi. Malko rămase cu orezul în aer. Îşi făcuse apariţia o creatură uluitoare; o brunetă superbă cu părul ca pana corbului, abia acoperit cu un voal alb cu margini aurii, în stilul lui Benazir Bhutto, fapt ce nu ascundea nimic din figura primitiv senzuală de animal. Avea ochi ca de jăratic, accentuaţi de creionul dermatograf negru şi o gură cu buze cărnoase şi ispititoare. În nara stângă îi scânteia în lumină o bijuterie fină. Nasul drept, fruntea înaltă, bărbia puternică evocau tipul de femeie afgană. Îşi plimbă privirea prin salon, irezistibil de înflăcărată. Ochii lui Malko se opriră asupra ţinutei pakistaneze plină de pudoare, confecţionată din mătase galbenă, prin care se puteau zări sânii ca două obuze ce ţineau veşmântul depărtat de trup. Îşi aruncase peste umeri o haină brodată cu smaralde care trebuiau să aibă în jur de cinci sute de carate. Îi arătă chelnerului locul unde voia să se aşeze, iar Malko zări vreo zece brăţări din aur răsfirate de-a lungul braţului... Se vedea cât de colo că nu era o sărăntoacă.

În urma ei ţopăia altă femeie, ascunsă într-un *chadri* negru, mică de statură şi puţin cam ştearsă. După ce s-a descălţat, lucru ce permitea să admiri brăţările grele ce îi ornau gleznele, prima se aşeză în partea opusă a salonului, chiar în faţa lor, iar „servitoarea” se ghemui lângă ea. Contrastul dintre cele două era aproape comic. Ralph McCarthy se zgâia la creatura fermecătoare, ce părea aproape malefică. Chelnerul aduse un bol pentru ars mirodenii pe care îl puse dinaintea ei, iar mirosul de santal invadă restaurantul. Cele cinci femei din ONG nu-şi mai reveneau. Cu siguranţă că nu mai văzuseră în viaţa lor o creatură apetisantă ca aceasta... Malko şi Ralph schimbară priviri semnificative.

— Nu aveţi senzaţia că a sosit „căpriţa”? îl întrebă americanul. Nu vedem prea multe pe aici şi mai ales neînsoţite. Vreau să culeg câteva informaţii.

Îl chemă pe chelner cu un semn discret şi şuşoti ceva vreme

cu acesta. Îi traduse imediat lui Malko:

— Este una dintre soţiile lui Ayub Afridi. Vine deseori aici şi este afgană.

— Cine e Ayub Afridi?

Ralph McCarthy îl privi surprins.

— Nu aţi auzit de el? Afridi este cel mai mare traficant de haşiş din regiune. Şi-a construit în apropiere de Landicotal o reşedinţă imensă, poate cea mai mare din Pakistan. Locuia acolo.

— A murit?

— E la zdup în New York. DEA l-a arestat. Acum execută o pedeapsă de doi ani, dar afacerile lui merg în continuare. A strâns o avere colosală şi a cumpărat un adevărat harem. Pe una dintre ele o aveţi în faţa ochilor. Casa lui fiind în munţi, nevestele vin la Peshawar să se distreze.

Malko îi aruncă o privire soţiei lui Ayub Afridi. Rezemată de pernuţă, ea îl fixa pe Malko cu o insistenţă provocatoare, în timp ce servitoarea ciugulea din *palau.* Acum nu se mai simţea mirosul de santal, ci de haşiş. Doamna Afridi îşi aprinsese o ţigaretă maroniu închis, pe care precis nu o cumpărase de la tutungerie. Sufla fumul drept în faţa ei, ca şi cum ar fi dorit să ajungă la Malko.

Pe el povestea începu să intrige de-a dreptul. Oare era o pură coincidenţă sau apetisanta afgană constituia capcana în care trebuia să cadă?

Aproape că terminaseră de mâncat. Pe urmă au băut un ceai verde atât de tare, că puteau sta zece zile fără să doarmă. Tânăra afgană nu se prea grăbea să mănânce. Muzicanţii începură din nou să cânte, iar ea îşi legăna uşor capul în ritmul melodiei. Malko se aştepta să se pună pe dansat dintr-o clipă în alta. Ralph McCarthy oftă.

— Trebuie să plecăm. Vedeţi bine că e o înşelătorie. Ne aşteaptă la ieşire. Vreau să-l chem în ajutor pe un prieten de-al meu din IŞI. Vizavi se află o clădire părăsită. Pot să trimită fără probleme o rachetă RPG asupra noastră.

Mereu aceeaşi obsesie…

Malko nici nu avu timp să-i răspundă. Chelnerul veni şi se aplecă la ureche:

— Domnule, vreţi să vă arăt apartamentul dumneavoastră?

Malko îl privi înmărmurit.

— Apartamentul meu?

Omul scoase din buzunar o hârtie şi întrebă:

— Sunteţi domnul Linge, nu-i aşa? Aţi reţinut apartamentul *Lapis* pentru două zile. V-am făcut un preţ special de numai două mii de rupii pe zi.

Americanul îi dădu un cot.

— În regulă, mergem să-l vedem.

Se ridicară şi îl urmară pe chelner pe o scară cu treptele făcute parcă pentru uriaşi. Păreau să aibă vreo patruzeci de centimetri înălţime. Ralph McCarthy abia îşi ascundea Skorpio, dar lucrul acesta nu prea îl deranja pe chelner. El deschise o uşă formată din doi batanţi care dădea într-un atrium cu patru etaje. Credeai că te afli într-un oraş marocan. La fiecare nivel, o galerie permitea accesul în camere. Lămpi din aramă ajurate atârnau din tavan, răspândind cu zgârcenie lumina.

În apartamentul denumit *Lapis,* totul era albastru. Intrară mai întâi într-un mic budoar, urmat de o cameră în care principala mobilă era un pat mare, vizavi de balconul cu zăbrele din lemn. Covoare groase afgane înăbuşeau zgomotul paşilor. Apartamentul era completat de o baie cu pereţii albaştri unde domnea o căldură înăbuşitoare. Chelnerul puse în funcţiune aparatul de climatizare care era încastrat în perete şi spuse:

— Acum vă las...

Rămaşi singuri, bărbaţii inspectară cu atenţie cele trei încăperi. Printre zăbrelele din lemn ale balconului, se zărea vehiculul 4x4 al americanului pe strada întunecoasă. Acesta se întoarse spre Malko.

— Rămâneţi?

— Normal!

Ralph McCarthy zâmbi cu ironie.

— Credeţi că frumoasa ticăloasă va veni să bată la uşa dumneavoastră?... Nu fiţi prostuţ, ea e momeala ca să rămâneţi aici. Bin Laden e tare viclean.

Malko era mort de curiozitate. Această întâlnire stranie nu numai că era îngrijorătoare, ci mai ascundea şi altceva decât o simplă capcană. Rareori s-a întâmplat să-l înşele cel de-al şaselea simţ al lui.

— Rămân, zise el. Fireşte că nu voi dormi prea mult. Vă sugerez să lăsaţi impresia că plecaţi. Am văzut că străduţa are o curbă. Ascundeţi-vă puţin mai încolo şi aşteptaţi. Fiecare avem celularul la noi. Dacă vedeţi ceva suspect, mă anunţaţi. Dacă sunt atacat, trag în aer, aşa că veţi putea interveni rapid.

Se vedea că Ralph nu-i împărtăşea optimismul.

— Vă vor ataca, spuse el înfuriat. Dacă doriţi să vă jucaţi cu moartea, e treaba dumneavoastră.

Ieşi furios şi îl lăsă singur pe Malko. Acesta verifică dacă exista o singură uşă. După ce puse Beretta 92 pe pat cu un glonţ pregătit pe ţeavă, se întinse, aşteptând să se răcorească în cameră. Liniştea era absolută, pe străduţă nu se circula. Se întreba ce avea să se petreacă. În afară de fantoma lui Sayed Gul, putea să se aştepte la orice. Prezenţa brunetei apetisante în restaurant nu era o întâmplare. Oare ce rol juca?

*

* *

Ralph McCarthy fumase o jumătate de pachet de Gauloises blondes aşteptând în vehiculul 4x4, unde plutea un nor de fum albăstrui. La lumina slabă a beculeţului din plafon, privea gânditor deviza gravată pe bricheta Zippo ce data din 1970: *You never really lived until you've nearly died*[25]. În cazul lui, trăise mult... Plecase de lângă Malko de mai bine de o oră. Paznicul din faţa restaurantului *Khan Klub* se dusese la culcare. Cele două femei nu ieşiseră încă. Cum localul se închidea, probabil că reţinuseră o cameră. Cele cinci femei din ONG plecaseră pe la zece. La Peshawar, toată lumea se culca devreme... Americanul sări din maşină şi înaintă pe străduţa pustie cu Skorpio în mână. În liniştea deplină putea auzi un vehicul de departe. O vacă dormea într-un colţişor. El o ocoli şi pătrunse în clădirea din faţa restaurantului. Imobilul fusese abandonat, iar acum era în plină renovare. Îl străfulgeră o idee. Cineva echipat cu un RPG 7 putea foarte bine să tragă în fereastra de la apartamentul lui Malko. De la această distanţă, nu scăpa nimeni cu viaţă. Cu Skorpio în mână, americanul se avântă pe scara care oscila.

*

* *

Malko se lupta din greu cu somnul. Se întreba dacă îi puseseră un drog în ceai. Cu siguranţă că era din cauza oboselii şi a căldurii. Aparatul de climatizare nu dădea nici un firicel de răcoare. Cu arma în mână, se duse la uşă, ascultă, apoi ieşi pe palier. În atrium domnea o linişte deplină. Scara ce ducea la parter semăna cu o gaură neagră. Cu excepţia lui, clădirea părea pustie...

Ascultă câteva secunde, rezistă tentaţiei de a se aventura să

[25] Nu trăieşti cu-adevărat dacă nu eşti aproape de moarte, (n.a.).

coboare cele trei etaje, apoi se întoarse în apartament. Cadranul luminos al ceasului său Breitling arăta miezul nopţii. Făcu numărul telefonului portabil al lui Ralph McCarthy. Americanul răspunse imediat.

— Nimic nou?

— Nimic, răspunse Malko. Dar dumneavoastră?

— Sunt vizavi, văd lumină în apartament. Nu am găsit nimic în clădire. Apropo, fata a rămas în hotel.

Inima începu să-i bată mai tare. Deci, cel de-al şaselea simţ nu-l înşelase.

— Bine, spuse el, las telefonul deschis.

Luă Beretta 92 şi se duse la uşă, hotărât să descopere unde stătea apetisanta brunetă. Deschise, dar sări repede înapoi. Tocmai apăru o siluetă fără să facă zgomot. Aşteptă o fracţiune de secundă până să tragă, dar parfumul îl opri. O voce melodioasă îl întrebă în engleză cu o undă de ironie:

— V-am speriat?

Capitolul XI

— Nu, deloc, reuşi Malko să spună, sunt doar surprins.

— Pot să intru?

Se retrase, iar ea se strecură prin spaţiul rămas între el şi tocul uşii. În trecere, sânii grei îi atinseră uşor cămaşa, pomenindu-se obraz lângă obraz. Doamna Afridi se duse direct în cameră şi se aşeză pe pat fără fasoane, dar mai întâi îi oferi lui Malko imaginea pulpelor ei în formă de amforă şi şoldurile admirabile. În ciuda veşmintelor extrem de pudice, totul la ea respira o senzualitate molatică şi galeşă de femeie de harem. Ea rupse tăcerea:

— Eu v-am dat întâlnire.

— Dar nu vă cheamă Sayed Gul.

Buzele se deschiseră într-un surâs, lăsând să se vadă dinţii strălucitori.

— Nu-l cunosc.

— A murit.

Făcu o mutriţă indiferentă, semn că nu acorda nici cea mai mică importanţă acestui deces. Malko profită de tăcerea ei.

— Fiindcă tot aţi vrut să mă cunoaşteţi, măcar spuneţi-mi cine sunteţi.

Ea îşi înălţă capul.

— Mă cheamă Saba Afridi. Probabil că aţi auzit de soţul meu, Ayub Afridi.

— Vag, mărturisi Malko. Se află în Statele Unite.

— La închisoare, adăugă ea cu voce stinsă. A făcut o înţelegere cu DEA ca să se bucure după aceea de pace şi de averea lui.

Vorbea engleza la perfecţie.

— Nu-l cunosc pe soţul dumneavoastră, preciză el. Care este motivul acestei întâlniri?

El se opri locului şi inima începu să-i bată cu putere. Auzul lui fin tocmai captase un pârâit la intrarea în apartament. Apucă arma Beretta, se năpusti la uşa ce dădea pe palier şi o deschise brusc. Zări o siluetă înghesuită în perete; era o femeie cu voal de sub care se vedeau numai ochii.

— E servitoarea mea, spuse Saba Afridi care venise în spatele lui. Ne păzeşte ca să nu ne deranjeze nimeni.

Adrenalina se diminuă în arterele lui Malko. Brusc îi veni în minte un gând. De când cu păţania de la San Francisco, se cam temea de femeile prea frumoase.

— Cred că v-am părut cam necioplit, zise el, dar voiam să mă asigur că nu purtaţi armă.

Ea îi zâmbi, liniştindu-l cu privirea ei sigură.

— Controlaţi-mă, vă rog.

Puse pistolul jos, stânjenit. Se simţea puţin ridicol, aşa înarmat cum era în faţa acestei femei care nici măcar nu avea poşetă. Fără să o atingă, începu să o controleze din cap până în picioare. În părul lung nu avea nici un fel de agrafă care s-ar fi putut transforma în armă. Nu purta cercei, iar tunica era atât de strâmtă, încât nu putea ascunde nimic pe dedesubt. Pe degete nu avea nici un inel cu montura trucată. Singura porţiune mai „vaporoasă” era aceea din dreptul pulpelor, din cauza lărgimii charouar-ului a cărui talie dispărea sub tunică. Pipăi cu palmele pulpele, pântecele, apoi coapsele. Dar nu simţi decât căldura trupului ei.

— Vreţi să mă dezbrac? îl întrebă ea cu ironie în glas.

Malko tocmai îi controla gleznele înconjurate de brăţările groase; Era în picioarele goale. El se ridică.

— Îmi pare nespus de rău, spuse el, trăiesc într-un mediu periculos. Pur şi simplu eram sigur că scopul acestei întâlniri îl constituia asasinarea mea.

Saba Afridi se aşează din nou pe pat.

— Nu am venit pentru aşa ceva, zise ea, ci ca să vă transmit un mesaj. Dar cu o condiţie.

— Care?

— Să păstraţi secretul cu sfinţenie, chiar şi faţă de oamenii care lucrează pentru dumneavoastră. Cel puţin pentru moment.

— De ce atâta mister?

— Fiindcă îmi risc viaţa, făcu ea simplu. Noi avem de-a face cu persoane foarte periculoase.

Pe Malko îl frapă cuvântul *noi.* Ce legătură avea el cu apetisanta lui musafiră?

— Vă promit să păstrez secretul cât mai bine cu putinţă.

— Osama Bin Laden ar dori să vă întâlnească, spuse ea. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Avu nevoie de vreo câteva clipe ca să reuşească să articuleze:

— Osama Bin Laden, repetă el. Vorbiţi serios?

Saba Afridi înclină capul afirmativ.

— Cât se poate de serios. Soţul meu îl cunoaşte foarte bine. În timpul războiului, avea o companie de transporturi cu ajutorul căreia armele cumpărate de Bin Laden ajungeau la mujahedini. Pe urmă, au mai făcut şi alte afaceri împreună. Osama Bin Laden are încredere deplină în el. De aceea a apelat la mine în absenţa lui. El mi-a trimis mesajul sigilat pe care l-am lăsat la *Pearl Continental.*

— Când aţi vorbit cu el?

— Ieri.

— Unde se află?

— La loc sigur, zise ea zâmbind. Dar îl veţi întreba dumneavoastră, eu sunt doar un sol de pace.

— De pace... zise Malko simţind că se sufocă. Unul dintre oamenii lui Bin Laden, Abdul Basin Karim, a aruncat în aer un Boeing 747 al companiei TWA. Bin Laden a revendicat atentatele din Arabia Saudită. Cu siguranţă că sunt tipii care l-au asasinat cu sălbăticie pe un informator de-al nostru împreună cu întreaga familie...

Saba Afridi nu părea tulburată de asemenea dezvăluiri.

— Cred, reluă ea cu voce blândă, că şi dumneavoastră aţi încercat să-l lichidaţi cu avioanele Mirage IV pakistaneze. Însă, vedeţi, n-a ţinut...

Într-adevăr, vorbise cu Bin Laden. Nimeni nu ştia de povestea cu avioanele Mirage.

— De ce vrea să mă vadă Bin Laden? Nu prea suntem de aceeaşi parte.

Ea îi zâmbi din nou.

— Osama Bin Laden vrea să curme neînţelegerea care îi creează cele mai mari neplăceri, îi explică Saba Afridi. Vrea să transmită un mesaj de o importanţă colosală pentru americani.

— De ce nu-l adresează direct lor?

— Nu i s-a ivit ocazia şi nimeni din administraţie nu se va încumeta să se întâlnească cu el. Dumneavoastră sunteţi un *maverick* în care are încredere. A aflat de la un prieten apropiat că aţi luptat împotriva ruşilor.

— Şi cu toate acestea, l-a asasinat pe acel prieten, zise Malko.

Tânăra ridică din umeri.

— Nu ştiu, însă întrebarea mea este simplă: sunteţi de acord să vă întâlniţi cu Osama Bin Laden? Dar fără să spuneţi nimănui. Abia după aceea, veţi hotărî ce veţi face...

— Unde şi cum?

— În primul rând, veţi merge la mine acasă, chiar înainte de Landicotal. De acolo, vă voi însoţi la locul secret unde vă veţi întâlni cu Osama Bin Laden.

— În Afganistan?

— S-ar putea. După aceea, vă voi aduce iarăşi acasă la mine. Asta se va întâmpla peste vreo două zile, sau chiar mâine noapte…

I se părea aşa o enormitate, încât Malko nu îndrăzni să răspundă imediat. Bin Laden trebuie să-l creadă prea naiv ca să-i îndruge asemenea poveste. Un gând îi străfulgeră prin minte: la urma urmelor, poate că Bin Laden nici nu voia să-l omoare, ci doar să-l răpească. Malko ar fi un ostatic foarte convenabil. Tresări. Saba Afridi se ridicase. Cu veşnicul ei zâmbet, adăugă:

— Mă duc la culcare. Dacă acceptaţi, veniţi mâine tot aici. Voi veni după răspuns.

El o conduse până la uşă. În timp ce o deschidea, ea se întoarse şi, preţ de o secundă, el regăsi privirea de femeie – uşoară de la restaurant. Era atât de apetisantă! Câteva clipe, rămase nemişcată aproape lipită de el, apoi îl întrebă amuzată:

— Credeţi că sunt frumoasă?

— Da.

— Aşa gândesc cei mai mulţi bărbaţi. Noapte bună! Ieşise. Servitoarea ţâşni din întuneric şi se pierdură amândouă pe scara ce ducea la etajele superioare.

*

* *

— Sunteţi nebun de legat! Bin Laden e mai viclean decât vă închipuiţi. Ştie că sunteţi în Peshawar cu misiunea de a-l elimina. Încearcă să v-o ia înainte şi a trimis-o pe scorpia asta apetisantă. Dacă vreţi s-o regulaţi, puteţi s-o faceţi şi aici.

Ralph McCarthy măsura biroul în lung şi-n lat, nebun de furie. Malko îl lăsă să se liniştească, apoi veni cu argumente:

— Sun doar un simplu şef de misiune, un colaborator al CIA, observă el. De ce s-ar osteni atât Bin Laden ca să mă elimine?

Americanul îl fulgeră cu privirea.

— La naiba! Bin Laden ştie că sunteţi „o legendă vie” şi că majoritatea misiunilor dumneavoastră sunt încununate de succes. Nu vrea să fie următoarea victimă.

— Nu sunteţi curios să vedeţi ce are de spus?

Ralph McCarthy trânti pe masă paharul cu scotch.

— *Bullshit!* Nu va spune decât minciuni. Este cel mai aprig

duşman al nostru.

Se aşternu din nou tăcerea. Americanul făcea spume. Ceva îl împingea pe Malko să accepte, deşi recunoştea cu luciditate că era un risc îngrozitor. În zona triburilor, puteau foarte uşor să-i taie beregata fără nici un martor. Se hotărî să aştepte până în ultima clipă ca să se hotărască, după cum va simţi atunci. Saba Afridi era o femeie isteaţă. Dacă era o capcană, ea va şti despre ea. El trebuia să simtă dacă e în pericol.

— Cred că mă voi duce, zise el. Vă rog să nu-i pomeniţi nimic lui Joe Hickerson până nu mă întorc.

— Până nu vă întoarceţi! Nu vom trimite avioane Mirage ca să vă aducă înapoi. *God damned it!* Dacă aveţi chef să regulaţi o muiere, deghizaţi-o pe Dorothy, că abia aşteaptă!

Malko zâmbi.

— Nu acesta este motivul, Ralph. Cred într-adevăr că Osama Bin Laden are un mesaj pentru mine.

Americanul ridică din umeri.

— La dracu'! în curând, o să auziţi şi voci.

Privirea lui Malko alunecă brusc pe bricheta veche a americanului ce era pusă pe masă. O luă şi citi cuvintele gravate în metalul lucios: *You never really lived until you've nearly died.*

— Aplic doar principiile dumneavoastră, zise el surâzând.

Ralph McCarthy izbucni în râs.

— *Fuck you! You fucking crazy arrogant prick! But I like you.* Cu toate astea, vă ajut.

Luă dintr-un sertar un cronometru masiv marca Breitling cu un cadran superb şi i-l întinse lui Malko.

— Iată asigurarea pe viaţă! Mă folosesc de el când mai fac şi eu unele prostioare aşa ca dumneavoastră. Este ultimul Breitling *Emergency.* În afară de cronometru, mai are un emiţător radio în miniatură care emite un semnal în VHF pe frecvenţa internaţională de pericol 121,5.

Îi arătă un buton mai moale într-o parte.

— Este suficient să-l răsuciţi. E antena. Dacă vă aflaţi la ananghie, scoateţi antena şi se transmite automat un semnal E cu durata de şaizeci şi cinci de sutimi dintr-o secundă, la fiecare două secunde, apoi, douăzeci şi cinci de sutimi, timp de patruzeci şi opt de ore. Plus, litera B din alfabetul Morse, la fiecare şaizeci de secunde. Un avion care zboară la douăsprezece mii de picioare, poate să intercepteze semnalul dumneavoastră SOS, pe o distanţă de aproximativ trei sute de

kilometri, dar depinde de teren. Puneţi-l la mână.

— Ştiu despre ce este vorba, spuse Malko.

Mai folosise deja un asemenea cronometru model mai vechi, în Serbia, în urmă cu câteva luni. Breitling Emergency era bun atât pentru agenţii care s-au rătăcit, cât şi pentru piloţii aflaţi în pericol…

Malko făcu schimb cu americanul lăsându-i ceasul lui. Cronometrul era puţin mai greu.

— Dacă nu vă întoarceţi în patruzeci şi opt de ore, voi trimite un Mirage pakistanez să inspecteze zona, îi promise McCarthy. *Good luck!*

*

* *

Zulfikar Ahmad, ucigaşul cu barbă portocalie, îşi făcea a cincea rugăciune din acea zi, îngenuncheat pe dalele reci ale moscheei din strada Danishabad, în Khyber Bazar. Pe aici, părul lui portocaliu nu mira pe nimeni, cu-atât mai puţin smerenia sa. Era îmbrăcat ca toţi oamenii săraci care hoinăreau pe lângă casele vechi.

Nimeni nu-l băgă în seamă când se ridică şi ţopăi ca să-şi ia sandalele din piele. Îşi luă cuvertura şi se duse la negustorul de fructe să cumpere cu zece rupii câteva smochine, banane şi un pepene verde. După aceea, urcă puţin pe străduţa întunecoasă şi se strecură într-un colţ, culcându-se pe cuvertura aşezată direct pe pământ. În bazar, o mulţime de oameni dormeau astfel sub cerul liber, fiind prea sărmani ca să-şi poată plăti o cămăruţă. Înfulecă câteva smochine şi devoră jumătate de pepene ca să se răcorească. Apoi, se culcă pe o parte ca să supravegheze intrarea restaurantului *Khan Klub.*

*

* *

Recepţionerul îi întinse lui Malko cheia de la apartamentul *Lapis* cu un zâmbet complice. Veneau foarte puţini străini. Ca şi în ajun, cinase cu Ralph McCarthy la restaurant, mâncând acelaşi pui *tikka* şi dulciuri, alungând setea cu ceai verde.

Americanul pleca la University Town, lăsându-l singur cu hotărârea lui. Saba Afridi încă nu îşi făcu apariţia. Deodată, Malko se întrebă dacă nu plecase cumva după ce îşi jucase rolul: să-l atragă iar la *Khan Klub* ca să fie lichidat în timp ce ea era deja departe. Neavând altceva mai bun de făcut decât să aştepte, se uita la filmele indiene cu idioţeniile lor siropoase, cu

dansatoarele cu ochi focoşi, cu sâni ca obuzele şi o senzualitate molatică de secături tropicale.

Auzi o bătaie uşoară în uşă. Era aproape miezul nopţii. Cu arma în mână şi cu picioarele goale, se furişă până la uşă. Înainte de a deschide, parfumul îl edifică asupra persoanei care se găsea dincolo de ea. Deschise: Saba Afridi îşi schimbase ţinuta; acum purta o tunică din mătase având acelaşi albastru ca şi apartamentul, mulată pe corp şi încheiată cu mulţi năsturaşi. Sânii erau atât de plini, încât păreau refăcuţi. *Charouar*-ul era din aceeaşi mătase şi îi cobora până la glezne. Fără un cuvânt, tânăra afgană intră în cameră, dar nu se aşeză.

— V-aţi hotărât? îl întrebă ea.

Luat prin surprindere, Malko încetă să zâmbească.

— Trebuie să vă dau răspunsul imediat?

— Da.

Se măsurau din priviri. Gândurile se ciocneau în mintea lui Malko. Fu tentat să trişeze, să spună da ca să câştige timp, însă privirea necruţătoare din ochii mari, accentuaţi cu creion dermatograf, părea să-i citească în suflet.

— Voi veni, se auzi spunând, dar îşi blestemă clipa de curaj.

Saba Afridi rămase nemişcată şi zise doar atât:

— Osama Bin Laden nu s-a înşelat în privinţa dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Rămaseră în picioare, la mică distanţă unul faţă de celălalt. Cu voce calmă, Saba Afridi îl întrebă:

— În seara asta nu mă controlaţi? Aş putea să ascund vreo armă.

Îl măsură cu privirea pe Malko din cap până-n picioare. El se apropie şi puse mâinile pe pulpe, apoi le aduse în faţă. Simţi imediat un obiect lung şi tare aşezat vertical. Saba Afridi nu se apără atunci când îi descheie nasturii de jos ai tunicii, dând la iveală mânerul din abanos încrustat cu pietre preţioase al unui pumnal strecurat la brâul *charouar*-ului. El se dădu înapoi.

Lama avea vreo cincisprezece centimetri şi era ascuţită ca un brici. Saba Afridi observă cu un ton detaşat:

— Vedeţi, nu trebuie niciodată să aveţi încredere într-o femeie, mai ales când e şi frumoasă... Adineauri puteam să vă omor fără probleme.

— Aseară nu aveaţi pumnalul, zise Malko.

— Nu.

— În seara asta de ce îl aveţi?

— Ghiciţi.

Deodată văzu în faţa ochilor doar gura mare şi roşie, ochii imenşi accentuaţi cu dermatograf care îi evocau toată neruşinarea din lume. Doar în Afganistan s-a născut jocul de şah... Apăsând lama pumnalului pe marginea tunicii, Malko zise:

— Vreau să mă asigur că nu aveţi şi altă armă.

Mătasea fu despicată imediat de la subsuoară până la pulpă, descoperind pielea mată şi o porţiune din sutien. Saba Afridi nu se clinti, răbdătoare ca o sclavă. Malko se înverşună şi tăie mătasea în fâşii. Pe măsură ce tunica era ciopârţită, bucăţile căzeau fără zgomot pe covor. Saba privea drept înainte. Nu reacţionă nici atunci când Malko tăie bretelele sutienului. Sânii grei cu aureolele imense abia se lăsară puţin. Sfârcurile lungi îl sfidau pe Malko. Câteva picături de sânge apărură pe pielea mată. Într-adevăr, pumnalul era foarte ascuţit.

Goală până la brâu, lui Saba îi rămăsese doar *charouar*-ul strâns în jurul taliei cu un şnur. Câteva clipe, Malko îi admiră pieptul sublim, apoi privirea se opri în pupilele negre care străluceau ca focurile din Bengal.

Trase de şnurul *charouar*-ului care alunecă imediat de-a lungul pulpelor tinerei femei, dezgolind-o complet. Îi rămaseră doar brăţările din jurul gleznelor. Malko îşi aţinti privirea pe triunghiul de astrahan negru dintre coapsele cărnoase şi lipite strâns una de cealaltă, apoi reveni la frumosul chip hieratic. Saba Afridi i se oferea fără strop de pudoare.

Se auzi un clinchet metalic. Cu gesturi calme, ea se debarasă de *charouar.*

— Acum că nu mai am armă, sunteţi sigur pe dumneavoastră, zise ea cu o uşoară undă de ironie în glas.

Ea nu schiţa nici un gest, ci stătea cu braţele pe lângă corp, aşteptând parcă să fie îmbrăcată la loc. Ca într-un vis, Malko îi prinse sânii umflaţi cu ambele mâini, urmări conturul, simţi sfârcurile întărindu-se şi mai mult între degetele lui. Parfumul cu care se dăduse Saba îi invadă nările şi mintea. Mâinile lui îi explorau în continuare corpul, coborând spre pântecele uşor bombat. Când Malko îi atinse uşor blăniţa, abia atunci tânăra păru că revine la viaţă. Cu un gest blând şi armonios, ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului şi ridică faţa spre el. Văzu buzele groase deschizându-se, apoi şi le strivi de ale lui. Degetele atinseră punctul nevralgic al tinerei. Tresări violent, dinţii se loviră de cei ai lui Malko, îşi sprijini trupul de el şi slobozi un

geamăt înăbuşit. Tocmai forţase intimitatea delicată pe care i-o oferea. Ea se lăsă pe spate în pat. Sub mângâierile lui, ea depărtă coapsele, închise ochii şi începu să gâfâie, murmurând cu voce răguşită:

— *Carry on*[26]...

Îngenuncheat pe covor, Malko se străduia să o satisfacă. Cu mângâieri uşoare, el îi smulse mai întâi un orgasm mai slab, apoi unul violent care o făcu să-şi strângă coapsele brusc, în timp ce o mângâia, Malko reuşi să se dezbrace. Încordat precum un arc, avea un singur gând: s-o pătrundă cât mai repede pe splendida femeie. Numai atunci când încetă s-o mai mângâie, ea îl ghidă spre sexul umezit. Acum avea orgasm după orgasm. Apoi îi apăsă ceafa cu mâna până când se trezi cu faţa între coapsele ei.

Stăpânindu-şi dorinţa, făcu ce îi ceru ea, stârnind în Saba un val neaşteptat de plăcere. Coapsele erau acum deschise la nouăzeci de grade, iar bazinul se ondula cu frenezie. Eliberă ceafa lui Malko şi urcă palmele pe sâni masându-i cu îndemânare. Ea strivi capul lui Malko între coapsele parfumate şi slobozi un ţipăt de agonie.

El o lăsă să savureze orgasmul câteva clipe, apoi se lungi peste ea, depărtându-i din nou coapsele prelungi. Când simţi sexul începând s-o penetreze, Saba zise încetişor:

— Mi-aţi provocat multă plăcere. Mai vreau.

El se avântă în ea dintr-o singură mişcare, cât putu de mult. Văzu pupilele mărindu-se. Picioarele lungi se ridicară în clinchetul brăţărilor şi, cu uşurinţa unui acrobat, ea le strânse în jurul pulpelor lui. Mai depărtate şi mai deschise decât atât, nici că se putea. Malko îi invadă tot sexul.

— Este prima şi ultima dată când facem dragoste, zise ea. După asta, nici măcar să nu mă mai atingeţi. Aici, e ca o evadare, departe de viaţă, neştiuţi de nimeni. Când vom ieşi, amintiţi-vă că voi deveni din nou inaccesibilă.

Malko era prea excitat ca să se lase influenţat de acest avertisment. Sexul femeii era atât de umezit, încât putea lesne să se mişte într-un du-te-vino fără să termine. De fiecare dată când se simţea la capătul puterilor, se abţinea şi se retrăgea. Imediat Saba încleştă degetele la baza membrului, blocând astfel scurgerea sevei. Nemaiputând rezista, Malko începu să se mişte ca un apucat, pătrunzând cu brutalitate carnea elastică până

[26] Continuaţi (n.a.).

când îi veni să urle de plăcere.

După ce explodă, se prăvăli pe o parte, apoi pe spate. Dar repaosul dură doar câteva clipe. Gura femeii cuprinse membrul încă rigid. Saba avea abilitatea şi răbdarea unei hetaire. Ea se aşezase în aşa fel încât Malko să-i poată mângâia sânii. Când simţi că se întăreşte în gură, îşi întrerupse mângâierile şi îl întrebă:

— Vrei să juisezi acum?

Era tentat să spună da, în clipa în care privirea se opri pe crupa cărnoasă şi arcuită a tinerei. Saba Afridi înţelese imediat.

— Până la prima rugăciune, sunt a dumneavoastră.

Ascultătoare, se lungi pe burtă, cu picioarele uşor depărtate şi coapsele cambrate sprijinite de o pernă. El trecu peste ea şi îngenunche între coapse, admirându-i curbura bazinului. Le îndepărtă şi descoperi că era epilată în întregime. O prinse de pulpe şi o trase în spate ca să se aşeze în genunchi. În această poziţie, membrul rigid pătrunse deschizătura secretă. Savurând fiecare clipă, Malko apăsa încetişor cu toată greutatea. Imediat, inelul încreţit se dilată fără greutate. Ameţit, văzu cum sexul era înghiţit uşurel de această portiţă strâmtă, în timp ce fu cuprins brusc de o căldură şi de o delicioasă presiune pe toată lungimea membrului, urmate imediat de o plăcută toropeală. Oftatul lui de uşurare o făcu pe Saba să se întoarcă.

— M-am pregătit special pentru dumneavoastră, îi spuse ea simplu. Ca să nu mă răniţi şi ca să simţiţi mai multă plăcere, m-am uns cu ulei de migdale amestecat cu puţin ardei. O să vedeţi, este extraordinar…

Cu siguranţă că nu învăţase toate aceste trucuri în vreun colegiu britanic. Hotărât lucru, educaţia occidentală mai avea şi lipsuri.

Apucând-o cu mâinile de pulpe, începu să o sodomizeze cu mişcări lente, profitând de fiecare clipă, privind cum îi dispare sexul până la rădăcină în crupa ei primitoare. Ţinându-se cu mâinile de cearceaf şi cu bazinul arcuit, Saba se lăsa violată, încetul cu încetul, Malko avea senzaţia că membrul îşi mărea volumul şi că se înfierbânta. Simţea un soi de mâncărime atroce şi delicioasă în acelaşi timp, care îl determina să o sodomizeze cu şi mai multă forţă. Saba se însufleţi sub mişcările lui de bazin şi începu să geamă. Era demonic! Ardeiul care îi iritase mucoasele îl oprea să juiseze şi, deopotrivă, îi prelungea plăcerea. Pulsul o luase razna, el se dezlănţuia, plonjând pe

verticală cât putea de adânc în crupa ce i se oferea, într-o strânsoare fără sfârşit. Sexul umflat îi înviora mişcările. Avea impresia că violează o fecioară.

Se întreba cât timp va mai rezista, când Saba Afridi îi dezvălui şi ultima carte. Muşchii ei intimi începură un masaj, contractându-se şi relaxându-se în jurul lui. Malko slobozi un ţipăt strangulat. Cu toată voinţa lui, nu reuşi să împiedice valul de sămânţă ce venea din rărunchi. Tânăra făcu o ultimă mişcare din bazin şi se lipi de el ca să se răspândească cât mai adânc în ea. Slobozi la rândul ei un ţipăt sălbatic, apoi se prăvăliră pe spate extenuaţi.

*

* *

Malko aţipise, dar simţi că cineva îl scutură. Saba Afridi era aplecată peste el, tot la fel de frumoasă, deşi creionul dermatograf îi cursese pe obraji.

— A sosit momentul! murmură ea.

Malko se ridică într-un cot. Aruncând o privire spre balcon, îşi dădu seama că nu se luminase încă de ziuă. Deodată, vocea răguşită şi puternică a unui muezin se auzi în noapte. Se uită la ceas: era cinci fără un sfert. Trezindu-se de-a binelea, el o întrebă:

— Ce se întâmplă?

Saba Afridi îi zâmbi.

— Ceea ce era prevăzut. Acum plecăm.

Un frison neplăcut îi străbătu şira spinării. Nu-i plăcea să plece în grabă, pe întuneric, fără să aibă timp măcar să-l anunţe pe Ralph McCarthy.

— Cum plecăm?

— Cu maşina mea, zise Saba. Şoferul trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. I-am spus să vină la ora cinci. O trimit pe servitoarea mea să-mi aducă altceva de îmbrăcat din cameră.

— Aţi auzit cumva de Samson şi Dalila? întrebă Malko mai în glumă, mai în serios.

Ea îi aruncă o privire gravă.

— Eu nu trădez. Aţi acceptat să veniţi înainte.

Tânăra se şi ridică în picioare. Nu avea pe ea decât brăţările de la glezne. Malko auzi un zgomot uşor la uşă.

— E Samira, spuse femeia.

— Mă duc să deschid.

Îşi trase numaidecât pantalonii şi se îndreptă spre uşă, urmat

de Saba care nu se ascundea de servitoarea ei. Răsuci cheia şi deschise.

Din umbră ţâşni un adevărat coşmar. O barbă portocalie, o privire halucinantă şi, mai ales, un cuţit enorm gata să-i taie beregata. Lama era deja plină de sânge.

Dar în loc să-l lovească pe Malko ce era lipsit de apărare, ucigaşul cu barba portocalie păru că se transformă pe dată într-o statuie. Ţinea braţul ridicat, dar privirea era aţintită undeva în spatele lui Malko, la Saba Afridi, care îi oferea splendida imagine a trupului ei gol la mai puţin de un metru distanţă.

Înmărmurit de spectacolul acestei femei goale, uitase pentru ce a venit de fapt. Înviorat brusc, se repezi spre Malko cu cuţitul înainte. Privirea era ca a unui nebun.

Capitolul XII

Cele câteva clipe de stupefacţie ale ucigaşului îi lăsară timp lui Malko să se năpustească în cameră. Urmat îndeaproape de intrus, se prăbuşi pe pat şi apucă Beretta 92 pe care o ascunsese sub perne. Degetele se strânseră pe crosă, iar el se rostogoli ca să scape de ameninţarea cuţitului. Exact la timp, căci lama se înfipse în cearceaf chiar în locul unde stătuse. Dacă nu se întâmpla ca bărbosul să rămână uluit în faţa goliciunii tinerei femei, Malko ar fi zăcut acum cu gâtul tăiat... Se ridică şi prinse pistolul cu amândouă mâinile.

Ucigaşul cu barba portocalie zărise arma şi se pregătea să spele putina. Malko trase în direcţia lui. I se păru că omul se clatină, dar acesta trecu pragul şi dispăru. Malko îl urmări până pe palier, apoi reveni, dar observă un trup prăbuşit într-un colţ de unde venea un miros fad de sânge. Era servitoarea lui Saba Afridi.

Intră în apartament şi o găsi pe tânără uitându-se uluită la ruptura din cearceaf. Nu trecuse nici măcar un minut de când ucigaşul năvălise în cameră.

— Cine era? întrebă ea şocată.

Malko nu ştia ce să mai creadă. Dacă nu ar fi Samira cu beregata tăiată pe culoar, ar fi zis că era vinovată tânăra femeie.

— Nu ştiu, spuse el, a omorât-o pe fata care vă însoţea.

Saba Afridi ţipă şi se năpusti pe coridor. Când reveni, lacrimile îi curgeau pe obraji amestecate cu creion dermatograf.

— Ea m-a crescut, murmură tânăra. A fost ca o mamă pentru mine. E îngrozitor. V-am spus că avem de-a face cu oameni periculoşi. Aţi spus cuiva?

— Nu am spus nimănui, o linişti Malko. Unul dintre noi a fost urmărit. Îl cunoaşteţi pe omul acela?

— Nu. E înspăimântător.

Emoţia din glasul ei nu era prefăcută. Deodată se scuturã, străduindu-se din răsputeri să-şi recapete sângele rece.

— Mă duc în camera mea să mă îmbrac, zise ea. Plecăm totuşi. Vin să vă iau.

Ea adună la repezeală de pe podea resturile de mătase şi pumnalul, apoi ieşi. Malko se îmbrăcă în cea mai mare viteză. Adio, duş! Se uită peste balconul cu zăbrele din lemn. În

parcarea restaurantului *Khan Klub* staţiona un vehicul 4x4, dar focul de armă părea că nu a alertat pe nimeni.

Era gata când Saba Afridi apăru din nou într-o ţinută verde, cu frumoasa vestă ornamentată cu smaralde, cu voal pe cap, trasă la faţă şi cu ochii înroşiţi.

— Plecăm, spuse ea.

Înainte să coboare scara în spirală, ea privi îndelung cadavrul servitoarei ce părea un ghem mare de cârpe.

Ajuns la primul etaj unde era recepţia, Malko se opri brusc.

— Ia uitaţi-vă!

Recepţionerul era ghemuit pe scaun, cu capul dat pe spate şi gâtul tăiat dintr-o parte în cealaltă. De aceea nu auzise nimeni împuşcătura. În afară de ei, altcineva nu mai locuia în hotel.

Şoferul vehiculului 4x4 coborî ca să le deschidă portiera. Era un Nissan mare şi negru fără număr. După două minute, mergeau pe Jamrud Road, îndreptându-se spre Khyber Pass. Nu se vedea nici o maşină, iar oamenii dormeau pe paturile improvizate pe trotuar sau lângă caii lor. Doar lumina difuză ce le bătea în spate anunţa ivirea zorilor. Malko puse mâna pe coapsa tinerei. Saba o respinse imediat.

— Amintiţi-vă ce v-am spus, gâfâi ea. Trebuie să uitaţi ce s-a întâmplat. Eu am uitat deja.

Era foarte greu. Sexul lui Malko îl mai ardea încă din cauza uleiului amestecat cu ardei iute. Reveni la realitate.

— Unde ne ducem?

— Acasă la mine. Dar nimeni nu trebuie să vă vadă. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

La punctul de control din piaţa Kharkano, şoferul făcu semn de mai multe ori cu farurile, claxonă şi trecu fără să încetinească. În viteză, Malko ghici uniformele maro ale oamenilor din *Frontier Corp.*

— Maşina asta nu e oprită de nimeni, comentă Saba. De acum sunteţi în siguranţă.

Era şi acesta un mod de a vedea lucrurile… Oricum, se afla la cheremul ei. Însă o întrebare nu îi dădea pace: dacă Osama Bin Laden nu voia să-l omoare, atunci cine încercase de fapt?

*

* *

Farurile luminau pantele golaşe şi serpentinele pustii din Khyber Pass. Nimeni nu se deplasa noaptea, fiindcă era prea periculos. Plecaseră din Peshawar în urmă cu o oră. Malko zări un

panou ce indica localitatea Landicotal.

— Am ajuns, zise tânăra.

Nissanul încetini. Malko văzu în stânga lui un zid înalt de vreo patru metri care părea că nu se mai termină. Opriră în faţa unei porţi din fier formată din doi batanţi. Şoferul claxonă. Unul dintre batanţi se întredeschise şi un bărbos se înclină adânc înainte de a deschide. Maşina rulă de-a lungul unei clădiri din marmură albă, apoi opri în faţa unui pridvor.

— Coborâţi, îi porunci Saba Afridi.

Malko o urmă pe peronul ce ajungea într-un hol imens cu dale de marmură căruia abia îi zăreai tavanul. Era plin de lustre, de covoare, de mobilier stil Ludovic al XV-lea, de tablouri reprezentând scene de vânătoare. Malko observă pe o măsuţă joasă un catalog *Romeo* gros cât o carte de telefon… Totul fusese adus de la Paris.

În stânga, zări un coridor cu multe camere, saloane mari cât un vapor, mobilate toate în acelaşi stil. Scaunele sau fotoliile erau rânduite de-a lungul pereţilor, cu măsuţe joase şi covoare. Uite-aşa, s-a pomenit Malko în casa celebrului Ayub Afridi.

— Nu vă pierdeţi pe aici? o întrebă el.

Saba îi zâmbi.

— Soţului meu îi plac locuinţele spaţioase. Aceasta măsoară mai mult de douăzeci de mii de metri pătraţi numai parterul.

Se întindea pe două hectare. Era mai mare decât castelul din Liezen…

— Veniţi să vă arăt camera dumneavoastră. După aceea îl vom chema pe Osama Bin Laden.

El o urmă prin labirintul de coridoare. Trecură pe lângă nenumărate uşi. Apoi, descoperi, în fine, o cameră spaţioasă cu tavanul foarte înalt, somptuos mobilată, cu draperii grele din mătase imprimată, un pat tapiţat cu stofă Versace, fotolii din lemn aurit, un bar numai din oglinzi şi o canapea acoperită cu mătase grej. Saba rămase în prag, temându-se ca Malko să nu se năpustească asupra ei.

— Vă place? E camera rezervată oaspeţilor noştri de seamă. A fost concepută în totalitate de arhitectul meu de interioare Claude Dalie.

— Este superbă, recunoscu Malko.

— Veniţi cu mine. Veţi profita de ea imediat.

Străbătură din nou alte coridoare. Ieşiră din casa imensă pe o uşă laterală, traversară o grădină de trandafiri, apoi o peluză şi

ajunseră într-o anexă lipită de zidul de incintă. Saba Afridi bătu şi îi deschise imediat un bătrân gârbovit, care nu prea inspira încredere.

În încăperea pătrată se găseau doar un pat improvizat, o scândură pe care era aşezat un emiţător radio şi un taburet. Un radiator electric ţinea loc de policioară… Saba Afridi dădu un ordin în paştu, iar bătrânul deschise aparatul. Malko reperă frecvenţa: 573,50. Lansa câte un apel la intervale regulate. Ceasul lui Malko arăta ora şase dimineaţa. Trebuiau să se încadreze în limite precise. În sfârşit, în difuzor răsună o voce care abia se auzea din cauza paraziţilor.

Saba Afridi luă imediat microfonul şi începu să vorbească. Vocea din difuzor îşi schimbă timbrul. Malko nu pricepea o iotă. Ea se întoarse către el.

— Osama Bin Laden vă urează bun venit.

Deci aşa suna glasul celui mai căutat terorist din Statele Unite: era mai degrabă blajin. Malko ciuli urechile, însă discuţia se termină repede. Saba Afridi puse microfonul la loc.

— Totul merge strună. Plecăm mâine dimineaţă, zise ea.

— De ce nu acum?

— E ziuă. Călătoria şi întâlnirea trebuie să rămână secrete. Suntem nevoiţi să trecem graniţa. Până mâine vă veţi odihni.

După cinci minute, se întoarse în camera lui. Între timp apărură o fructieră, ceai, apă, biscuiţi şi o sticlă de votcă Petrossian cu aromă de cireşe într-o frapieră plină cu gheaţă.

— Odihniţi-vă, îl sfătui Saba Afridi. Şi eu voi face la fel. Uşa masivă se închise în urma ei. Rămas singur, Malko dădu perdeaua la o parte şi descoperi o imensă livadă de pomi fructiferi. Puţin mai departe, se vedeau munţii. Un singur detaliu se interpunea între el şi acest peisaj idilic: o terasă cu bare groase din fier… Nici vorbă să poată ieşi pe aici.

Încercă uşa, vrând s-o deschidă. Dar nu se mişcă nici măcar un milimetru. Fiind confecţionată din lemn de teck, nu putea fi spartă şi nu era nici urmă de clanţă, fie ea cât de mică. Se deschidea numai din exterior. „Camera pentru prieteni”, luxos decorată de Claude Dalie, era o celulă. Superbă, nimic de zis, însă o celulă… Nu se putea ieşi fără acordul gazdei. Se aşeză pe pat şi puse pistolul lângă el fiindcă tot nu îi folosea la nimic. Oare cum se va sfârşi totul?

*

* *

Ziua se scursese cu o încetineală exasperantă. De două ori veniseră să-i aducă de-ale gurii. Trei bărbaţi înarmaţi cu Kalaşnikovuri, de altfel foarte amabili, dar prevăzători.

Mâncarea îi ajungea pentru o săptămână. Platouri pline cu orez, cu raita, frigărui, carne cu sos, veşnicul *chicken tikka* şi foarte multe prăjituri. De-abia se atinsese de bucate. Saba Afridi nu se arătă.

Uneori mai trecea câte un avion pe cerul senin lăsând o dâră albicioasă. Se auzeau în depărtare câteva focuri de armă răzleţe, apoi se lăsa tăcerea. Zona aceasta din Khyber Pass nu era locuită.

Se culcă. Nu avea nici televizor, nici telefon. Era răcoare. În mod curios, nu se simţea în pericol, deşi se gândea ce grozăvii s-ar putea întâmpla în această pustietate sălbatică... Se afla singur în mâinile lui Osama Bin Laden şi ale prietenilor lui. Căzu pe nesimţite într-un somn adânc. O mână uscăţivă îl smulse din vis. Un bărbat cu barba crescută de trei zile, cu cartuşiere pe piept, îl zguduia fără brutalitate.

Îi făcu semn prin gesturi să-l urmeze. Malko se îmbrăcă, îşi strecură pistolul la brâu şi îl însoţi ascultător. Nissanul masiv şi negru era parcat în faţa peronului. Sări pe bancheta din spate unde era deja o femeie şi ghici că sub voal se ascundea Saba Afridi.

— V-aţi odihnit bine? îl întrebă tânăra femeie fără ironie.

Nissanul demarase deja. În faţă stăteau trei bărbaţi şi în spetele lor încă trei, înghesuiţi pe bancheta din spate. Pe jos zăngăneau puşti Kalaşnikov şi un RPG cu mai multe rachete. Era încă întuneric, însă spre est, se zărea o lumină roşiatică. Vehiculul merse câţiva kilometri pe drumul principal, apoi intră pe una dintre numeroasele piste ce străbăteau masivul muntos şi coasta dealurilor aride. Farurile luminară o cărare pentru animale pe care maşina masivă abia avea loc. Nimeni nu scotea o vorbă. Deodată, se iviră nişte siluete, iar şoferul făcu semn cu farurile. Vehiculul fu înconjurat de oameni înarmaţi. Urmă un scurt dialog în şoaptă, apoi ei plecară.

Acest lucru se întâmplă de trei ori la rând. Fiindcă mergeau numai prin munţi, Malko avea senzaţia că se învârtesc în cerc.

Soarele răsări brusc în spatele lor. Saba Afridi îşi descoperi faţa şi Malko observă că e machiată fără cusur.

— Suntem în Afganistan, îl anunţă ea.

Peisajul nu se schimbase deloc. Acum mergeau pe o pistă pe

marginea unei văi înconjurate de piscuri abrupte care începu imediat să urce în serpentină. După un ultim viraj, descoperiră un soi de platou, la fel de arid, ce se întindea cât vedeai cu ochii.

Un grup micuţ scăldat în lumina portocalie a peisajului se ivi în acel moment. Trei camionete cu cabină dublă înţesate cu cincisprezece bărbaţi cu *pancol*-uri pe cap. Pe platforma vehiculelor era câte un tun cu două ţevi de douăzeci de milimetri.

— Coborâţi, zise tânăra.

Toată lumea coborî. Urmară îmbrăţişări, apoi ea se îndreptă spre şeful oamenilor şi purtă o discuţie cu acesta. Se întoarse către Malko. Din voal, i se vedeau numai ochii.

— Ne despărţim aici.

Un val puternic de adrenalină invadă arterele lui Malko.

— Nu veniţi şi dumneavoastră?

— Este imposibil. Femeile nu au voie acolo. Vă aştept. Aici pe la patru după-amiază, *Inch' Allah.* Nu vă temeţi de nimic.

Urarea cu *Inch' Allah* era prea de tot, dar Malko nu avea chef de discuţii. Saba Afridi se urcase deja în Nissan şi porni la drum imediat. Se uită la ceasul său Breitling *Emergency,* altminteri singura legătură cu lumea civilizată. Un tip surâzător îl invită să se urce în prima camionetă şi îi oferi un pahar cu ceai.

Trei oameni se suiră pe platformă, unul cu un RPG 7 şi cu şase rachete învelite în pânză puse în spinare, iar ceilalţi doi cu Kalaşnikovuri. Vehiculul demară. Încărcătoarele împrăştiate pe jos făceau un zgomot infernal. Un aparat de radio agăţat la bordul maşinii emitea nişte şuierături şi pârâituri, iar uneori se mai distingea câte o voce depărtată. Foarte repede, camionetele începură să ia viteză rulând pe o pistă aproape invizibilă, lăsând în urmă un nor gros de praf gălbui. Însoţitorii lui, bărboşi, murdari, zdrenţăroşi, păreau absolut destinşi.

Merseră astfel timp de o oră, apoi se opriră brusc. Malko privi în jurul lui, dar nu văzu nimic. Cu toate acestea, toţi oamenii se dăduseră jos. Făcu şi el acelaşi lucru înţelegând imediat motivul acestei opriri neaşteptate. Îngenuncheaţi cu faţa spre Mecca, se rugau. Era *Fajr,* prima rugăciune din zori.

Îşi reluară drumul care dură aproape trei ore. Judecând după soare, se îndreptau spre nord-est şi ocoleau satele, se strecurau prin canioane, suiau pantele abrupte. Praful se aşezase peste tot, căldura devenise de nesuportat, căci trebuie să fi fost treizeci şi cinci de grade afară. Vecinul lui Malko adormise cu capul pe

umărul lui. Îşi mai turnă ceai din termos. Traversară un pâlc de căsuţe din pământ în faţa cărora câţiva copii le făcură semne vesele cu mâna, iar, după câţiva kilometri, trecură pe lângă carcasa calcinată a unui tanc T 62 cu şenilele dislocate.

După puţin timp, părăsiră pista, escaladând o pantă stâncoasă ambalând motorul la maximum. Cei trei bărbaţi de pe platformă săriră din vehicul ca să-l uşureze. Când ajunseră sus, mai făcură un popas. Dar de această dată nu pentru rugăciune, ci ca să împartă între ei câteva felii de pepene verde, Malko având parte de porţia cea mai mare. Pe căldura asta, pepenele era numai bun.

Plecară din nou la drum, şerpuind pe o pantă abruptă. În vale, zări un firicel de apă, verdeaţă, un pâlc de case, iar în spate un soi de ţarc unde erau nenumărate vehicule, un tun antiaerian şi lăzi cu muniţie. Peste tot, mujahedinii stăteau pe sol şi îşi curăţau armele. Şoferul îl conduse pe Malko până la un cort militar camuflat. Ca să intre, fu nevoit să se aplece.

Înăuntru era întuneric, iar o lampă dădea o lumină slabă. Malko zări teancuri de pături, o sofa veche şi câteva covoare decolorate. Un bărbat era aşezat într-un colţ al sofalei şi citea un ziar. Îl puse alături şi se ridică să-l întâmpine pe Malko. Purta un *keffieh* roşu cu alb peste o calotă din bumbac, avea o mustaţă stufoasă şi o barbă atât de lungă încât se confunda cu părul, contrastând cu veşmântul de un alb strălucitor.

— Sunt Osama Bin Laden, zise el în engleză cu voce blândă. Bine aţi venit!

Capitolul XIII

Malko îşi studia gazda. Erau cam de aceeaşi înălţime, cu ochi mai degrabă deschişi la culoare şi o expresie inteligentă, cu zâmbet liniştit. Se aşeză din nou, semn că şi Malko trebuia să facă la fel. Un roi de muşte bâzâiau în căldura apăsătoare, însă Bin Laden nu le dădea nici o atenţie. Apăru un mujahedin cu pahare pline cu ceai şi biscuiţi pe care Malko îi înfulecă imediat. Era mort de foame. Osama Bin Laden îl studia în timp ce înşira mătăniile din chihlimbar. După câteva clipe de tăcere, sauditul observă cu vocea lui blândă:

— Sunteţi inteligent şi curajos că aţi răspuns invitaţiei mele. Cei pentru care lucraţi mă consideră un diavol împieliţat.

Prevăzător, Malko nu-i luă în seamă complimentele. Osama Bin Laden părea un înţelept inofensiv, dar nu era aşa.

— Au unele motive să creadă acest lucru, răspunse Malko sec. Ca să comanzi un atentat îndreptat împotriva unui avion civil cu două sute treizeci de pasageri la bord nu prea face parte din normele civilizaţiei…

Osama Bin Laden zâmbi.

— Cred numai că au unele motive, îl corectă el cu blândeţe.

— Nu aţi ascuns niciodată faptul că îi vânaţi pe americanii din Arabia Saudită, observă Malko. Aţi aprobat cele două atentate în urma cărora, acum câteva luni, au murit douăzeci şi patru de soldaţi americani la Riad şi Dahran.

Osama Bin Laden îi zâmbi din nou.

— Le-am aprobat, e adevărat, recunoscu el, deoarece eu cred că prezenţa americanilor este malefică pentru Arabia Saudită, că sunt duşmanii Islamului din cauza alianţei lor cu Israelul. Dar nu am spus niciodată că eu le-am organizat.

Se juca cu vorbele.

— Eu lucrez pentru CIA, după cum aţi aflat, zise Malko tranşant. Am fost trimis în Pakistan să-l găsesc pe omul care a pus bomba în avionul cu zborul 800 al companiei TWA. Şi l-am găsit. Îl cheamă Abdul Basin Karim şi lucrează pentru dumneavoastră… Mai e oare de mirare că americanii vă consideră duşmanul lor numărul unu?

Sauditul îl asculta scobindu-se în dinţi cu privirea rătăcită, îşi mai turnă puţin ceai, apoi zise cu un ton apăsat:

— De aceea v-am cerut să veniţi aici, domnule Linge, deşi aţi încercat să mă lichidaţi cu ajutorul aviaţiei pakistaneze. Aş dori să transmiteţi un mesaj la Washington. Este foarte important.

— Despre ce e vorba? îl întrebă Malko neîncrezător.

De-acum era sigur că Osama Bin Laden nu voia să-i facă nici un rău, ci, mai degrabă, încerca să-l dezinformeze. Nu va apuca să se folosească de busola lui Breitling *Emergency.*

Osama Bin Laden se mai scobi un timp în dinţi, apoi zise cu voce liniştită:

— Eu conduc o fundaţie care ajută numeroase organizaţii islamiste din lumea întreagă. Unele dintre ele au ramificaţii care practică acţiuni violente, adică terorismul, cum îl numim noi. Nu răspund eu de actele lor, deşi consider că lupta lor are o cauză dreaptă. Sfinţii noştri teologi musulmani au emis nişte *fatwa* prin care ordonau tuturor bunilor noştri credincioşi să lupte împotriva imperialismului american care îi apără pe evrei.

Tăcu, mai bău puţin ceai şi îşi începu mesajul:

— În ciuda poziţiei mele, nu sunt implicat în atentatele pe care americanii mi le atribuie.

Afară se auzeau câteva focuri de armă. Iar în cort, din cauza căldurii şi a muştelor, era un adevărat supliciu ca să stai.

— Despre ce atentate vorbiţi?

— Despre exploziile de la Riad şi de la Al Khobar. Americanii sunt primii care trebuie să afle acest lucru. Serviciile saudite au arestat doi bărbaţi care aparţin unor reţele şiite pro iraniene. Cele două tone de explozibil pe care le-au folosit veneau de la Baalbeck, dintr-o zonă aflată sub controlul forţelor Hezbollah pro iraniene. Americanii ştiu acest lucru. De ce susţin contrariul? Cei patru oameni executaţi luna trecută la Riad au aprobat acţiunea mea, însă nu au comis niciodată vreo crimă. Ca să facă pe plac stăpânilor lui americani, guvernul de la Riad le-a sacrificat viaţa. Este o crimă pentru care va trebui să dea seamă într-o bună zi în faţa lui Dumnezeu.

Malko fu luat prin surprindere că nu cunoştea dosarul autorităţilor saudite. Dar rămânea totuşi esenţialul: sabotajul împotriva zborului 800 al companiei TWA şi cele două sute treizeci de persoane nevinovate omorâte. Malko bău şi el puţin ceai că să poată lupta împotriva căldurii şi oboselii. Simţea pleoapele din ce în ce mai grele, deşi avea nevoie să rămână lucid.

— Voi transmite poziţia dumneavoastră, promise el. Dar există

un contencios de o importanţă mult mai mare. Americanii susţin că posedă dovezi copleşitoare împotriva dumneavoastră referitoare la explozia zborului 800 al companiei TWA. Chiar eu am asistat la interogarea vinovatului direct şi anume, Abdul Basin Karirri despre care v-am vorbit. Deţinea o păpuşă burduşită cu explozibil şi o schiţă a aparatului Boeing 747. Or, acest om a luat cursa Atena-New York exact în ziua atentatului care a distrus avionul. După părerea anchetatorilor, explozia iniţială s-a produs în zona unde locuia. Iar acest om făcea parte din organizaţia dumneavoastră.

Osama Bin Laden închise ochii câteva clipe. Degetele încetaseră şi ele să alunece pe mătăniile din chihlimbar. Părea cufundat într-o meditaţie profundă.

— Domnule Linge, zise el în sfârşit, eu sunt un musulman cu o credinţă adâncă. Voi lupta întotdeauna din răsputeri pentru progresul Islamului, pentru apărarea musulmanilor oprimaţi şi masacraţi, cum e cazul celor din Palestina. Chiar dacă pentru acest ideal voi fi nevoit să mă bat. Dar nu îi vom ataca niciodată pe cei nevinovaţi. Mi-aţi vorbit despre Arabia Saudită. Nu ne-am atins de nici un civil, de nici o persoană nevinovată, ci numai de soldaţii care ocupau o ţară străină...

— Nu o ocupau, îl corectă Malko, ci au fost invitaţi de guvernul acesteia.

Osama Bin Laden nu ţinu seamă de obiecţie şi repetă cu vocea lui blândă:

— În ochii adevăraţilor musulmani, ei o ocupau.

Se lăsă un moment de tăcere. Între două concepţii total diferite, dialogul era anevoios.

— Cum rămâne cu zborul 800?

Sauditul îi înfruntă privirea fără nici o jenă.

— Domnule Linge, sunt gata să jur pe sfântul Coran că Abdul Basin Karim nu a lucrat pentru mine. Nu l-am văzut de foarte multă vreme. Bineînţeles că a fost alături de mine în timpul Jihadului. A fost un băiat foarte curajos, din cale afară de credincios, dar drumurile noastre s-au despărţit. E ca şi cum mi-aţi spune că CIA este răspunzătoare de această crimă oribilă, deoarece Karim a lucrat şi pentru americani exact în aceeaşi perioadă.

Asta era. Lui Malko i se învârteau rapid rotiţele în minte. Toată maşinaţia sauditului consta în a ieşi cu faţa curată ca să evite răzbunarea Casei Albe. Îşi alesese cu dibăcie un mesager care îi

permitea să ajungă în centrul sistemului american. Poate chiar cu prea multă abilitate. Nu fusese uitat nici un detaliu, incluzând-o fireşte şi pe somptuoasa Saba Afridi.

Malko bău din nou puţin ceai şi zise liniştit:

— Înţelegeţi că îmi este foarte greu să iau aceste vorbe în serios. Oamenii care vă acuză se bazează pe fapte concrete. Şi eu era să fiu asasinat la Peshawar, iar omul care ne-a ajutat să-l găsim pe Abdul Basin Karim a fost executat cu bestialitate împreună cu întreaga familie. Susţineţi că nu vă dedaţi la acţiuni violente, în schimb l-aţi lichidat pe Sayed Gul pentru că aţi crezut că v-a trădat după ce s-a întâlnit cu mine…

Osama Bin Laden se uită la ceas şi puse capăt brusc discuţiei.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar e vremea pentru *Zohz,* cea de-a doua rugăciune.

Se ridică, ieşi din cort, iar Malko îl văzu cum îngenunchează pe un covoraş şi începe să se roage. I se părea un personaj straniu. Latura dulceagă a firii lui, atitudinea de intelectual îi făceau să se deosebească profund de majoritatea teroriştilor. Dar un anumit fapt îl tulbura pe Malko şi anume, asasinarea sălbatică a Samirei, servitoarea lui Saba Afridi. Bin Laden nu se afla în spatele acestei afaceri deoarece Saba venise să-l ia pe Malko ca să-l aducă la el. Ar fi posibil ca americanii sau chiar consilierul special de la Casa Albă, Franck Capistrano, să urmeze o pistă falsă.

Când Bin Laden se întoarse şi se aşeză în faţa lui, Malko nu găsise răspunsul la această întrebare. Părea că nu suferă deloc din pricina căldurii. După ce se instală, zise imediat cu voce apăsată:

— Nu l-am omorât eu pe Sayed Gul – Dumnezeu să-l aibă în paza Lui – era unul dintre cei mai devotaţi prieteni ai mei. Când a căzut în ambuscada aceea, tocmai îl trimisesem să aranjeze întâlnirea cu dumneavoastră. „Cineva” a ştiut şi a făcut ce era necesar. Cei care l-au ucis au plecat din Peshawar, nu din Kundar. De altfel, eu nici nu am atâţia oameni aici pentru o acţiune de genul acesta şi pot oricând să vă demonstrez că aşa ceva este imposibil. Sayed Gul a plecat devreme de aici şi a mers fără oprire până în locul unde a fost atacat. Ar fi trebuit să trimit nişte oameni înainte să plece el, dar nu exista decât un singur drum. Era imposibil. De la Peshawar sunt doar două ore de mers.

— Atunci, cine l-a ucis?

Osama Bin Laden îi aruncă o privire gravă.

— Cei care nu doreau să vorbesc cu dumneavoastră.

— De ce?

— Ca să se creadă în continuare că eu sunt organizatorul unor atentate. Cei care le apără.

În vorbe, totul era clar ca bună ziua. Malko revăzu în minte rămăşiţele Boeingului 747 care pluteau în largul oceanului, în dreptul lui Long Island. Această conversaţie aproape mondenă începuse să-l agaseze.

— Domnule Bin Laden, începu el, sunt dispus să vă ascult, dar ca să transmit un mesaj, trebuie ca acesta să aibă o bază, adică să fie altceva decât o simplă tăgăduire. Acest lucru l-aţi fi putut face foarte bine în faţa ziariştilor.

Osama Bin Laden nu se tulbură deloc.

— Serviciile britanice au faţă de mine o atitudine mult mai nuanţată decât CIA, observă el. Credeţi că lucrurile ar fi rămas aşa, dacă m-ar fi crezut vinovat de o crimă atât de îngrozitoare?

Găsise încă un subterfugiu.

— Dacă nu sunteţi implicat în explozia zborului 800, atunci cine este răspunzător de această crimă? Bineînţeles, în afară de Abdul Basin Karim? Doar n-a acţionat de capul lui. Face parte dintr-o organizaţie bine structurată, care dispune de legături, de bani, de acte false şi de materiale explozibile sofisticate. Cine sunt aceşti oameni? Păreţi foarte bine informat.

Osama Bin Laden se aplecă uşor spre Malko, ca şi când ar vrea să-i facă o confidentă.

— Eu nu ştiu chiar totul. Dar pot să vă dau un indiciu. Nu sunt aici ca să fac munca dumneavoastră, ci vreau numai să restabilesc adevărul. Căci oamenii aceştia creează neplăceri întregului Islam. Vom câştiga bătălia noastră fără să recurgem la asemenea metode.

Tăcu un timp, apoi reluă:

— Informaţia pe care v-am dat-o nu mai e cunoscută şi de altcineva. Am obţinut-o făcând propria anchetă la Peshawar şi în altă parte. Omul de care asculta Abdul Basin Karim se numeşte Abu Salim.

— Abu Salim? repetă Malko. Cine este?

Osama Bin Laden clătină din cap.

— Nu ştiu. Îi cunosc doar numele care e un pseudonim. Se află la Peshawar. El a organizat atentatul împotriva zborului 800 al companiei TWA.

Lui Malko îi veni în minte o pagină din carnetul lui Abdul Basin Karim în care era numele lui Abu Salim urmat de mai multe

numere de telefon. Osama Bin Laden nu putea şti că era în posesia acestui carnet, ceea ce dădea o anumită credibilitate afirmaţiilor sale. Totuşi, era foarte vag.

— Pentru cine lucrează Abu Salim?

— Nu ştiu, mărturisi sauditul şi chiar dacă aş şti, tot nu v-aş spune. Această întâlnire trebuie să rămână un secret absolut. Dumneavoastră dispuneţi de numeroase mijloace şi de ajutorul serviciilor pakistaneze. Dacă nu-l găsiţi pe acest om, înseamnă că nu vreţi s-o faceţi. Eu nu mai am nimic de adăugat.

Se ridică, iar Malko îl urmă, dar îi puse o ultimă întrebare:

— De ce îmi faceţi o asemenea dezvăluire?

— Din două motive, răspunse sauditul. Oamenii aceştia m-au atacat pe mine, asasinându-l pe Sayed Gul. Pe urmă, în închisorile saudite sunt zeci de partizani de-ai mei care vor fi condamnaţi la moarte curând sub diferite acuzaţii, din cauza acestui război secret pe care mi-l atribuie americanii. Dacă ancheta dumneavoastră mă scoate nevinovat, sper că veţi face în aşa fel încât ei să fie graţiaţi.

Malko rămânea la ideile lui, convins fiind că sauditul i-a spus doar o parte din adevăr.

— Mi-aţi dat un nume: Abu Salim. Observă el Dar nu e singurul. Cine sunt acei oameni atât de puternici care v-au atacat omorându-l pe Sayed Gul şi atât de bine informaţi încât au reuşit să deturneze bănuielile americanilor? Şi atât de bine organizaţi încât să se poată apăra lichidându-i pe aceia care încearcă să-i descopere?

Osama Bin Laden schiţă un zâmbet plin de mister.

— Peshawar este cuibul duşmăniilor de tot felul. Nici chiar eu nu ştiu totul. Dumneavoastră vă împiedicaţi de un terorist. Cei ce lovesc în clipa de faţă nu dispun de structuri verticale, organizate, ci se sprijină pe reţele devotate, instabile, dar foarte bine informate. Acesta a fost motivul pentru care au făcut tot posibilul să nu ne întâlnim. Eu eram ţapul ispăşitor cel mai potrivit. Întoarceţi-vă la Peshawar şi cercetaţi. Aşa poate că veţi descoperi adevărul. Ieşi din cort, punând astfel capăt întrevederii.

— Nu cereţi nimic pentru dumneavoastră? îl întrebă Malko mirat.

Osama Bin Laden făcu un gest de lehamite.

— Pe mine mă păzeşte Allah.

Se pomeniră în soarele arzător. Vehiculele care îl aduseseră

pe Malko aici erau gata de plecare. Osama Bin Laden îi întinse mâna.

— Drum bun! Poate că într-o zi ne vom mai întâlni, *Inch' Allah.*

Când camioneta în care se urcase Malko porni, sauditul intrase deja în cort. O luă de la capăt cu praful, cu zăduful şi cu hârtoapele. De data asta, mergeau cu soarele în faţă. Nu ajungeau înainte de lăsarea nopţii.

Malko se lupta cu toropeala, cernând informaţia primită de la saudit, dar mai deţinea încă una: telefonul lui Abu Salim. Îmbinându-le pe amândouă, poate că va reuşi să ajungă la creierul monstruos care pusese la cale distrugerea Boeingului 747 şi moartea celor două sute treizeci de pasageri...

Capitolul XIV

Se făcuse noapte de-a binelea când şoferul Nissanului claxonă ca să i se deschidă poarta casei familiei Afridi. Mort de foame, deshidratat, năucit de cele cinci ore de drum, Malko nu avea decât un gând: să facă un duş. Se lăsă condus în camera „Romeo” şi se năpusti în baia cu robinete aurii. Tocmai terminase de înfulecat două banane, când auzi două bătăi în uşă. Unul dintre oamenii din escortă îi făcu semn să-l urmeze.

Saba Afridi îl aştepta într-un salon mare cât Galeria Oglinzilor de la Versailles! Stătea pe o canapea aurie, într-o ţinută de un albastru închis, foarte puţin machiată, în afara conturului de la ochi cu creion dermatograf, dar era tot la fel de frumoasă. Cerberul ei îi arătă lui Malko un scaun aşezat la o distanţă de mai bine de zece metri faţă de ea. După aceea, în loc să plece, se aşeză turceşte între ei, la distanţă egală, pe un covor.

Saba Afridi se scuză zâmbindu-i.

— Zahid nu înţelege engleza, dar convenienţele cer ca eu să nu rămân singură cu dumneavoastră. Aţi călătorit bine?

— Perfect, zise Malko, însă…

Ea îl opri cu un gest.

— Nu vreau să ştiu nimic. Trebuie să uitaţi această întrevedere. Veţi fi condus la Peshawar înainte de căderea nopţii. Noi doi nu vom mai lua deloc legătura. Vă urez noroc!

Ea se ridică, iar cerberul făcu la fel. Gândindu-se la ce au făcut amândoi la *Khan Klub,* Malko îşi spuse că îndura acum supliciul lui Tantal.

— Apropo, nu aţi mai aflat nimic despre moartea servitoarei dumneavoastră? o întrebă el.

— Nimic. Poliţia nu are nici un indiciu. M-am interesat şi eu. Poate dumneavoastră veţi avea mai mult noroc. Acum trebuie să plec.

Ieşi pe una dintre uşi, iar cerberul îl conduse pe Malko spre alta. Nissanul negru era parcat lângă peron, iar şoferul se afla la volan. După cinci minute, Malko şerpuia pe serpentinele pustii din Khyber Pass. Ca şi la ducere, nu s-au oprit la nici un punct de control.

Nissanul se îndrepta direct spre University Town şi se opri în faţa porţii casei din Rahman Baba Road. La al patrulea claxonat,

paznicul lui Ralph McCarthy catadicsi s-o întredeschidă.

Americanul bea ceva pe verandă împreună cu Dorothy O'Leary. Se ridică brusc împins parcă de un arc.

— *Holy cow!* Începusem să-mi fac griji.

Îl îmbrăţişă pe Malko, apoi se întoarse către Dorothy.

— Da, du-te să vezi dacă nu a mai rămas vreo sticlă de şampanică!

Malko se aşeză lângă el. Se simţea pustiit şi murea de foame.

— V-aţi întâlnit cu Bin Laden? îl întrebă McCarthy.

— Da.

Dorothy se întoarse cu o sticlă de şampanie Taittinger şi cu pahare. În culmea fericirii, americanul i-o smulse din mână şi o deschise, făcând să sară dopul, apoi umplu paharele.

— *Happy return!* făcu el ridicându-l pe al lui. Tocmai l-am anunţat pe Ghaffar să se ducă să dea mâine o raită cu aparatul Mirage…

Malko savura bulele reci ale şampaniei, golind paharul dintr-o dată. Era nemaipomenit să revii la viaţa civilizată. Ralph se duse după ceasul Breitling *Chronomat* pe care i-l lăsase Malko, iar el îi restitui cronometrul Breitling *Emergency* cu superbul cadran galben.

— Mi-e foame, zise el.

Dorothy îi umplu iarăşi paharul şi dispăru în bucătărie. Malko începu povestea cu atacul de la *Khan Klub.* McCarthy îi sorbea cuvintele. În timp ce vorbea, Malko înfuleca puiul rece înmuiat în raita. Bine că avea sticla de şampanie care se golea văzând cu ochii.

— În concluzie, avem două piste, zise el. Prima o constituie misteriosul Abu Salim. Dacă ne gândim că era trecut în carnetul lui Abdul Basin Karim, înseamnă că joacă un rol important. Dar Osama Bin Laden nu are cum să ştie acest lucru. Dacă mă iau după el, atunci Salim este cel care „dă ordinele".

— Abu Salim mi se pare un nume arab, remarcă Ralph McCarthy. Dar e numai un pseudonim şi nu ştim nimic despre el. Nici cum arată, nici unde să-l găsim.

— Avem numărul telefonului portabil, obiectă Malko.

— Am un prieten care lucrează la Paktel, spuse americanul. L-am uns în fiecare lună cu un bacşiş frumuşel şi cinstit, iar nota mea de plată nu depăşeşte niciodată zece mii de rupii. Prin el, pot să obţin numele şi adresa care corespund numărului găsit în carnetul lui Karim. Mă pun pe treabă chiar de mâine dimineaţă.

Dacă într-adevăr Bin Laden nu e amestecat în afacere, atunci ştiu cine se va arunca pe fereastră…

Malko îi mai domoli entuziasmul.

— Să nu vindem încă pielea ursului din pădure. Deocamdată avem doar unele indicii, dar nimic concret. Mai există şi o a doua pistă: asasinul cu barba portocalie. În acest caz cunoaştem şi mai puţin decât despre Abu Salim…

O voce îi făcu pe amândoi să tresară.

— Ba, eu cred că ştiu!

Se întoarseră în acelaşi timp spre Dorothy O'Leary care prepara un „Original Mărgărită" amestecând tequila, Cointreau şi lămâie verde.

— Ce tot îndrugi acolo? se răsti Ralph McCarthy. Te-ai ţicnit sau ce-ai păţit?

— Câtuşi de puţin! protestă ea vexată, în timp ce agita sticla de Cointreau aproape plină. Cunosc un tip care corespunde descrierii. Întotdeauna mi-a fost teamă de el fiindcă pare nebun.

— Unde l-ai văzut?

— Este unul dintre portarii de la sediul unei organizaţii neguvernamentale, *Islamic Relief Agency,* de pe Old Bara Road. Doarme într-un pat improvizat în garajul lipit de clădire.

Americanul observă puţin cam sceptic:

— Pe aici sunt mulţi tipi cu bărbi portocalii. Şi-o vopsesc cu hena, de aceea par atât de ciudaţi…

— Merită să încercăm, încheie Malko. Ce legătură aveţi cu ONG?

— Eu am trimis-o să dea o raită pe-acolo, răspunse americanul în locul tinerei femei. Face parte din organizaţie, iar Joe mi-a cerut s-o supraveghez. Pe membrii ei îi bănuieşte că sunt un fel de acoperire pentru serviciile secrete arabe şi că se ocupă de diferite traficuri. Şeful, un mola foarte cunoscut pe nume Zaid Ghulam Shaikh, este un integrist radical din ONG şi e finanţat din contribuţiile venite din lumea arabă, dar nu am reuşit să-l identificăm. Dorothy s-a împrietenit cu unii dintre „coordonatorii" care visează să se culce cu ea. Le mai duce din când în când reviste străine şi câte o sticlă de Cointreau.

— L-am învăţat să prepare cocteiluri „Caipirinha", preciză tânăra. Sunt înnebuniţi după ele, dar beau pe ascuns, fiindcă toţi sunt ucenici-*shahid*…

Războiul sfânt nu mai e ce-a fost odată…

— Mâine le vei duce *Times* şi *Newsweek,* zise Ralph McCarthy.

Dacă bărbosul e acolo, ne vom da seama.

— Îl voi recunoaşte cu uşurinţă, spuse Malko.

Ralph McCarthy căscă.

— De-abia aştept ziua de mâine. Cred că am rezolvat problema asta.

Sticla de Taittinger Comtes de Champagne era goală, iar Dorothy se ridicase deja în picioare. Malko observă:

— Dacă pista Abu Salim este bună, ar trebui să ajungem mai sus. El nu este decât un executant. Adevăratul sponsor nu poate fi decât un serviciu important care dispune de mijloacele tehnice şi de voinţa politică pentru a pregăti un asemenea tip de atentat.

— Pariez pe douăzeci de dolari că sunt iranienii, se repezi Ralph McCarthy. Dacă ceea ce v-a spus Bin Laden e adevărat, înseamnă că forţele Hezbollah libaneze sunt în spatele atentatelor din Arabia Saudită. Or, Hezbollah este egal cu Teheran! Cât despre sirieni, acum ne pupă-n bot. Daţi-i uitării. Libanezii nu sunt implantaţi în afara Africii..

Malko, rămas în urmă cu somnul, căscă la rândul lui şi spuse:

— Vom vedea.

*

* *

Malko întrerupse legătura de pe telefonul lui portabil, după convorbirea cu Joe Hickerson care îl dezamăgise. Şeful Centralei CIA din Islamabad nu putea să-i ajute deloc în legătură cu singurul nume de Abu Salim care, pe deasupra, mai era şi un pseudonim. Îl liniştise pe Malko: după intervenţia lui Franck Capistrano, ambasadorul a renunţat să-l recheme în ţară.

După zece ore de somn, Malko se simţea mult mai bine. În afară de personalul local al ONG, în casa din Rahman Baba Road, era singur. Ralph şi Dorothy plecaseră devreme la vânătoare de informaţii. Sunetul claxonului îl făcu să tresară. Americanul se întorsese. Paznicul se grăbi să-i deschidă, iar Ralph coborî vesel din Nissan şi veni să se aşeze lângă Malko.

— Ce doriţi mai întâi, vestea bună sau pe cea rea?

Lui Malko nu-i ardea de glume.

— Nu contează! mai întâi vestea rea.

— Bine. Numărul lui Abu Salim găsit în carnetul lui Abdul Basin Karim nu există. A fost deconectat acum opt zile.

Iată că una dintre piste se ducea de râpă!

— Aşteptaţi puţin! îl domoli Ralph McCarthy. Am obţinut – totuşi numele proprietarului liniei întrerupte.

— Abu Salim?

— Nu, un anume Ali Masood Afridi, domiciliat în Kharkano.

Malko tresări.

— Afridi!

Ralph McCarthy îl potoli cu un gest.

— Există zeci de mii de oameni cu acest nume. Este numele unui trib care trăieşte între Landicotal şi Peshawar. De când lumea, se ocupă de traficuri de tot felul. Prietenul meu de la Paktel mi-a explicat că acest Afridi se ocupă de negustorii de stupefiante, de terorişti, de traficanţii de pietre preţioase, adică de toţi aceia care nu vor să se expună. În concluzie, le „închiriază" telefoane portabile, vehicule 4x4 sau chiar locuinţe. Pentru că trăieşte în zona triburilor, e imposibil să întreprindem vreo anchetă. Prietenul meu pakistanez mi-a spus că e ca şi cum s-ar găsi pe altă planetă.

— Cineva poate să ne ajute, zise Malko, Saba Afridi.

— Cred că nu vrea să vă mai vadă!

— De aceea, vreau să-i forţez mâna.

— Unde vă veţi întâlni, la ea?

— Ne-am putea duce, dar după ce vom ajunge acolo, nu ne vor lăsa să intrăm.

— Pe noi, probabil că nu, dar pe o femeie, e posibil...

— Dorothy?

— Exact.

Auziră uşa şi întoarseră capetele. Tânăra femeie venea îmbrăcată în veşminte pakistaneze. Nu i se vedeau decât ochii strălucitori. McCarthy îşi dădu seama că a învăţat câte ceva. Nici nu le lăsă timp să-i pună întrebări.

— Cred că l-am găsit pe bărbosul vostru, zise ea foarte emoţionată. Cel pe care îl vedeam de obicei, a dispărut. Am vorbit cu ceilalţi şi mi-au spus că de-acum înainte lucrează în Hayatabad acasă la mola Shaikh, şeful ONG.

— Va trebui să verificăm, aprobă Malko, dar poate fi şi o coincidenţă. În Peshawar sunt mulţi oameni cu bărbi portocalii. Dar până atunci, am nevoie de dumneavoastră.

*

* *

Atent la drum, cu un aer voit indiferent, Ralph McCarthy de abia încetini când ajunse în dreptul punctului de control de la Kharkano. Santinela din *Frontier Corp* aruncă o privire distrată Nissanului. Cu *panco*-ul pe cap, cu veşmintele pakistaneze şi cu

ochelarii de soare pe nas, americanul semăna foarte bine cu un paştu. Lângă el, Dorothy, acoperită din cap până în picioare cu un *chadri* portocaliu, nu era nici ea mai prejos. Ralph pusese un Kalaşnikov vertical lipit de portieră, în aşa fel încât ţeava să fie vizibilă din afară. În spate, Malko îmbrăcat într-un *kamiz* şi un *charouar,* cu părul blond ascuns sub un turban, adăuga şi el puţină culoare locală grupului.

Când au ajuns la celelalte două puncte de control, au trecut în acelaşi mod. Nu au avut nici o întâlnire neplăcută până au ajuns în faţa zidului impresionant ce înconjoară proprietatea lui Ayub Afridi.

— Hai, duceţi-vă, îi ceru Malko lui Dorothy O'Leary.

Văzură cum bate fără tragere de inimă la poarta pe care o deschise un bărbos cu o puşcă de vânătoare pe umăr. Imediat, Dorothy O'Leary păşi pragul şi dispăru în spatele porţii care se închise.

— Bingo! răsuflă uşurat Ralph McCarthy.

Tânăra avea de îndeplinit o misiune simplă: să obţină de la Saba Afridi altă întâlnire.

McCarthy îşi aprinse o ţigară. Din când în când, mai trecea câte o maşină pe drum. Minutele se scurgeau exasperant de încet. După douăzeci de minute, poarta se deschise, în fine, apărând în cadrul ei un *chadri* portocaliu.

— Numai să fi reuşit, şopti Malko.

Coborî ca s-o întâmpine pe Dorothy O'Leary.

— Ei, ce-aţi făcut?

— Eu sunt, auzi vocea lui Saba Afridi care se urca în Nissan. De ce voiaţi să mă vedeţi? Sper că e ceva important.

Ea apăsă intenţionat pe ultimul cuvânt. Malko nu-şi putea reveni.

— Să mergem până în Landicotal, spuse Saba Afridi. Nu vreau să atrageţi atenţia.

Ralph McCarthy ascultă imediat şi părăsi esplanada cu pietriş ca să ajungă la drumul principal.

— Cunoaşteţi un tip Ali Masood Afridi? o întrebă Malko în timp ce rulau pe şosea.

— Da, de ce?

Vocea era puţin înăbuşită de *chadri.*

— Cine este?

— Un văr mai de departe al soţului meu.

— Puteţi să luaţi legătura cu el?

— Pentru ce?

Malko îi spuse povestea telefoanelor portabile şi încheie:

— Dacă nu reuşim să aflăm mai multe lucruri despre Abu Salim, ancheta se va opri în acest punct, iar întâlnirea cu Osama Bin Laden nu a avut nici un rost...

În mod vădit, o pusese pe Saba Afridi într-o dilemă dificilă. Ajunseră la Landicotal, iar Ralph McCarthy opri în faţa unei măcelării în aer liber. De cârlige erau atârnate nişte chestii negricioase, jumătate carne, jumătate muşte.

— Dacă îi spun lui Ali Masood Afridi cine sunteţi, nu va accepta să vorbească cu dumneavoastră. Dar mai întâi, ce vreţi să-i cer?

— Nici nu ştiu, recunoscu Malko, dar e singurul care ştie cine este Abu Salim. Poate că nu voi ajunge la nici un rezultat, însă trebuie să mă apropii de el.

Saba Afridi se hotărî într-o clipă.

— Bine, zise ea, sper că nu mă veţi da de gol. Îi telefonez şi îi spun că unul dintre prietenii soţului meu are nevoie de serviciile lui. Nişte traficanţi de pietre preţioase. Aşa e mai credibil. Vă duceţi să vă întâlniţi cu el din partea mea. Îl sun chiar acum.

— Unde?

— La Kharkano. Are un magazin de arme şi de haşiş. Acolo se întâlneşte cu clienţii lui. E chiar la marginea drumului, pe dreapta, la o sută de metri după punctul de control, lângă un magazin de jucării şi de biciclete. Dar fiţi foarte atent. Acum, duceţi-mă înapoi.

În vocea ei se citea îngrijorarea. Ralph McCarthy întoarse şi, după un sfert de oră, Nissanul se oprea în faţa zidului impunător. Malko întrebă pe un ton detaşat:

— Nu vă întoarceţi la Peshawar?

— Nu.

Sări imediat din maşină. După cinci minute, poarta fu deschisă din nou de paznicul bărbos, iar în cadrul ei apăru femeia în *chadri* portocaliu. De data asta era Dorothy O'Leary fascinată.

— De necrezut, începu ea, n-am văzut în viaţa mea ceva mai luxos! E aur peste tot, covoare originale, marmură, mobilier adus din Franţa. Mi-a spus că de decorarea casei s-a ocupat un arhitect de interioare parizian, Claude Dalie. E un adevărat palat.

— Bărbatul ei este unul dintre cei mai bogaţi oameni din Pakistan, observă Ralph McCarthy.

— Vom trece imediat prin faţa magazinului lui Ali Masood Afridi, zise Malko. Am reperat deja împrejurimile.

Nici nu era greu. Ralph McCarthy merse de-a lungul pieţei din Kharkano cu viteză mică. Malko supraveghea partea stângă a drumului. Zări cu uşurinţă magazinul de biciclete şi de jucării. Imediat după el, era o casă modestă din cărămidă cu un etaj, iar la parter cu magazin. În vitrină se putea admira un rastel plin cu arme, de la Lee-Enfield, până la Kalaşnikov.

— Ne întoarcem imediat, zise Malko.

*

* *

Piaţa din Kharkano se întindea pe aproximativ un kilometru de-a lungul străzii Jamrud. Jumătate se afla în Pakistan, jumătate în zona triburilor. Îmbrăcaţi în haine europene, Malko şi Ralph lăsaseră Nissanul în parcarea de la punctul de control şi străbătură pe jos linia invizibilă care despărţea piaţa în două. În mulţimea care se înghesuia printre dughene, ei erau singurii de altă naţie decât paştu. Aici totul era mai ieftin. Ajunseră în faţa casei lui Ali Masood Afridi. Pe balconul de la primul etaj, nişte femei spălau rufe. Împinseră uşa magazinului, iar un paştu înfăşurat cu turban apăru imediat, vizibil mirat la vederea străinilor. Ralph se adresă în paştu, iar acesta se linişti.

— Vrem să vorbim cu Ali Masood.

— Vă cunoaşte?

— Venim din partea lui Ayub, vărul lui.

Numele de Ayub păru să-l impresioneze pe vânzător. El chemă pe altcineva din spate şi imediat apăru un tânăr cu un pistol-mitralieră pe umăr.

— Aşteptaţi aici, le spuse vânzătorul care îi întâmpină, apoi dispăru pe o scară în spirală ce lega magazinul de primul etaj. Se întoarse după câteva minute şi zise:

— Ali Masood vă primeşte, veniţi.

Coborâră pe acelaşi drum într-un birou vast cu mobilier din lemn de teck şi fotolii sculptate. Îi primi un bărbat înalt în kamiz şi charouar, fără nimic pe cap.

— Sunt Ali Masood Afridi, se prezentă el în engleză. Îl cunoaşteţi pe vărul meu, Ayub?

Avea un cap foarte frumos, cu trăsături regulate, nas drept şi o barbă neagră tunsă pătrat. Nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani.

— Da, zise Malko. Cred că v-a telefonat Saba Afridi.

— Aşa este, răspunse el, luaţi loc.

Se aşezară în jurul măsuţei joase, iar un tânăr veni cu câteva

pahare cu ceai verde. Malko îşi roti privirea prin birou. Tot peretele din fund era ocupat de un dulap din metal, ceilalţi pereţi fiind goi, cu excepţia portretului preşedintelui pakistanez şi al unui bărbos pe care Malko nu-l cunoştea. Lângă biroul mare, în colţ, era un seif vechi.

— De ce aveţi nevoie? întrebă Ali Masood cu voce egală.

Recomandarea lui Saba Afridi avusese efect. Malko îşi aminti cuvintele ei. Ca să fie luat în seamă, trebuia să cumpere ceva de la vărul ei.

— De un vehicul 4x4 zdravăn şi de două telefoane portabile, răspunse Malko.

Ali Masood zâmbi uşor.

— Cu telefoanele, e uşor, dar în privinţa maşinii, ce marcă aţi dori?

— Ce aveţi?

— Nissan, Land Cruiser, Suzuki.

— Putem să le vedem?

— Nici o problemă. Veniţi.

Coborâră toţi trei. Ali Masoou Afridi îi considera clienţi „normali", adică în limitele legalităţii. De ani de zile, veneau mulţi străini la Peshawar: agenţi secreţi, traficanţi, oameni neînsemnaţi. Unii dintre ei aveau bani, chiar foarte mulţi, de altfel... Ali Masood strigă trei paştu care aşteptau lângă magazin, iar aceştia îi urmară. Toţi aveau câte un Kalaşnikov pe umăr. Se suiră într-o camionetă cu cabină dublă, iar Ali Masood se aşeză la volan.

Ieşiră foarte repede din piaţă pe un drum care străbătea deşertul spre vest, în direcţia munţilor. Douăzeci de minute mai târziu, după ce traversară un sat în care un camionagiu îşi spăla drăgăstos vehiculul plin de figurine sculptate cochet în lemn, ajunseră într-un loc împrejmuit chiar în mijlocul deşertului. Un dreptunghi de o sută de metri pe cincizeci, era plin cu vehicule 4x4 de toate tipurile noi-nouţe. Nimeni nu le păzea, iar acest lucru spunea multe despre puterea pe care o exercita Ali Masood Afridi prin partea locului. Sări din maşină şi se întoarse spre Malko.

— Alegeţi-vă.

Se plimbară câteva minute printre maşini, apoi Malko arătă un Nissan alb cu geamuri fumurii.

— Aceasta.

Deschise portiera şi o inspectă pe dinăuntru. Mirosea a plastic,

iar contorul arăta treizeci şi cinci de kilometri.

— Vi s-a spus cum procedez, nu? întrebă Ali Masood. Acest Nissan costă patruzeci şi cinci de mii de dolari. Eu îl înmatriculez pe numele meu, căci e mai simplu, dar e al dumneavoastră. Poate că nu ne vom mai întâlni niciodată. Dacă veţi dori, eu îl cumpăr din nou când nu veţi mai avea nevoie de el.

— Patruzeci de mii, îi oferi Malko.

Paştu clătină din cap.

— Nu. Nu pot să modific preţul. Şi aşa e un chilipir. În plus, vă dau două AK 47 cu muniţia aferentă.

— Bine, fu de acord Malko. Când putem să ne întoarcem?

— Peste trei zile. Mâine e vineri. Veniţi cu banii. Dolari. Sau rupii, dar vreau patruzeci de rupii pentru un dolar.

Se urcase deja în maşina cu care veniseră. Se despărţiră când ajunseră la magazin, dar Ali Masood adăugă:

— Telefoanele le luaţi împreună cu maşina. Aşa merge treaba. Sunt pe numele meu. Plătiţi un avans pentru trei luni cu două sute cincizeci de dolari pe lună. În fiecare lună treceţi pe aici sau mă sunaţi ca să reglăm comunicaţiile.

Se despărţiră strângându-şi mâinile cu căldură. Când rămaseră singuri, Ralph izbucni:

— Sunteţi nebun! Ce facem cu un 4x4? Ce mai înseamnă şi asta?

Malko nu se pierdu cu firea.

— Încă nu ştiu, mărturisi el. Bâjbâi pe întuneric. Ali Masood este singurul om care ne poate duce la Abu Salim. Merită cu prisosinţă să investim patruzeci şi cinci de mii de dolari.

— Joe o să răcnească la noi, făcu americanul.

— Cu Special Branch a economisit două milioane de dolari, îl atenţionă Malko. În cel mai rău caz, vă alegeţi cu un Nissan nou-nouţ. Însă eu cred că vom scoate ceva, ceva de la Ali Masood.

Ralph McCarthy nu răspunse. Evident că nu era de acord cu optimismul lui Malko. Ajunseră la vehiculul 4x4 al americanului pe care îl lăsaseră pe drumul dinspre Peshawar.

Nu zăriră pe tânărul cu turban stând lângă un Austin vechi care îi observa cum se pierd în mulţimea din piaţă.

Capitolul XV

Bărbatul pe care îl chema Abu Salim opri Suzuki 4x4 în colţul străzii Abdara, în spatele unei staţii de tonga şi se întoarse pe jos până pe Old Bara Road la numărul 80. Pe o plăcuţă prinsă cu şuruburi pe poarta roşie scria „Islamic Relief Agency”. O deschise şi se strecură înăuntru. Portarul, care îl cunoştea din vedere, nu-i dădu nici o atenţie. Toată ziua era un du-te-vino, fiindcă oamenii veneau să ceară câte ceva la această organizaţie neguvernamentală musulmană. În plus, Abu Salim trecea absolut neobservat în „uniforma” lui – păr lung, mustaţă şi barbă meticulos îngrijite, kamiz şi charouar bej, sandale din piele – semănând perfect cu miile de tineri din Peshawar. Pătrunse în holul în care masa nu se mai vedea de atâtea platouri, de canapele şi de sticle cu băuturi răcoritoare. Un bărbat postat lângă uşă, care îndruma lumea, îl întrebă:

— Aţi venit pentru spectacol?

— Da.

Proiecţia unui film despre realizările organizaţiilor neguvernamentale în Afganistan era întotdeauna prilej pentru un cocteil.

— Din ce organizaţie faceţi parte?

Abu Salim zâmbi.

— Din nici una, eu sunt student. M-a invitat domnul Amar.

— Foarte bine, zise surâzător interlocutorul său, a intrat deja în sală. Cred că v-am mai văzut pe aici, nu-i aşa?

— Probabil că da, vin câteodată la el. *Choukrai.*

Se strecură în sala pe jumătate plină şi îl zări imediat pe omul căutat. Era un bărbat corpolent, cu barba grizonată care se ocupa cu distribuţia în cadrul organizaţiei *Islamic Relief Agency.* Se aşeză lângă el şi discutară câteva clipe în şoaptă.

Pe urmă, lumina se stinse şi începu filmul. Abu Salim încercă să se concentreze asupra lui ca să-şi mai limpezească creierul. Viaţa pe care o ducea de ani de zile îi imprima o asemenea stare de încordare, încât simţea nevoia unor momente de destindere ca acestea. Născut dintr-un tată palestinian şi dintr-o mamă pakistaneză, se simţise întotdeauna mai mult palestinian decât pakistanez. Nu fusese niciodată o fire prea religioasă, dar a înţeles foarte repede importanţa credinţei în lupta sa. În numele

lui Allah se mobiliza mai repede decât în numele palestinienilor. De când a intrat în vârsta maturităţii, i-a urât pe israelieni şi, mai ales, pe americani, puternicii lor protectori fără de care nu ar fi putut supravieţui.

După el, nu era decât o singură soluţie la problema palestiniană: să-i arunce pe toţi evreii în mare. I se făcea greaţă când auzea de Yasser Arafat şi îi dispreţuia pe foştii „duri" din Rezistenţa palestiniană, care s-au lăsat conduşi de sirieni. Ura împotriva americanilor era motorul său şi îl ajuta să suporte mai bine greutăţile şi pericolele vieţii sale în clandestinitate, de exilat fără familie. Uneori chiar, uita numele lui adevărat de câte pseudonime folosea... Ca să se apere, îşi lua nişte măsuri de prevedere extraordinare. La Peshawar, nici o persoană care făcea parte din reţeaua lui nu ştia unde locuieşte, nici unde se duce, nici unde îşi folosea telefonul portabil.

În urmă cu câteva luni, ura lui faţă de Statele Unite crescuse şi mai tare, după ce artileria israeliană i-a masacrat pe civilii libanezi din Canaa. Este vorba despre oamenii care îi împărtăşeau ura din care s-a născut proiectul lui.

Un proiect al cărui mână forte era, pentru care îşi recrutase singur participanţii şi care avea nevoie de prezenţa lui la Peshawar încă două săptămâni. Sperase să-l ducă la bun sfârşit fără să fie dibuit, dar un firicel de nisip intrase în rotiţa mecanismului şi acum simţea pericolul apropiindu-se de el. Datorită telefonului primit de la Abdul Basin Karim care îi anunţase legătura „suspectă" a unuia dintre vechii săi camarazi de luptă, vândut serviciilor secrete pakistaneze, a putut să acţioneze în pripă, lichidându-l astfel pe trădător. Dar, în timp ce îl supraveghea pe acesta, a descoperit un pericol şi mai mare: americanii.

În clipa în care a descoperit, datorită supravegherii stricte exercitată de Mir Amar asupra adversarilor săi, că acesta se ducea să se întâlnească cu Bin Laden şi-a dat seama imediat că într-adevăr este în pericol. Sauditul nu îi cunoştea adevărata identitate, dar îi ştia, în parte, rolul jucat. La Peshawar era foarte greu să păstrezi un secret cu încâlceala de reţele şi de grupuri mai mult sau mai puţin rivale.

Eşuase în încercarea de a împiedica întâlnirea cu Bin Laden şi iată că, dintr-o dată, se ivi un risc imediat. Datorită măsurilor de prevedere pe care şi le-a luat, a reuşit să întoarcă rapid situaţia în avantajul său. Chiar dacă îi elimina pe adversarii lui cei mai

apropiaţi, tot nu îşi făcea iluzii: CIA nu îl va lăsa în pace. Dar mai avea nevoie doar de un răgaz de două zile.

*

* *

Malko fusese nevoit să ameninţe că îi va spune lui Franck Capistrano dacă Joe Hickerson nu va debloca suma de patruzeci şi cinci de mii de dolari. Perverst trebuia să facă un drum Peshawar-Islamabad ca să aducă banii.

Toată această manevră a luat ceva timp, iar noaptea se va lăsa în curând.

— Poate am reuşi să economisim toţi aceşti bani, îi sugeră deodată Ralph McCarthy.

— Cum?

— Dorothy a aflat că paznicul cu barbă portocalie de la *Islamic Relief Agency* lucrează de-acum la şeful acestei organizaţii, mola Shaikh. Cred că merită osteneala să verificăm dacă e omul dumneavoastră, după aceea...

— Excelentă idee, aprobă Malko. Ştiţi unde locuieşte acel mola?

— Nu, dar vine în fiecare zi să lucreze în birourile de pe Old Bara Road. Pleacă pe la şapte. Nu trebuie decât să-l urmărim. Ştiu de la Dorothy că are un vechi Land Cruiser negru.

*

* *

Malko şi Ralph stăteau la pândă la intersecţia străzii Old Bara cu Chinar Road, la intrarea imobilului cu numărul 80. Era şapte şi zece minute şi se întunecase de mult. În fine, poarta se deschise şi ieşi un Land Cruiser negru cu girofar şi sirenă pe capotă.

— Iată-l pe mola Shaikh! zise americanul în timp ce pornea motorul.

Datorită întunericului, nu le-a fost greu să-l urmărească. Mai întâi, Land Cruiser-ul intră pe Jamrud Road şi viră la stânga, îndreptându-se spre Hayatabad. Merse apoi de-a lungul ansamblului de locuinţe parcelat şi întoarse la stânga pe un bulevard cu două benzi care ducea înspre nord. Trecu râul secat ce şerpuia prin mijlocul oraşului Hayatabad, mai urcă puţin, apoi viră din nou la stânga. Malko zări un panou albastru ce indica Strada numărul 9.

Maşina se opri în faţa unei case pătrate, chiar în mijlocul drumului. Claxonă. Ralph se oprise în capătul străzii. Văzură poarta deschizându-se, iar Land Cruiser-ul dispărând în curte.

Americanul demară imediat şi ajunseră în dreptul vilei în momentul în care paznicul închidea poarta. Îl luminară cu farurile Nissanului. Era un tip înalt, cu un fes alb pe cap, cu un nas enorm de papagal, ochi bulbucaţi şi barbă portocalie. Braţul stâng era legat cu o eşarfă.

— *Himmel Herr Gott*! El este!

Merseră până la colţul străzii şi se întoarseră pe acelaşi drum.

— Ne aflăm în parcela numărul 2, zona J.1, pe Strada a noua, chiar în faţa moscheei Maraw, îl anunţă americanul.

Pentru moment, nu mai aveau ce face. Se întoarseră la University Town.

— Nu va fi uşor să punem mâna pe el, observă McCarthy, paznicul nu iese nicăieri.

— Mâine e vineri, spuse Malko. Poate se duce la moschee. Trebuie să încercăm să punem într-un fel mâna pe el, fără să mai apelăm la poliţia pakistaneză.

— O să încercăm, îi promise Malko. Dacă am reuşit să ajungem până aici, poate că o vom scoate cumva la capăt.

Măcar unul dintre ei să se descurce... Mai rămăsese o zi şi jumătate până la întâlnirea cu Ali Masood Afridi. Poate că nici nu vor mai avea nevoie de el...

*

* *

Când intră în cameră, Malko zări un plic sigilat strecurat pe sub uşă, care nu părea a fi un mesaj de la recepţie. Îl deschise. Conţinea doar un dreptunghi de carton lucios pe care erau scrise câteva cuvinte: „Veniţi mâine la ora trei la expoziţia de la primul etaj. Saba.” De patruzeci şi opt de ore, fusese deschisă în hotelul care gemea de lume o expoziţie de podoabe a meşterilor bijutieri şi a negustorilor de pietre preţioase şi semipreţioase. Toţi negustorii din Pakistan şi din Afganistan au venit aici.

De ce Saba Afridi îşi încălcase legământul de a nu-l mai vedea? Nu voia să creadă că e un simplu imbold sexual, care de altfel l-ar măguli. Era vorba de ceva mult mai serios... Se străduia să nu se mai gândească la acest lucru. Înainte de Saba, prioritate avea bărbatul cu barba portocalie.

*

* *

Moscheea Maraw era versiunea nefericită a grandioasei moschei din Lahore, care era de zece ori mai mare... Dar atrăgea mulţi oameni din Hayatabad, care stăteau prea departe de

frumoasele moschei din Peshawar. De un sfert de oră, în difuzoare se auzea chemarea la marea rugăciune de vineri.

Staţionând chiar în capătul Străzii numărul nouă, Ralph şi Malko aşteptau în Nissan, observându-i pe credincioşii care îşi lăsau încălţările la intrare, înghesuindu-se apoi înăuntru. Muezinul continua să-i asurzească cu chemarea lui, iar întârziaţii se grăbeau să intre. Dar nici urmă de bărbat cu barba portocalie. Câţiva tineri împărţeau manifeste în faţa moscheei sau vindeau ziare. În fine, o siluetă apăru de pe Strada numărul nouă.

— Iată-l, făcu Malko.

— Să mergem, zise Ralph McCarthy.

Bărbosul era doar la câţiva metri de moschee.

— Mai bine îl aşteptăm să iasă şi punem mâna pe el când ajunge pe strada lui, îi sugeră Malko. Dacă începe să urle, ne trezim cu toţi fanaticii ăştia în spinare.

Omul cu barba portocalie dispăru înăuntru. Ralph puse în funcţiune aparatul de aer condiţionat. Erau peste treizeci şi şapte de grade… Malko nu slăbea din ochi moscheea.

Aproape că avea în mână o părticică de adevăr.

*

* *

Şuvoiul de credincioşi se răspândea iar pe esplanada din faţa moscheei. Se scursese aproape o oră. Bărbosul ieşi printre ultimii. Dar, în loc să se ducă acasă, se îndreptă spre podul de peste râul secat, ducându-se către Jamrud Road.

— Excelent! exclamă Ralph McCarthy, o să-l culegem liniştiţi puţin mai încolo.

— E ziua lui de odihnă, comentă Malko, se duce la plimbare.

Ar fi fost mai uşor să-l urce cu forţa în Nissan pe drumul ce ducea spre Jamrud Road. Pe străzile din Hayatabad nu era nici ţipenie de om. Dar, ghinion! La douăzeci de metri mai departe, se sui într-o *tonga* ce tocmai trecea pe acolo.

Nu era uşor să se ţină după şareta cu un cal atâta vreme cât mergea încet. Ralph McCarthy se hotărî să treacă înaintea ei, se opri, apoi plecă din nou. În acest ritm ajunseră pe Jamrud Road. Manejul începu până în University Town.

— Se duce la Peshawar, zise Malko. E interesant de văzut cu cine se întâlneşte.

Dar deodată şareta se opri, iar omul cu barba portocalie sări din ea şi se năpusti spre o ricşă. Reperase Nissanul. După două minute, se strecurau pe străduţele liniştite din University Town.

Era imposibil să-l depăşească, fiindcă ricşa efectua un traseu complicat, bineînţeles, în speranţa de a-i deruta. Reveniră pe Jamrud Road, când deodată, ajungând pe Abdara Road, bărbosul sări din ricşă şi alergă în spatele unei furgonete ticsite cu navete care tocmai pornea. Vreo doisprezece bărboşi, transportaţi astfel pentru câteva rupii, stăteau agăţaţi în spate sau se cocoţaseră pe navete. Bărbatul cu barba portocalie reuşi să se strecoare printre ei. Dacă socotea că scapă de Nissan, se înşela amarnic, căci era cu mult mai rapid. Cele două vehicule se apropiau de intersecţia cu Jamrud Road. Când furgoneta ajunse aici, culoarea semaforului era roşie. Bărbosul întoarse capul şi văzu Nissanul apropiindu-se.

Furgoneta se opri. Deodată, Malko îl văzu pe bărbos scoţând de sub *charouar* un cuţit enorm şi începu să gesticuleze urlând. Îngrozit, şoferul trecu pe roşu, oprind circulaţia de pe Jamrud Road. Reuşise să evite primul şir de vehicule care veneau dinspre Peshawar şi viră la dreapta.

Nu zări autobuzul care venea în viteză, cu toate antenele scoase şi panglici negre atârnate peste tot, pictat ca o bătrână hetairă. Şoferul autobuzului nu avu timp să frâneze şi izbi furgoneta cu navete cu o violenţă nemaiîntâlnită.

Zgomotul coliziunii trebuie să se fi auzit tocmai la Peshawar… Aproape încălecate, cele două vehicule mai merseră astfel câţiva metri, apoi, pierzându-şi controlul, şoferul furgonetei se ciocni de un stâlp din ciment. Făcută armonică, furgoneta explodă.

Un poliţist cu chipiu de pânză şi mască de gaze împotriva poluării stătea în intersecţie. Se grăbi să ajungă la locul accidentului. Din furgonetă mai rămăsese un terci de navete şi de bărboşi. Din cauza şocului, nefericiţii care stătuseră agăţaţi în spate, zăceau acum pe şosea peste navete, unii morţi, alţii în agonie.

În mijlocul acestei orori, barba portocalie a bărbatului urmărit se distingea ca un frumos fruct tropical. Posesorul ei nu va mai putea omorî pe nimeni. Horcăia cu o spumă rozalie pe buze, cu cutia toracică deschisă şi cu ochii mai bulbucaţi ca de obicei. Numai imensul nas de papagal rămăsese intact.

Când Malko îşi făcu loc cu coatele şi în sfârşit ajunse lângă el, încetă să mai respire. Nebunia atinsese paroxismul, iar cele două căi de acces spre Peshawar erau întrerupte. Ralph şi Malko se întoarseră la University Town.

— *Tough luck!*[27] zise americanul.

— Ne-a rămas numai mola Zaid Ghulam Shaikh, observă Malko. Dacă l-a ajutat pe tip, e posibil să facă şi el parte din complot.

Ironic, Ralph McCarthy şuieră:

— Se poate! Dar nu ne putem atinge de el. Shaikh este o autoritate morală şi religioasă. Dacă vă atingeţi de un singur fir din barba lui, e prăpăd!

Malko nu mai scoase o vorbă. Se gândea la întâlnirea cu Saba Afridi, deşi nu îi va da decât veşti rele. Când erau cât pe ce să-i dea de capăt acestei afaceri, totul s-a dus de râpă! Mai întâi, Abdul Basin Karim, apoi Hedjaz Rahim, iar acum misteriosul om cu barbă portocalie.

*

* *

În timp ce lua dejunul la bufetul infect din *Pearl Continental,* ora întâlnirii sosi foarte repede. Ca să-i treacă gustul mâncării, Malko se duse la bar şi dădu pe gât o votcă Petrossian cu sare şi piper. Apoi urcă la primul etaj şi se plimbă pe la toate standurile care expuneau lapis-lazuri, topaze, bijuterii, toate fiind produse locale. Tocmai se târguia cu un bărbos ursuz pentru varianta unui tanc T. 34 făurit în întregime din lapis-lazuri, când o zări pe Saba Afridi. Era la fel de atrăgătoare, cu un voal alb cu fir auriu peste părul negru şi cu veşminte pakistaneze ajustate pe corp. Era însoţită de altă femeie, care nu era deloc frumoasă. Privirea se intersectă cu a lui Malko şi îi aruncă un surâs abia schiţat. O urmă la distanţă, în timp ce hoinărea pe la standuri. Prietena ei n-o lăsa o clipă singură. În învălmăşeală, Malko reuşi să se apropie de mai multe ori de ea, dar nu prinse momentul să-i vorbească.

După ce terminară de vizitat, cele două femei ieşiră din expoziţie şi merseră pe culoarul ce ducea la ascensoare. După o discuţie scurtă, se despărţiră, una luând liftul, iar Saba întorcându-se la Malko.

— Haideţi repede în camera dumneavoastră, îi zise ea când ajunse în dreptul lui. I-am spus că merg la toaletă şi mă aşteaptă în maşină.

— Cine este?

— O verişoară de-a soţului meu. Nu bănuieşte nimic.

Ajunseră în faţa uşii de la camera lui Malko şi o invită înăuntru.

[27] Ghinion! (n.a.).

Nu era nimeni prin preajmă. Ea se întoarse încordată şi nervoasă.

— Trebuia să vă văd, începu ea…

Malko îi pecetlui gura cu un sărut, strângând-o cu putere. Când o revăzu, dorinţa i se aprinse pe dată. La naiba cu toate problemele, fie numai şi pentru câteva clipe. Ea gemu, încercă să scape, însă Malko era hotărât să meargă până la capăt. Se legănau în hol şi el rămase cu gura lipită de a ei. Îi ridică tunica, ajunse la talia *charouar*-ului, îndepărtă elasticul şi îi trase veşmintele în jos. Saba reuşi să-şi elibereze gura şi strigă:

— Opriţi-vă! Nu pentru asta am venit.

Lui Malko nu îi păsa de protestele ei. Dezlănţuit, o împinse către pat. Reuşind s-o dezbrace de *charouar,* care îi căzu la glezne, îi scoase şi sandalele.

Rămăsese doar triunghiul de dantelă neagră la nivelul coapselor plinuţe, dar Saba Afridi se apăra în continuare culcată pe spate şi cu picioarele în aer. Malko îngenunche dinaintea ei, reuşi să-i smulgă slipul negru din dantelă şi îşi afundă faţa în astrahanul întunecat. Parcă ar fi atins-o cu bagheta magică. Tânăra ţipă, se mai zbătu puţin, apoi îşi îndepărtă coapsele şi slobozi un suspin din adâncul sufletului, cu degetele încleştate în părul lui. El o mângâie îndelung, încăpăţânându-se să-i sporească plăcerea. Când simţi că se apropie orgasmul, el o abandonă şi o pătrunse dintr-o singură mişcare, smulgându-i un ţipăt violent. El o posedă violent şi cât mai adânc, până în clipa în care explodă. De-abia juisase, că Saba se ridică înnebunită.

— O să vină după mine! Va alerta pe toată lumea…

Malko îi întinse *charouar*-ul pe care îl trase pe ea în toată viteza. Gâfâind, îi zise:

— Ali Masood Afridi mi-a telefonat. Era turbat de furie. A aflat, nu ştiu cum, că nu sunteţi traficant de pietre preţioase, ci un agent de-al americanilor. Fiţi foarte atent.

— Cine i-a spus?

Ea scutură din cap, aranjându-şi părul.

— Nu mi-a spus. Dacă nu eram nevasta lui Ayub, m-ar fi omorât. Am jurat că m-aţi minţit.

Se năpusti ca o nebună spre uşă.

— Nu mă mai urmăriţi! strigă ea.

— Când o să vă revăd? insistă Malko.

Saba Afridi se întoarse şi îi zise:

— Niciodată!

Rămas singur, Malko se întreba dacă nu cumva visase. Ce

păcat că o femeie atât de seducătoare nu trăia într-o ţară normală!

El se gândi la ce îi spusese. A doua zi, se duceau să ia Nissanul. Dar lucrurile puteau lua o întorsătură urâtă. Alegerea era simplă: să se ducă sau nu.

În orice caz, ea nu îşi ţinuse cuvântul de a nu-l mai revedea ca să-i salveze viaţa… Poate că noaptea petrecută la *Khan Klub* lăsase o amintire plăcută.

Reveni pe pământ, dar o întrebare nu îi dădea pace. Cine l-a avertizat pe Ali Masood Afridi în legătură cu adevărata lui identitate? Să fie oare Abu Salim? Dar cum de aflase? Se gândi iarăşi la ce îi spusese Osama Bin Laden despre cuibul de vipere din Peshawar. Multe dintre elemente îi scapă încă. Însă, cu fiecare oră ce trece, dezvăluirile sauditului se adeveresc. Se pare că Abu Salim nu este o fantomă.

Malko nu voise să discute încă cu Franck Capistrano, ci aştepta să obţină dovezi concludente ale nevinovăţiei lui Bin Laden. Dacă va fi cazul, consilierul special din Siguranţa Naţională de la Casa Albă va trece prin momente foarte dificile. Va fi constrâns să lase de-o parte convingerile lui în legătură cu sauditul.

Întâlnirea cu Ali Masood Afridi, „logisticianul” misteriosului Abu Salim, va fi crucială şi riscantă în acelaşi timp. Mulţumită lui Saba Afridi, Malko va fi precaut, dar nu ştia de unde va veni lovitura.

Capitolul XVI

Ralph McCarthy şi Malko străbătură ultimii metri care îi separau de casa lui Ali Masood Afridi, cu stomacul făcut ghem şi puşi în gardă. După ce parcurseră trei sute de metri, se pomeniră în zona tribală, fără alt mijloc de apărare decât armele pe care le aveau în mâini. Mulţimea de zi cu zi se vânzolea prin piaţa din Kharkano, formată din bărbaţi în majoritate înarmaţi. În orice moment, puteau să înceapă să tragă. Se simţiră mai uşuraţi când intrară în magazinul de arme al lui Afridi. Vânzătorul fusese anunţat din timp, căci, fără să-i mai pună să aştepte, îi invită să urce la primul etaj.

Malko urcă primul scara. Dacă informaţia lui Saba era justă, Ali Masood Afridi, trebuia să acţioneze cumva. Or, populaţia paştu cunoştea un singur răspuns pentru genul acesta de situaţii: o rafală de Kalaşnikov.

Ali Masood Afridi îi aştepta surâzător în faţa unui afiş vechi ce înfăţişa un mujahedin care arunca o grenadă asupra unui tanc sovietic. Ralph McCarthy se ivi de pe scară, purtând valiza cu dolari.

— Maşina este pregătită, le spuse paştu. Iată actele.

Îi întinse lui Malko un certificat de înregistrare pentru Nissan cu numărul PRS 505, pe numele lui Ali Masood Afridi, aşa cum s-au înţeles. Omul părea foarte destins. De unde va veni lovitura?

— Aici sunt banii, zise Malko.

Deschise valiza şi Afridi numără teancurile de bancnote de câte o sută de dolari într-o linişte absolută. După ce termină, se duse la seiful vechi de lângă birou, îl deschise şi îndesă teancurile în el.

— Am să vă dau şi telefonul, zise el în timp ce se ridica.

Se duse în fundul încăperii şi deschise un dulap mare şi gri din metal. Rafturile erau pline cu telefoane portabile, acelaşi model, Paktel. Unele locaşuri erau goale; aparatele din ele fuseseră deja „închiriate”. Ali Masood Afridi luă unul şi se întoarse la birou. Scoase dintr-un sertar un carnet gros şi îl deschise. Malko zări listele cu nume şi cu numerele corespunzătoare. Erau ale clienţilor lui, printre care se afla şi Abu Salim…

Din păcate, numele erau scrise în urdu, adică cu caractere arabe. Paştu era pe cale să noteze seria telefonului mobil şi

numărul care îi corespundea. Ridică privirea.

— Pe ce nume să-l trec? Asta pentru mine.

— Mike, spuse Malko.

Ali Masood Afridi scrise „Mike” înaintea numărului. Nervos, Ralph McCarthy pândea uşa şi scara. Nu se putea ca totul să meargă atât de bine. Cu toate acestea, Afridi părea foarte liniştit. Îi întinse telefonul lui Malko.

— Uitaţi, are 0351 763872.

Numărul era scris pe un Post-it. Paştu le zâmbi cu amabilitate.

— Nu uitaţi să plătiţi, altfel linia va fi întreruptă.

— Bineînţeles, aprobă Malko.

— Bine, să mergem după maşină.

Coborâră în şir indian scara îngustă şi ieşiră. De data aceasta nu îi mai însoţi nimeni. Se urcară în Toyota Land Cruiser bej nouă-nouţă. Şoferul aştepta lângă maşină şi se sui la volan când îl văzu pe Afridi. Cei trei bărbaţi se urcară, iar paştu lansă un ordin scurt.

Ca şi data trecută, se duseră în mijlocul deşertului până la „ţarc”. Nissanul alb cu număr nou de înmatriculare fusese scos afară.

— Are plinul făcut, zise Ali Masood Afridi. Cheile sunt pe capotă, iată actele, totul e în regulă.

Malko ţintui din nou cu privirea figura bărbatului, fără să vadă întipărită pe ea nici cea mai mică încordare. Era ca o tranzacţie oarecare. Zâmbind întruna, paştu întinse ambele mâini prinzând-o pe a lui Malko între ele.

— Noroc şi pe curând!

Surâzător, după ce strânse şi mâna lui Ralph, se îndreptă spre Land Cruiser. Malko îl observa cu încordare. Ceva nu se potrivea. Saba Afridi nu îl minţise. Deodată, un detaliu nesemnificativ îl puse în gardă. Luându-şi la revedere, Ali Masood Afridi nu pronunţase formula rituală *Inch’ Allah,* cu voia lui Dumnezeu. În acelaşi timp, îi veni în minte moartea lui Sayed Gul. Bineînţeles că totul era înceţoşat, anarhic, însă tristeţea nu-i dădea pace. Într-o fracţiune de secundă îşi dădu seama de pericol.

— *Mister* Afridi!

Ali Masood se întoarse în clipa în care voia să se urce în maşină.

— Yes?

Malko ajunsese deja lângă el.

— Vrem să ne întoarcem cu dumneavoastră, îi spuse el.

Şoferul va conduce Nissanul.

Sclipirea din ochii negri ai bărbatului apăru şi se stinse într-o fracţiune de secundă, însă acest lucru nu îi scăpă lui Malko. Masood păru că paralizează.

— Nu mă întorc la Kharkano acum.

— Nu-i nimic, vă schimbaţi planurile, spuse Malko autoritar, dar fără să ridice glasul.

— De ce?

— Am o bănuială. Dacă mă înşel, vă cer scuze. Spuneţi-i şoferului să ia Nissanul şi să ne aştepte la magazinul dumneavoastră.

Cum Afridi nu mai zicea nici pâs, Malko scoase de la brâu Beretta 92 şi o îndreptă spre paştu.

— Spuneţi-i, insistă el, altminteri vă împuşc.

Cei doi bărbaţi se înţeleseseră din priviri. Ali Masood Afridi ştia ce înseamnă adevăratul pericol. Ceea ce văzu în ochii lui Malko, îl convinsese mai abitir decât cel mai lung discurs.

Îi dădu un ordin şoferului cu aceeaşi voce calmă. Acesta coborî din Land Cruiser şi se aşeză la volanul Nissanului nou. Porni numaidecât. Cei trei bărbaţi priviră cum se îndepărtează într-un nor de praf. Malko nu slăbi vehiculul din ochi. Acesta rula cu viteză pe pista pe care veniseră şi ei. Malko se întreba dacă nu cumva instinctul îl înşelase. Nissanul ajunse la intrarea în satul pe care îl traversaseră la venire.

Deodată, o dâră luminoasă ţâşni dintr-o casă aflată la marginea drumului. Într-o fracţiune de secundă, Nissanul fu pulverizat într-o jerbă de flăcări, lovit în plin de o rachetă trasă dintr-un RPG 7. Explozia se făcu auzită mult timp, ajungând până în munţi. Ali Masood Afridi nici nu se clinti când îşi văzu şoferul transformat în scrum. Pentru populaţia paştu viaţa unui om nu valora ca prin alte părţi. Malko îşi simţea inima un sloi de gheaţă.

— Aşa a murit şi Sayed Gul? întrebă el cu voce egală.

Ali Masood Afridi nu se pierdu cu firea.

— M-aţi minţit, nu sunteţi ceea ce aţi susţinut că sunteţi.

Malko îi zâmbi cu răceală.

— Şi e un motiv ca să ne omorâţi?

Alb ca varul, Ralph McCarthy se uita la coloana de fum negru care urca spre cer din mijlocul deşertului, exact la intrarea în sat şi adus înspre ei de vântul puternic. Cum ar fi fost în Nissan… Se apropie de cei doi şi spuse cu glas aproape stins:

— De ce nu îi trageţi două gloanţe în cap?

— Avem două variante, îi zise Malko lui Ali Masood Afridi. Cea mai simplă este, evident, cea sugerată de prietenul meu. Aţi vrut să ne omorâţi, dar aţi ratat, aşa că o vom face noi. Asta e regula. Cealaltă variantă poate că e mai bună, atât pentru noi, cât şi pentru dumneavoastră. Ne veţi face un serviciu care va anula datoria pe care o aveţi faţă de noi. Asta numesc eu preţul sângelui...

Ali Masood Afridi se uita la solul plin de pietriş fără să răspundă. Vântul îi sufla poalele veşmintelor şi îi răvăşea părul des. Malko ridică arma şi trase piedica. Acest unic zgomot era de-ajuns să curme viaţa bărbatului.

— Cât vreţi? îi întrebă el.

Malko scutură din cap.

— Nu suntem nişte terchea-berchea, îi răspunse el cu răceală şi nu vrem bani. Că veni vorba, de ce aţi vrut să ne omorâţi?

Nu primi nici un răspuns. Ralph McCarthy clătină din cap. Fără o vorbă, se apropie şi îl lovi zdravăn cu piciorul pe Ali Masood Afridi. Acesta se cocârjă cu un ţipăt de durere. Americanul îi dădu un cot în plină figură. Apoi îi tăie obrazul până la gură cu mânerul pistolului, trântindu-l pe Masood în nisip. Începu să-l lovească cu picioarele cu atâta violenţă, încât lui Malko i se făcu greaţă... Victima se încovoia, se rostogolea, încercând să se apere de lovituri. Deodată, Ralph McCarthy zări prin pânza sfâşiată a *charouar*-ului un pumnal agăţat la centură. Îl smulse, îi despică de tot veşmântul şi îi înfipse lama în abdomen cam un centimetru. Paştu urlă de durere. Ralph se aplecă deasupra lui şi se răsti:

— Prietenul meu este prea bine crescut... Eu o să-ţi scot maţele afară şi le las să se usuce la soare în timp ce tu o să crăpi!

— Aşteptaţi, zise Malko.

— *Hold it!* făcu americanul. E şi al meu, nu-i aşa? Atunci lăsaţi-mă să fac ce vreau cu jumătatea mea. Cu a dumneavoastră, faceţi ce doriţi...

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, apăsă mânerul pumnalului. Lama se afundă şi mai mult. Ali Masood Afridi slobozi un ţipăt şi mai ascuţit, urmat de o interjecţie plină de îngrijorare.

— Ce vreţi de la mine?

Un zâmbet larg lumină faţa americanului. Fără să retragă lama pumnalului, răspunse:

— Mai întâi, vreau să aflu de ce ai organizat lovitura asta?

— Mi s-a spus că sunteţi spioni americani…

— „Cine” v-a spus?

Nu răspunse. Malko îşi întoarse privirile, dar, după urletul bărbatului, îşi dădu seama că americanul înfipsese pumnalul şi mai adânc. Nu putea suporta tortura. Se apropie şi îi zise lui Afridi:

— Oare nu a făcut-o un anume Abu Salim?

Ali Masood îi răspunse afirmativ printr-un gest, strâmbându-se de durere.

— Şi în cazul lui Sayed Gul, tot Salim a fost?

De data asta, nu îi răspunse. Apăsând cu străşnicie vârful pumnalului în rană, smulse un alt urlet din gura prizonierului care abia reuşi să articuleze un *atcha*[28].

Ali Masood Afridi închise ochii. Îşi dorea moartea, căci încălcase regula lui de bază: şi anume, neutralitate absolută între diferiţii săi „clienţi”. Ştia că se află în pericol de moarte, dar nu voia să fie ucis. Nu era o chestiune de onoare, deci putea să cadă la învoială. Înghiţind sângele care îi curgea din nas, zise cu o voce aproape fermă:

— Accept propunerea dumneavoastră.

Ralph zâmbi din nou. Retrăgând pumnalul, îl prinse pe paştu de *kamiz* şi îl ridică în picioare. Acesta nu arăta prea bine, cu faţa umflată, cu hainele sfâşiate, cu sângele prelingându-se din rană pe abdomen pătându-i hainele. Americanul îndreptă spre el pistolul masiv Browning şi zise vesel:

— Acum că am început un dialog, n-o să ne pierdem vremea cu tine. E foarte cald şi nu am chef să fac insolaţie. Uite cum stă treaba. Eu pun întrebări, iar tu răspunzi. Nu ai dreptul nici măcar o dată să răspunzi greşit la o întrebare.

Cu ochii în pământ, Ali Masood Afridi îşi şterse sângele care îi curgea pe faţă. Nu avea decât un singur gând: să-şi salveze pielea. Malko îl observa bucurându-se în sinea lui. Ancheta lor putea să înainteze cu pas de uriaş dacă acest paştu nu avea suflet de erou… îi învălui o rafală de vânt fierbinte încărcată cu particule de praf. Ralph McCarthy scuipă şi întrebă:

— Abu Salim ţi-a ordonat să ne omori?

— Da.

— Şi pe Sayed Gul? interveni Malko.

— *Atcha.*

— De ce?

[28] Da (n.a.).

— Fiindcă m-a plătit.

— Cât ţi-a dat? îl întrebă cu aviditate McCarthy.

— Un milion de rupii.

La şaptezeci de morţi, ar reveni cam trei sute de dolari cadavrul. Era un preţ rezonabil…

Malko nu se putu abţine şi mai puse o întrebare:

— Cine este Abu Salim? Acesta nu este numele lui adevărat.

De data asta, bărbatul nu mai plecă privirea în pământ.

— Este singurul nume pe care îl cunosc. Nu ştiu nici cum vă cheamă pe dumneavoastră…

— Cum l-aţi cunoscut?

— A venit la mine recomandat de un fost mujahedin pe care îl cunoşteam foarte bine. Hadj Jahnaguir Quayoum. Era suficient.

— Unde este acest Quayoum?

— Nu ştiu. A făcut parte din gruparea Sayyaf care a fost expulzată din Peshawar anul trecut. Cred că se află în Afganistan. Poate la Kabul.

Cu alte cuvinte, pe altă planetă… Ralph McCarthy îi aruncă o privire lui Malko ca şi când ar fi vrut să-i confirme că răspunsul era mulţumitor. Arma era îndreptată încă înspre burta lui Masood, gata să-l secere pe dată. Malko îşi continuă interogatoriul.

— Unde locuieşte Abu Salim?

Ali Masood, care simţea că şansele de supravieţuire au crescut, îl măsură cu privirea.

— Dumneavoastră unde locuiţi? Habar nu am. Vedeţi, nici despre el nu ştiu nimic. A venit ca şi dumneavoastră. A plătit şi a luat un telefon şi o maşină. O Suzuki 4x4 albă. Asta s-a întâmplat cu aproximativ cinci luni în urmă. Când primesc nota de plată, îl sun şi gata. Trimite pe cineva cu banii.

— Care sunt numerele de înmatriculare şi de telefon?

— Nu le ştiu pe dinafară.

— Nu v-a pus să-i schimbaţi recent numărul de la telefonul portabil?

Ali Masood Afridi înghiţi găluşca. Erau foarte bine informaţi.

— Ba da, acum opt zile.

— Care e numărul nou?

— Nu-l ştiu pe de rost.

— Ne-aţi întins capcana doar pentru că v-a cerut el?

— Abu Salim m-a prevenit că sunteţi agenţi americani de la CIA, zise el. M-a ameninţat că, dacă nu întreprind nimic, voi fi

pedepsit, deoarece însemna că sunt complice. La Peshawar, acest lucru nu se iartă.

Tăcerea se prelungi, iar vântul sufla din ce în ce mai tare. Ralph McCarthy lăsă privirea în jos, fixând locul unde avea să, tragă. Masood începu cu o voce nesigură:

— Veniţi cu mine la birou, vă voi restitui banii pe Nissan, plus cele o sută de mii de rupii.

De data aceasta i se făcuse frică de-a binelea. Malko îi adresă un zâmbet de gheaţă.

— Nu avem nevoie de bani, ci numai de o informaţie sau chiar de două. Cum arată Abu Salim şi care e numărul telefonului portabil pe care îl foloseşte în prezent?

Bărbatul îşi şterse fruntea. Dar nu asudase din cauza căldurii. Se uita când la ţeava pistolului, când în ochii lui Ralph McCarthy şi îşi dădu seama că nu avea scăpare.

— Are în jur de treizeci de ani, este tot la fel de înalt ca dumneavoastră, slab, cu un cap rotund, mustaţă şi o barbă neagră tunsă destul de scurt.

Altfel spus, semăna cu milioanele de pakistanezi.

— Ce limbă vorbeşte?

— Urdu şi puţin de tot dari.

— Este arab?

— Nu cred, vorbeşte ca un pakistanez.

Tăcerea se aşternu din nou. Malko încheie:

— Ne întoarcem la biroul dumneavoastră. Ne daţi numărul de la telefonul portabil şi de la maşina lui Abu Salim, apoi nu veţi mai auzi niciodată de noi.

Paştu îşi trecu limba peste buzele uscate.

— Dacă află că am vorbit cu dumneavoastră, mă omoară, şopti el.

— Nu va afla niciodată, îl asigură Malko. Dimpotrivă, va şti că suntem în viaţă, căci ne urmăreşte. Nu ştie de vizita noastră aici. Ei, cum rămâne?

Ali Masood Afridi lăsă capul în jos.

— Să mergem la birou.

*

* *

În biroul ticsit, domnea o linişte mormântală. Oamenii lui Afridi care se vânzoleau de colo-colo nu remarcaseră starea şefului lor, însă, cum acesta nu îi chemase în ajutor, ei nu interveniră. Erau ca nişte câini pitbull în lesă...

Aplecat peste seif, Ali Masood Afridi formă cifrul sub supravegherea lui Ralph şi a lui Malko. Scoase mai întâi teancurile de dolari – costul Nissanului. Pe măsură ce le punea pe birou, Ralph McCarthy îi aşeza în valijoară. Joe Hickerson va fi în culmea bucuriei.

După aceea, paştu reveni la birou şi scoase dintr-un sertar un registru gros.

— Am găsit, zise el. Un Suzuki 4x4 alb, cu numărul SLG 452.

— Şi telefonul? insistă Malko.

Ali Masood luă un carneţel. Ralph McCarthy citea peste umărul lui. Bărbatul arătă cu degetul un număr.

— Acesta este numărul nou al lui Abu Salim: 0351 658760. Malko îl notă cu grijă. Ali Masood puse totul la loc în sertar.

Părea epuizat, sângele se închegase pe barbă, iar tăietura din obraz căpătase un aspect urât. Îi întrebă cu glas scăzut:

— Sunteţi mulţumiţi?

Se vedea cât de colo că abia aşteaptă să scape de ei.

— Vă sfătuiesc să nu-i telefonaţi lui Abu Salim, îl avertiză Malko.

Paştu îi aruncă o privire lipsită de viaţă.

— Plec în seara asta la Quetta unde am nişte afaceri şi voi sta câteva săptămâni. Am multe lucruri de aranjat de când cu înaintarea asta a talibanilor…

Ralph McCarthy îl ironiză:

— Mi se pare o hotărâre înţeleaptă. Altminteri, altă dată, *Inch' Allah…*

— Apropo, zise Malko imediat, când ne-aţi trimis la moarte, urându-ne să ne revedem, de ce nu aţi spus *Inch' Allah?*

Bărbatul lăsă capul în jos şi bâigui:

— Ştiam că nu o să vă mai văd niciodată şi nu voiam să-l ofensez pe Allah comiţând o blasfemie.

*

* *

De-abia când ajunseră la o distanţă de câţiva kilometri de zona tribală, pe drumul ce ducea la Peshawar, respirară cu adevărat.

— Citiţi în urdu? îl întrebă Malko pe Ralph. Americanul izbucni în râs.

— Nici gând, dar m-a crezut. Voiam să-l sperii cu-adevărat ca să nu ne dea un număr fals… Acum ce vom face cu numărul lui Abu Salim? Doar nu o să-l sunăm!

— Bineînţeles! De-acum ştim numărul telefonului portabil, maşina pe care o foloseşte şi cum arată. Până la urmă, o să-l găsim.

Americanul se strâmbă.

— Nu vreau să vă descurajez, dar, judecând după descriere, sunt mii de tipi ca el în Peshawar. Iar telefonul nu poate fi folosit pentru moment. Cât despre Suzuki albă, nu trebuie decât să ne postăm pe Jamrud Road şi să aşteptăm să treacă. Cum oamenii de pe aceste meleaguri nu-şi lasă noaptea maşinile afară, sarcina noastră va fi dificilă…

— Este adevărat, recunoscu Malko, dar am făcut totuşi progrese… Şi mai avem o coardă la vioara noastră.

— Care?

— Mola Zaid Ghulam Shaikh, şeful omului nostru cu barba portocalie, care lucrează cu certitudine şi pentru Abu Salim.

Ralph McCarthy tresări, abia reuşind să evite un biciclist.

— V-am spus că nu ne putem atinge de el că declanşăm o răscoală. E un sfânt care ia masa o dată pe lună la guvernator acasă. Construieşte moschei şi e o pildă pentru Islam. Nici nu se pune problema să-l clintim de pe piedestalul lui, iar dacă ne vom duce la el, ne va trimite la plimbare.

— Poate că mai există şi a treia soluţie…

— Care?

— Sunteţi sigur că mola acesta al dumneavoastră este un sfânt aşa precum pare?

— Habar n-am, mărturisi americanul. Aşa îi merge vestea…

— Nu trebuie să judeci întotdeauna după reputaţie, zise Malko savant. Poate că are şi el un mic secret care ne va ajuta să dialogăm cu el mai uşor, cu condiţia să-l descoperim.

Figura lui McCarthy se lumină.

— Sunteţi genial! Am un prieten care lucrează la Special Branch şi care e la curent cu toate bârfele din Peshawar. Râmă peste tot. Dacă există ceva în legătură cu mola Shaikh, atunci el trebuie să ştie.

— Atunci să ne rugăm ca sfinţia sa să aibă niscaiva hibe, conchise Malko.

Capitolul XVII

— Malko, vi-l prezint pe prietenul meu Hafiz Jam, zise Ralph McCarthy pe un ton protector. Este un adevărat prieten, nu-i aşa, Hafiz?

Cel căruia i se adresa, un anchetator de la Special Branch din Peshawar, lăsă cu modestie în jos ochii înroşiţi de fumător de haşiş. Semăna vag cu un dihor obosit, dar acest lucru nu părea să-l deranjeze. Avea trei copii, cu un salariu de opt mii de rupii pe lună şi lucra de multă vreme pentru CIA care îi completa bugetul. Cu patru mii de rupii pe lună, plus o sticlă de scotch în fiecare joi seara, agenţia americană făcuse o investiţie grozavă cu el. Hafiz Jam aduna pentru Special Branch toate informaţiile culese pe teren de o mulţime de informatori plătiţi cu câteva rupii. Era o adevărată mină de aur.

Ralph McCarthy se dusese să-l ia din locul lor obişnuit de întâlnire, *Modle Filling Station,* pe Khyber Road, o staţie-service modernă din Peshawar şi îl adusese direct în casa de pe Rahman Baba Road.

Puţin fâstâcit, dădu pe gât o gură zdravănă de scotch şi ţintui pe Dorothy cu o privire ca aceea a lupului din Tex Avery, deopotrivă animalică şi rugătoare... Ralph nu neglija nici un amănunt, ca să-l facă să se simtă bine. Aşa cum îi ceruse el, fata lepădase ţinuta pakistaneză şi îşi pusese un tricou mulat pe ea şi o fustă mini. Pentru Hafiz Jam era cu totul altceva decât dansatoarele indiene din clipurile de pe canalul EL. Aceasta era adevărată, numai să întindă mâna şi să o atingă.

Dorothy O'Leary luă o ţigară din pachet şi, numaidecât, agentul din Special Branch scoase bricheta Zippo cu un desen superb, un cadou de la „mentorul" său şi i-o aprinse. Aceste mici atenţii îl mişcau cel puţin la fel ca şi dolarii. Când simţi că e pregătit, Ralph porni la atac:

— Nu aţi deţinut niciodată vreo informaţie despre mola Zaid Ghulam Shaikh? întrebă el pe un ton cam şugubăţ.

Hafiz Jam păru aproape şocat.

— Oh, e un om foarte respectat. L-am întâlnit de mai multe ori la guvernator. Este foarte pios, iar câteodată ţine predici la moscheea din Hayatabad.

Aveai senzaţia că repetă lecţia învăţată pe de rost. Ralph

McCarthy îl întrerupse:

— Face politică?

— Nu, se ocupă numai de acţiunile umanitare. În organizaţia neguvernamentală pe care o conduce sunt mulţi străini, dar nu au avut niciodată probleme. Sunt mai ales arabi. Este finanţat din străinătate de nişte oameni foarte onorabili. Face multe fapte bune, încheie el aruncându-i o privire umedă lui Dorothy.

Ea profită de ocazie şi îl întrebă cu un ton glumeţ:

— Are nevastă? Pakistanezul sări ca ars:

— Bineînţeles că nu! Se consacră numai credinţei şi eradicării vieţii mizere din Afganistan. Este foarte bun, repetă el cu multă convingere.

Meticulos, Ralph McCarthy îi umplu din nou paharul. Dar pakistanezul nu avea ochi decât pentru Dorothy care se ridică să prepare obişnuita ei cană cu „Caipirinha”.

— Ce este? întrebă Hafiz Jam de-a dreptul fascinat. Dorothy îi adresă un zâmbet încântător gata să-l prefacă în cenuşă pe un taliban.

— Vreţi să gustaţi?

Se ridică de parcă ar fi stat pe arcuri.

— Cum să nu!

Ralph îi făcu cu ochiul lui Malko şi se ridică.

— Acum vă lăsăm, avem de dat nişte telefoane.

Ieşiră din încăpere şi americanul pufni:

— Îl va stoarce ca pe o lămâie. Şi o face mult mai bine decât mine.

*

* *

Dorothy O’Leary era prea îmbujorată la faţă şi respira cam sacadat pentru o femeie cinstită, când Malko şi Ralph reveniră în salon.

Cana cu „Caipirinha” era goală, iar poliţistul stătea înghesuit în faţă pe canapeaua joasă. Pakistanezul se ridică mormăind nişte scuze şi spuse că are o întâlnire importantă de la care nu putea să lipsească.

Ralph McCarthy îl conduse până la uşă. Îndată ce ieşiră din salon, Dorothy izbucni:

— Mola e un porc! Are o amantă, o stewardesă la PIA care vine o dată pe săptămână la Peshawar, de obicei lunea. Îşi petrece noaptea la *Pearl Continental,* dar se întâlneşte în taină cu amantul ei…

— Unde? întrebă Malko.

— Zice că nu ştie, dar crede că în clădirile ONG care sunt pustii în timpul nopţii. M-a pus să jur că nu o să pomenesc nimănui ce mi-a spus, căci va zbura din Special Branch.

— Cum o cheamă?

— Nu ştie. Se pare că e o roşcată foarte frumoasă.

Ralph apăru şi el râzând.

— Ei?

— S-a descurcat de minune, zise Malko.

Dorothy îi aruncă o privire sumbră.

— Aţi putea să-mi mulţumiţi... Ticălosul m-a ciupit atât de tare de sâni încât mă vor durea opt zile... Parcă era nebun. Mi-a propus să mă duc la birou...

Ralph McCarthy îi aruncă o privire şugubeaţă.

— Te-a călărit?

Dorothy ieşi din cameră ridicând din umeri, dar nu răspunse.

— Nu o mai tachinaţi, îl temperă Malko.

Ralph McCarthy se aplecă şi luă de sub o pernă un slip din dantelă albă pe care îl flutură râzând.

— Nu îi cunoaşteţi pe pakistanezi. Ca şi cum ai lăsa un tigru şi un mieluşel gras în aceeaşi cuşcă... Dar nu i-a displăcut deloc lui Dorothy. Ei îi place genul acesta înflăcărat. Oricum, o să ne distrăm un pic.

— Azi e sâmbătă, observă Malko. Mai avem de aşteptat două zile. Abu Salim trebuie să fi aflat că planul lui de a ne lichida a dat greş. Probabil că va dispărea în ceaţă.

Ralph făcu un gest de neputinţă.

— Ştiu. Tot ce ne-a rămas de făcut e să ne fâţâim pe aici şi prin Hayatabad, în speranţa că ne vom întâlni cu maşina lui Suzuki. Dar o să avem tot atâta noroc că mai bine am juca la cazinou.

Malko mai avea o corvoadă de făcut. Şi anume să-l pună la curent pe Franck Capistrano de greşeala lui soldată cu urmări tragice pentru cei patru saudiţi decapitaţi ce au servit drept „exemplu”. Dar ar comite o gravă imprudenţă dacă ar suna la Peshawar, chiar folosindu-se de telefonul portabil codificat al lui Ralph McCarthy. Singura soluţie era să facă un drum la Islamabad ca să utilizeze mijloacele de comunicare protejate ale CIA.

*

* *

La Washington, era cinci dimineaţa. Ştiindu-i obiceiurile matinale ale consilierului special de la Siguranţa Naţională, Malko nu ezitase, dar acum se întreba dacă nu cumva se înşelase când văzu că sună şi nu răspunde nimeni.

— *Hello! Who's calling?*

Vocea gravă şi baritonală a lui Franck Capistrano era de neconfundat.

— Eu sunt, Malko Linge, zise el. Vă sun din Islamabad, pe un circuit „protejat". Îmi pare rău că v-am deranjat aşa devreme...

— *No problem!* răspunse americanul care se trezise de-a binelea. Aveţi veşti bune?

— Am veşti, răspunse Malko, apoi trecu la povestea întâlnirii cu Osama Bin Laden, explicându-i ce a fost înainte şi ce a urmat.

Franck Capistrano nu îl întrerupse decât o singură dată.

După ce termină, rămase tăcut mult timp, încât Malko crezu că s-a întrerupt legătura. În fine, întrebă calm:

— Ce părere aveţi?

— Cred că mi-a spus adevărul, zise Malko.

Se lăsă din nou tăcerea. Trebuie să fi fost tare greu pentru consilierul de la Casa Albă. Rumegă un timp răspunsul lui Malko, apoi zise cu voce stinsă:

— Cât priveşte Arabia Saudită, am aflat deja de foarte puţin timp. M-am înşelat. Ceea ce nu-l împiedică pe nenorocitul ăsta să rămână în continuare duşmanul nostru. În rest, trebuie să mergeţi până la capăt, să găsiţi dovezi. Pentru moment, totul trebuie să rămână între noi. *And thank you so much.*

El a închis primul. Malko îşi spuse că nu va mai putea adormi la loc.

*

* *

Afganul[29] exploda: opt mii două sute treizeci pentru un dolar american! Acest lucru făcea vâlvă acum în toate casele de schimb valutar din piaţa Chawk Yodgar, în inima cartierului Khyber Bazar.

Bărbatul cunoscut sub numele de Ali Salim se îndepărtă. Cursul monedei afgane era un barometru excelent al înaintării talibanilor...

Luase un dejun frugal într-un restaurant cu terasă, în faţa cinematografului Ferdouz. Se forţa să mănânce, deşi nu avea poftă de mâncare, cercetând întruna împrejurimile

[29] Unitate monetară din Afganistan (n.t.).

restaurantului. Simţea că e hăituit. Dacă nu i-ar fi urmărit în permanenţă pe adversarii lui, s-ar fi culcat liniştit pe-o ureche. Un Nissan 4x4 explodase în mijlocul deşertului acum două zile, fiind lovit de un lansator de rachete RPG 7. Dar înăuntru nu era decât un pakistanez.

Acest gen de accidente întâmplându-se frecvent în zona tribală, *Frontier Corp* întreprinsese o anchetă superficială.

Brusca dispariţie a lui Ali Masood Afridi, care nu era de găsit nici la telefonul portabil, nu prevestea nimic bun.

Începuseră să se adune destule semne care îi dădeau de gândit... Dar se linişti, zicându-şi că, în cazul în care fusese ameninţat, paştu nu putuse să furnizeze prea multe date despre el, adică numărul de telefon şi semnalmentele maşinii. Ca să nu rişte nimic, se deplasa acum numai cu ricşa sau cu *tonga.*

Nu putea să dispară în acest moment. Trebuia neapărat să mai rămână câteva zile la Peshawar ca să se întâlnească cu complicii lui care veneau de departe şi nu avea cum să ia legătura cu ei alt fel. Era nevoit să stea aici priponit ca un ţap de ţăruşul lui. Se îndepărtă, pierzându-se în mulţimea de necunoscuţi din bazar. Contrar obiceiului teroriştilor din vechiul val, cum era Carlos, Abu Salim detesta publicitatea. Satisfacţia lui îşi trăgea seva din puterea şi din sentimentul de superioritate care îl însufleţeau. El, obscurul inginer anonim, făcea acum omenirea să tremure. Era admirat doar de o mână de inşi care nu vor putea niciodată să-şi exprime în mod public stima ce i-o purtau. Semăna puţin cu vechii trădători din lumea occidentală care primeau decoraţii pe ascuns de la KGB, le puneau într-o cutie, dar nu puteau în veci să le atârne în piept.

*

* *

De o oră, Malko înţepenise aşteptând în holul hotelului *Pearl Continental,* în mijlocul unui şuvoi de bărboşi îmbrăcaţi în *dichdacha* sau *kamiz* şi *charouar.* Un bărbos cu turban dormea cu gura căscată într-un fotoliu. Malko avu timp să se informeze: cursa companiei PIA care venea din Lahore sosise la timp. Echipajul nu mai întârzia mult.

Deci nu câştigaseră la cazinou... Se scurseseră patruzeci şi opt de ore de când Hafiz Jam, poliţistul de la Special Branch, le făcuse destăinuiri şi străbătuseră în lung şi-n lat Hayatabad, University Town şi Peshawar, dar nici urmă de Suzuki albă. Malko credea că Abu Salim plecase de mult din Peshawar. Deodată, zări

la intrare nişte uniforme gri-verzui.

Era echipajul zborului companiei PIA din Lahore. Femeile aveau tunici şi *charouar,* cu o eşarfă. O recunoscu imediat pe femeia căutată după claia de păr roşcat. Era mică de statură, cu trăsături vulgare, cu un aer de uşuratică din cauza gurii cu buze groase şi ochii făcuţi cu dermatograf. Se apropie puţin de ei în timp ce se înregistrau la recepţie. Era şapte şi se lăsase întunericul. Dacă informaţia lui Hafiz Jam era exactă, stewardesa roşcată va ieşi foarte repede în oraş.

Se duse din nou la postul său de observaţie din hol. Asupra Peshawarului se abătuse o tornadă care aducea şuvoaie de apă şi rafale puternice de vânt. Străzile erau inundate, tunetele nu mai încetau. Parcă venise sfârşitul lumii.

Roşcata coborî din lift după o jumătate de oră. Îşi schimbase uniforma şi îşi pusese un voal din care se vedea părul ca focul. Ajunse pe peronul din faţa hotelului şi aştepta un taxi. Malko alergă la Nissan unde îl aştepta Ralph. Americanul îşi verifica pistolul Browning.

După cinci minute, văzură trecând cu eroism o ricşă prin rafalele de ploaie. Stewardesa stătea cuibărită în fundul acesteia. Ricşa coti la dreapta pe Jamrud Road. Ploaia se înteţise. Fură nevoiţi să treacă prin adevărate lacuri înainte de a ajunge în University Town. Ricşa mai coti o dată la dreapta, pe Abdara Road, apoi la stânga şi ajunse pe Old Bara Road. Se opri în faţa clădirii cu numărul 80.

— Bingo! făcu Ralph McCarthy încetişor.

Era adresa organizaţiei *Islamic Relief Agency,* condusă de mola Zaid Ghulam Shaikh.

Americanul opri la cincizeci de metri mai departe. În ploaia care cădea, Old Bara Road era complet pustie. Era mai bine să aştepte puţin. Stewardesa ajunsese de vreo zece minute. Ralph îşi aprinse o ţigară Gauloises blondes în timp ce Malko se uita la ploaia care cădea neîncetat. Ştia la ce se gândeşte americanul: să-l surprindă pe mola şi pe amanta lui într-o situaţie stânjenitoare…

Nu se bucurau că au câştigat un mic avans, ci trebuia mai întâi să pătrundă în clădire. Apoi, să-l surprindă pe mola într-o situaţie cu-adevărat compromiţătoare. Dacă imobilul era păzit, acest lucru devenea imposibil. Ralph stinse ţigara.

— Mergem.

Până ajunseră la poartă, erau uzi leoarcă. Fulgerele brăzdau

cerul fără încetare. Americanul împinse poarta şi dădură peste o casă cufundată complet în întuneric. Ajunseră pe verandă, apoi împinseră uşa de la intrare. Nu era încuiată cu cheia. Se opriră locului, ciulind urechile. Ploaia care cădea pe acoperişul de tablă făcea un zgomot înfricoşător. Culoarul era cufundat în întuneric absolut. Torentele de apă se mai răriseră şi auziră frânturi de cântece. Ralph McCarthy aprinse o fracţiune de secundă bricheta ca să vadă pe unde calcă. Probabil că paznicul dormea. În faţa garajului, recunoscură vechiul Land Cruiser negru ce îi aparţinea lui mola. Deocamdată era bine. Înaintară pe pipăite şi descoperiră o dâră de lumină care răzbătea de sub o uşă. Ralph îşi lipi urechea de uşă, apoi îi zise în şoaptă lui Malko:

— Aici se petrece treaba…

Rămaseră nemişcaţi câteva clipe ca să se obişnuiască cu întunericul. Treptat, zgomotele deveniră mai uşor de desluşit: suspine pe un fond muzical.

— O fac, zise americanul cu un aer grav.

Suspinele se transformară pe dată în gemete sacadate, ritmate. Erau ale unei femei care se lăsa posedată şi căreia îi plăcea acest lucru…

Ralph nu pregetă. Răsucind mânerul uşii, o deschise fără zgomot. Gemetele se auziră mai tare. Malko făcu ochii mari. O veioză lumina vag un pat improvizat în fundul camerei. Scena i se păru atât de confuză, încât îi trebuiră vreo câteva secunde ca să-şi dea seama ce se petrece. Stewardesa de la PIA, lesne de recunoscut după claia de păr roşcat, era lungită pe burtă şi se ţinea cu mâinile de pat. Nu avea nimic pe ea. Îi văzu sânii striviţi de pat şi crupa proeminentă şi curbată. Un bărbos destul de firav, gol puşcă, cu turban pe cap, stătea lungit peste ea. Judecând după poziţie, tocmai o sodomiza.

Dar asta nu era tot. Un alt bărbat era şi el lungit peste mola. Era un tânăr bărbos, gol la fel ca ceilalţi doi, care îi aplica sfântului acelaşi tratament pe care şi el îl aplica stewardesei. Cei trei participanţi gâfâiau, gemeau se agitau, toţi în culmea fericirii. Făcut sandvici la mijloc, mola Shaikh părea că gustă situaţia mai abitir decât ceilalţi. În încăpere domnea semiobscuritatea şi, absorbiţi de zburdălniciile lor, nu-şi dădură deloc seama că nu erau singuri.

Flash-ul aparatului de fotografiat Nikon al lui Ralph avu efectul unei bombe atomice. Apucă să facă trei poze înainte ca armoniosul „sandvici” să se strice. Tânărul abandonă fesele

flasce ale sfântului cu un ţipăt ascuţit. Ralph avu timp să mai facă o poză, imortalizând sexul lung aflat încă în erecţie. Năucit şi orbit, tânărul rămase împietrit lângă pat.

La rândul lui, mola-sandvici se smulse din crupa frumoasei stewardese, dând la iveală ceva de lungimea unui al treilea braţ. Pakistaneza se ridică şi ea cu un ţipăt care îţi spărgea timpanele în lumina orbitoare a flash-ului. Ralph McCarthy mai trase o poză şi, rămânând mereu în umbră, zise ceva în urdu. Ca un strigoi, tânărul se repezi la *charouar* şi, cu sexul mai puţin triumfător decât înainte, fugi prin faţa lor fără să-şi mai ia şi celelalte haine.

— *Go away!* îi strigă americanul fetei în engleză.

Tremurând, abia nimeri *charouar*-ul, cu trăsăturile schimonosite de spaimă. Sânii plini îi săltau în timp ce fugea spre uşă, cu restul hainelor în mână. Ralph McCarthy închise cu grijă uşa în urma ei şi aprinse lumina.

Mola îşi regăsise fărâma de demnitate înfăşurându-se cu o pânză în jurul şoldurilor. Membrul său orgolios mai străpungea încă ţesătura. Era destul de în vârstă, cu barba grizonată, cu faţa ascetică şi brăzdată de riduri adânci, fruntea foarte înaltă. Avea un cap frumos de tribun. Ralph înaintă cu pistolul în mână, cu un zâmbet plin de venin şi i se adresă. Nu risca să comită vreo greşeală, căci poza lui apărea adesea în ziare.

— Zaid Ghuiam Shaikh?

Încă şocat, acesta nu răspunse. Cum căuta să ajungă la uşă, Ralph îl împinse fără menajamente lângă patul pe care se aşează.

— Vorbiţi engleza?

Mola dădu din cap afirmativ.

— În regulă, făcu McCarthy. Nu vă facem nici un rău. Dacă faceţi ce vă spunem şi dacă răspundeţi la întrebări, nimeni nu va vedea vreodată aceste poze. În caz contrar, vor fi distribuite din belşug la Peshawar, la Islamabad, în Emirate, în Arabia, în Iran, peste tot unde ar stârni interesul.

Mola avea figura descompusă.

— Cine sunteţi? întrebă el cu voce şovăitoare.

— Nu are importanţă, spuse Malko, vrem doar să vă punem unele întrebări.

— Ce întrebări?

— Cunoaşteţi un om pe care îl cheamă Abu Salim? Malko văzu cum ochii lui mola se mişcă dintr-o parte în alta.

Ridică mirat sprâncenele, repetă numele şi ridică privirea plină de spaimă.

— Nu! Nu! De ce?

Din păcate, părea sincer... Malko nu prea era mândru de el. Probabil că miza era foarte mare dacă se preta la un astfel de şantaj.

— Aţi avut un paznic cu barba portocalie, continuă el. Vinerea trecută a avut un accident de circulaţie.

— Da, Zulfikar Ahmad.

— Acum câteva zile, a încercat să mă omoare. Dumneavoastră i-aţi ordonat acest lucru?

Zaid Ghulam Shaikh protestă energic.

— Nu, nu, Allah interzice să-ţi ucizi aproapele, bâigui el. Nu ştiu la ce vă referiţi...

— Bine, zise Malko, observ că vă place publicitatea.

El se prefăcu că se îndreaptă spre uşă, smulgându-i imediat un ţipăt ascuţit.

— Nu, nu, vă rog!

— Adevărul, îi ceru Malko. Mola începu să se bâlbâie.

— Zulfikar mi-a spus că s-a bătut cu cineva, că trebuia să se ascundă fiindcă îl căutau ca să-l omoare. Am fost de acord să-l găzduiesc câteva zile.

— Ştiţi ce a făcut?

Mola îşi frământa mâinile. Buzele îi tremurau.

— Bineînţeles că nu! Jur pe Coran. Allah să mă pedepsească dacă mint! A fost un om foarte credincios, foarte curajos care s-a luptat în timpul Jihadului.

Malko simţea cum îl cuprinde deznădejdea. Dacă Zaid Ghulam Shaikh era nevinovat? Insistă:

— Zulfikar avea prieteni?

Mola îşi trecu degetele tremurânde prin barbă.

— Prieteni? Nu ştiu, nu ieşea prea mult.

— Nu l-aţi văzut în compania nimănui?

Se lăsă o tăcere grea. Zaid Ghulam Shaikh se gândea. Avea fruntea plină de cute şi parcă uitase de umilinţa lui. Căuta cu disperare să-şi salveze reputaţia. În fine, ridică privirea.

— L-am văzut o dată vorbind cu un tânăr care vine în fiecare săptămână la filmele pe care le difuzăm.

— Cum arată?

— E înalt, are mustaţă şi barbă şi părul foarte des. Cred că îl ştie pe coordonatorul care lucrează aici, pe Mir...

Malko îl întrerupse:

— Are maşină?

Mola se gândi iarăşi, apoi zise cu sfială:

— Cred că are un 4x4. În ziua în care l-am văzut, o parcase în faţă.

— E Suzuki?

— Da, probabil…

Inima lui Malko începu să bată mai tare. În fine, se apropia.

— Cine este Mir?

— Un băiat foarte drăguţ şi foarte credincios. Se ocupă de logistică. L-am văzut de mai multe ori împreună cu tânărul.

— În ce zi sunt difuzate filmele?

Zaid Ghulam Shaikh închise o clipă ochii. Nu mai ştia nici cum îl cheamă…

— Miercurea, pe la cinci.

— Deci, peste două zile.

— Da.

Vocea lui ajunsese doar un gâfâit.

— Perfect, zise Malko în încheiere. Vă dau numărul meu de telefon. Miercuri, îndată ce îl vedeţi pe tânăr, mă sunaţi.

Mola îi aruncă o privire rugătoare.

— Ce se va întâmpla?

— Nimic, îi promise Malko. Absolut nimic. Verificăm ceva, atât. După aceea, vă dăm filmul nedevelopat. Dacă nu mă sunaţi, filmul va fi developat, iar pozele trimise unde v-am spus. Sunteţi de acord?

Malko scrise numărul telefonului portabil pe un cartonaş, apoi preciză:

— Dacă spuneţi cuiva despre ce am discutat aici şi mai ales lui Mir, veţi fi cel mai cunoscut mola din Pakistan.

Zaid Ghulam Shaikh nu-şi venea în fire că scăpase atât de uşor din această situaţie oribilă. Cât ai clipi, se îmbrăcă şi dispăru. Ploaia nu se oprise. În timp ce se urca în vehiculul 4x4, Malko şi Ralph ajunseră la maşina lor. Văzură cum Land Cruiser-ul negru ţâşneşte pe Old Bara Road şi se îndreaptă cu viteză spre Jamrud Road, ca şi cum toate duhurile rele s-ar afla pe urmele lui.

Îl urmăriră pe Zaid Ghulam Shaikh păstrând o distanţă mai mare. Acesta nu se mai opri nicăieri şi se duse direct acasă.

— S-a prins în joc, observă Ralph. În seara asta am făcut o faptă bună aducând un suflet rătăcit pe drumul cel bun.

Malko nu avea chef de glume. Următoarele patruzeci şi opt de ore vor trece foarte greu. Dacă mola îi trădează, s-a zis şi cu

ancheta!

Capitolul XVIII

De patru ore, Ralph şi Malko nu s-au mişcat de lângă telefon. Aşteptarea se prelungi până la ora cinci, când începea filmul la *Islamic Relief Agency.* Dădăcită cum se cuvine, Dorothy O'Leary plecase acum o jumătate de oră, iar acum trebuie să fie acolo, fără să trezească nimănui vreo bănuială, fiindcă era un oaspete obişnuit la ONG.

Tensiunea atinsese punctul culminant în aceste două zile de aşteptare şi de nelinişte. Continuară să patruleze căutând o Suzuki albă, dar nu rezolvaseră nimic. Ca şi cum ar fi căutat acul în carul cu fân.

— De n-ar fi întins-o! zise Malko oftând.

— Sau să nu-l fi prevenit porcul ăla de mola, răspunse Ralph. E cinstit ca un hoţ de buzunare.

— Nu cred, zise Malko, îi e prea frică.

Americanul clătină din cap neîncrezător. Tăcerea se lăsă din nou şi mai apăsătoare. După câteva minute, soneria telefonului îi făcu pe amândoi să tresară. Se uitară unul la altul.

— Răspundeţi, zise Malko.

Ralph răspunse, dar trebui să ciulească bine urechea să audă, căci vocea abia se auzea în receptor. Închise surâzător.

— Nenorocitul ăla nu ne-a tras în piept! Abu Salim a sosit!

Era atât de neaşteptat, încât nu reuşiră să articuleze un cuvânt timp de câteva secunde… Malko rupse tăcerea.

— Să mergem!

Rămaseră tăcuţi cât a durat drumul până în Old Bara Road. În faţa sediului, staţionau mai multe maşini. Ultima din şir era o Suzuki albă cu numărul de înmatriculare SLG 452.

*

* *

Dorothy O'Leary discuta cu nişte prieteni în holul sediului ONG, adunaţi în jurul unei mese transformate în bufet rece. Oamenii soseau pe rând şi se aşezau în sala din stânga care putea să adăpostească aproximativ patruzeci de persoane. Ea îl zărise pe mola Zaid Ghulam Shaikh care primea oaspeţii ce intrau şi ieşeau, vizibil nervos. Şi ei îi bătea inima tare de tot. Ideea de a vedea în carne şi oase un terorist care a comis crime

sângeroase îi dădea o senzaţie ciudată: un amestec de teamă şi excitaţie. Dacă ar fi rămas la Toronto, nu ar fi cunoscut niciodată acest lucru.

Un tânăr traversa grădina. Păros şi cu barbă ca majoritatea pakistanezilor, cu trăsături regulate, era seducător în ţinuta lui bej. Se opri puţin în pragul uşii, măsurând oamenii care discutau cu o privire sfredelitoare.

Inima lui Dorothy o luase razna de tot. Instinctul îi spunea că el era. Privi în jurul ei. Mola se prefăcu că nu-l vede. Nou venitul intră şi se îndreptă direct spre sală. Îl văzu că se aşază în penultimul rând, unde rămăseseră destule locuri neocupate. Nu mai auzea ce se vorbea, aţintindu-şi privirea în ceafa lui şi simţind că i se înmoaie picioarele. Brusc i se făcu frică fără să ştie de ce. Mai discută puţin cu prietenii, apoi toată lumea se împrăştie. Începea filmul. Cu sufletul la gură, intră şi ea în sală. Norocul era de partea ei. Nu mai rămăseseră locuri libere decât pe rândul unde stătea presupusul Abu Salim. Se aşeză lângă el fără să-l privească. Lumina se stinse, iar ea răsuflă uşurată.

Imaginile din Afganistan defilau pe ecran, dar pe ea nu o interesau. În curând, misiunea ei avea să înceapă şi spera să fie la înălţime.

*

* *

Planul de bătaie era pus la punct. Malko şi Ralph stăteau în Nissan şi Perverst cu prietenii lui în Corolla, parcată puţin mai departe. Nu se putea observa nici vehiculul, nici pasagerii acestuia. Perverst fusese pus în temă şi acum ardea de nerăbdare să facă un serviciu. Ralph se întoarse către Malko.

— Să mergem!

Cum erau amândoi superstiţioşi, mai amânau puţin momentul aşa-zisei *positive identification.* Dar venise vremea să acţioneze. Malko activă telefonul portabil, apoi formă cu grijă numărul celularului lui Abu Salim pe care îl furnizase Ali Masood Afridi: 0351 658760. Avea impresia că bătăile inimii se auzeau de departe. Se scurseră câteva secunde, apoi se declanşă soneria. În vehiculul 4x4 domnea o linişte mormântală.

— *Atcha?*

Malko apăsase deja pe butonul roşu care întrerupea comunicarea. Cei doi bărbaţi se priviră, iar Ralph surâse crispat.

— În scurt timp, vom fi sută la sută siguri.

— Să plecăm, zise Malko. Nu are nici un rost să atragem

atenţia.

Se vedea bine că americanul ezita.

— Dacă am merge să-l înhăţăm imediat? Nu e greu. Îi imobilizăm pe ceilalţi şi îl luăm.

— Este prea riscant, obiectă Malko. Nu ştim nimic despre el. Dacă nu e singur, putem da de naiba. Dacă tot am aşteptat atât, putem să mai avem puţină răbdare.

— Bine.

Americanul demară şi trecură pe lângă Suzuki albă. Numai de n-ar face Perverst vreo prostie.

*

* *

Bărbatul cunoscut sub numele de Abu Salim se stăpânea cu greutate să nu se ridice şi să plece din sală. În clipa în care telefonul portabil sunase fără să răspundă cineva la celălalt capăt, toate mijloacele sale de apărare fuseseră ,activate. De când îl trădase Ali Masood Afridi, se aşteptase la asta. Din păcate, nu se putea debarasa de telefonul portabil. Mulţi oameni luau legătura cu el numai în acest mod. Mai cu seamă, aceia pe care îi aştepta. De aceea trebuia să răspundă la fiecare apel.

Încercă să se liniştească, spunându-şi că avantajul unui asemenea telefon stătea tocmai în faptul că nu putea fi găsit. Dar nu îşi subestima adversarii şi se temea de toată lumea. Judecând logic, cineva îl observa. Altminteri, portabilul ar fi trebuit să sune de mult... Se uită în jurul lui prin întuneric. Nu cunoştea pe toată lumea. Privirea îi căzu pe pieptul ce deforma *kamiz*-ul vecinei sale şi, din instinct, deveni deodată vigilent. În University Town erau foarte puţine femei singure. Aceasta părea inofensivă, o observase fiindcă îl atrăsese figura ei drăguţă, în timp ce sporovăia cu nişte oameni în hol. Dar nu se ştia niciodată...

Obişnuit cu viaţa clandestină, avea încredere doar în instinct. În timp ce filmul se derula pe ecran, el începu să reflecteze. Trebuia să admită că adversarii lui îl localizaseră acum.

Din punctul de vedere al legii, nu risca nimic, căci existau puţine şanse ca ei să apeleze la pakistanezi. Rămânea doar acţiunea directă şi brutală. Dar şi aceasta trebuie pregătită. Avea totuşi un oarecare răgaz care putea să se prelungească dacă reuşea să-şi „adoarmă” adversarii, lăsându-i să creadă că îl manevrau după bunul lor plac. Dar asta implica o manevră îndrăzneaţă care, dacă era bine dirijată, putea foarte bine să

răstoarne situaţia în favoarea lui... Când lumina se aprinse, era din nou senin şi bine dispus. Se ridică şi, în loc să plece, se amestecă în mulţimea care se înghesuia la bufet, dornică să bea şi să mănânce.

În spatele lui auzi o voce:

— V-a plăcut filmul?

Se întoarse şi întâlni privirea nevinovată a vecinei sale care avea un pahar cu sifon în mână.

*

* *

Un „coordonator" plin de coşuri şi puţin cam vineţiu o cuprinse pe Dorothy de umeri cu un râs libidinos şi îi făcu cu ochiul lui Abu Salim.

— Este cea mai frumoasă infirmieră din Peshawar şi cunoaşte Afganistanul ca pe propriile buzunare.

— Oh, să nu exagerăm, protestă canadiana.

De câtva timp discuta cu tânărul bărbos şi nu îi venea să creadă că e monstrul pe care îl descriseseră Ralph şi Malko. I-a spus că e inginer şomer şi a găsit o misiune pe termen scurt la Peshawar, ca să studieze construcţia unei fabrici de îngrăşăminte. Vorbea engleza la perfecţie, avea umor, farmec şi un zâmbet devastator.

Dorothy îi vorbise despre ea, despre rolul ei în diversele organizaţii, despre meseria de infirmieră şi despre Canada. După o oră, discutau ca doi vechi prieteni. Se lăsase noaptea şi Dorothy se uită la ceas.

— Oh, Dumnezeule, trebuie să plec, am întâlnire la „Clubul american" cu nişte prieteni. Mâncăm împreună.

— Şi eu trebuie să plec, spuse tânărul.

Ajunseră pe Old Bara Road.

— Sunteţi cu maşina? o întrebă el.

Ea râse.

— Nu sunt atât de bogată. Voi lua o ricşă sau o *tonga.*

— Eu sunt cu o maşină împrumutată, vă las acolo, îi sugeră el.

În timp ce se urca în maşină, Dorothy îşi stăpânea cu greu bătăile inimii. Oare unde o va duce? Brusc, fu cuprinsă de o teamă oarbă... Nici măcar nu îndrăznea să se uite la el. Drumul i se păru prea scurt. Când ajunseră în faţa clubului, Abu Salim o întrebă:

— Veniţi deseori la IRA?

Lumea din Peshawar era înnebunită după sigle şi prescurtări.

— Câteodată, spuse tânăra în timp ce punea mâna pe portieră.

— Am putea cina împreună într-o seară, îi propuse el. Ştiţi unde e *Salateen?* E un local mai bunicel.

— Da, de ce nu, răspunse Dorothy maşinal.

Teama se mai risipi un pic. Cei doi portari de la „Clubul american” se aflau doar la câţiva metri de ei.

— Unde vă pot găsi?

Ea ezită.

— Nu am telefon, dar puteţi să-mi lăsaţi vorbă la IRA, trec sau telefonez în fiecare seară. Apropo, cum vă cheamă?

— Amar. Mir Amar. Ţineţi minte?

— Cu siguranţă, făcu tânăra şi sări din maşină. Atunci, pe curând!

*

* *

— Telefonul portabil a sunat cam pe la cinci şi douăzeci, zise Dorothy O’Leary care se întâlni cu Malko şi Ralph la „Clubul american”.

Abu Salim nu risca să o urmărească… Pakistanezii nu aveau voie să intre şi ar fi trebuit să arate paşaportul.

Malko simţi o bucurie fără margini. Ca un jucător care mizează totul la ruletă, iar numărul lui iese câştigător.

În sfârşit, dispunea de o persoană în carne şi oase care se potrivea cu misteriosul Abu Salim. Mola nu va vedea niciodată mârşăviile săvârşite de el, iar Malko va putea anihila un terorist.

— Credeţi că bănuieşte ceva? îi întrebă Dorothy cu tristeţe. Mi-e cam frică.

— Nu cred, zise Malko. Dacă v-aţi purtat firesc…

— Mă mir că m-a invitat la cină.

— Nu e ceva neobişnuit. Şi-apoi, de unde ştiţi că va suna?

Îi venea greu să creadă aşa ceva, căci au murit câţiva oameni şi a întâmpinat destule obstacole până să ajungă aici. Dar acum, omul care a ordonat explozia Boeingului 747 al companiei TWA a căpătat contur, adică o figură, o voce şi, în curând, o adresă. Dacă Perverst nu l-a pierdut…

Începură să mănânce. Hamburgerii parcă erau scoşi din gunoi, salata era mâncată de omizi, iar cartofii prăjiţi i-ar face greaţă chiar şi unui înfometat. Ajunseseră la cafea când un chelner veni să-l anunţe pe Ralph McCarthy că era aşteptat la intrare. Se ridică imediat. Când se întoarse, îşi reţinu cu greu satisfacţia.

— L-am dibuit: plot 34, sector A3, parcela 5, îi anunţă el.

— Nu l-a reperat pe Perverst?

— Zice că nu. Dar va fi dificil să-l urmărim. În partea aceea a Hayatabadului s-a construit foarte puţin. Casa în care locuieşte e izolată.

Malko schiţă un zâmbet.

— Aş vrea să am o sticlă de şampanie Taittinger Comtes roze din 1991 şi un kilogram de caviar ca să sărbătorim!

Încă sub imperiul emoţiei, Dorothy O'Leary părea dusă pe altă lume.

— Dacă avem adresa, mâine am putea să aflăm şi numele, zise Ralph. Îl cunosc pe tipul din Special Branch care se ocupă de străinii din Peshawar. Sunt aproximativ două sute. E suficient să consulte fişierul. De-abia aştept ziua de mâine.

— Şi eu! făcu Malko.

Dorothy nu mai spunea nimic. Îi mai tremurau încă picioarele fiindcă stătuse lângă un personaj ca misteriosul Abu Salim. Ea chemă chelnerul şi încercă, folosind cuvinte simple, să-i explice cum să prepare un „Caipirinha" din Cointreau, gheaţă şi lămâie verde. Simţea nevoia acută să facă să dispară într-un fel nodul care i se pusese în gât.

*

* *

La Special Branch era un du-te-vino ca la moară. Ralph McCarthy oprise Nissanul pe platforma din faţa porţii păzite de o santinelă nepăsătoare şi, însoţit de Malko, se îndreptă spre biroul cu evidenţa străinilor, situat în stânga intrării. Uşa era deschisă. Vreo şase expatriaţi din ONG stăteau la coadă ca să-şi reînnoiască permisul de sejur. În această ţară cu graniţe absolut primitoare, administraţia care se ocupă mai mult de fleacuri era atentă la vize cu o grijă aproape bolnăvicioasă.

Interiorul nu era luxos. Pereţii erau albi, trei ventilatoare obosite răscoleau aerul îmbâcsit, străini stând înşiraţi lângă ziduri, aplecaţi peste registrele negre, roase de şobolani şi mucegăite de umezeală, ce păreau să putrezească din cauza nepăsării generale. Pe aici, oamenii nu auziseră încă de calculatoare... încă mai scriau de mână. Trecând prin faţa a trei funcţionari obosiţi şi urâcioşi, Ralph McCarthy se duse direct la şeful serviciului, un pakistanez burtos cu pleoapele grele de somn.

— *Salam aleykum!*

Funcţionarul tresări şi închise repede revista *Playboy* ascunsă în coperţile unei reviste pakistaneze. Chipul i se lumină când îl văzu pe american şi îi întinse mâna grăsuţă şi moale.

— *Aleykum salam!*

Ralph McCarthy puse pachetele pe birou. Într-unul era o sticlă de Defender vechi de cinci ani care dispăru imediat în sertar, în celălalt pachet mai micuţ, era o brichetă Zippo cu un etui din piele.

— Le-am adus din Statele Unite, preciză americanul. Este ultima serie din „Harley Davidson”.

Funcţionarul se pierdu în mulţumiri şi desfăcu pachetul fericit ca un puşti care a primit o jucărie nouă.

— *Thank you! Thank you!*

Aplecat la urechea lui, Ralph trecu la lucrurile serioase.

— Caut o informaţie, făcu el. Adresa unui prieten. Ai acces?

Puse deja un fişier din lemn pe masă care conţinea, în ordine alfabetică, numele şi adresa tuturor străinilor din Peshawar.

— *Please,* zise funcţionarul care aprindea bricheta extaziat.

Americanul examina rapid fişele, uitându-se numai la adrese. Fiecare fişă avea o fotografie, numele, adresa şi câteva date personale. Ajunse la litera H când trase un cartonaş murdar din cutie.

În fotografie era un tânăr bărbos cu trăsături regulate, care semăna cu bărbatul cu Suzuki albă. În plus, erau date scrise de mână şi fotocopia paşaportului prins cu o agrafă de document.

Malko citi peste umărul lui Ralph: „Aktar Nadjy Hadd. Născut pe 27 ianuarie 1962 la Kuweit City. Naţionalitate iordaniană. Posesorul paşaportului eliberat de Consulatul iordanian din Kuweit în octombrie 1984.”

Mai era şi adresa din Kuweit. Ralph notă repede toate informaţiile, puse cartonaşul la loc şi îi mulţumi zâmbitor funcţionarului pakistanez.

— OK. *Thank you.*

Ieşise deja afară într-o stare euforică de nedescris. În sfârşit, Abu Salim nu mai era o fantomă.

— Să mergem la Islamabad la Joe Hickerson, îl sfătui Malko. Va fi foarte greu să facem ancheta aici.

Computerele de la Agenţie vor intra în pâine.

*

* *

Datorită decalajului de fus orar, cercetările se terminaseră

foarte repede. Ralph McCarthy şi Malko au ajuns la Islamabad pe la ora unu şi s-au dus direct la ambasadă. Centralele CIA din Kuweit City, din Amman şi de la Langley au strâns ceva informaţii în două ore. Joe Hickerson le puse în faţă rezultatul investigaţiilor.

— Iată, zise el. Aktar Nadjy Hadd s-a dus în Marea Britanie în 1986. Avea viză pentru şase luni eliberată de viceconsulul Marii Britanii din Kuweit pe 16 noiembrie 1986. Am descoperit că a ajuns la Heathrow pe 17 în aceeaşi lună şi a ieşit pe 10 august 1987. Apoi, din 1987 până în 1989, s-a dus de mai multe ori în Marea Britanie. A studiat la Oxford College of Further Education şi după aceea, la Swansea Institute, pregătindu-se să devină inginer de calculatoare. A obţinut diploma la sfârşitul studiilor, în 1989.

— Cum aţi aflat toate astea?

— Am colaborat cu kuweitienii. Majoritatea fişelor au supravieţuit invaziei irakienilor din 1991. Acolo am descoperit fişa lui Aktar Nadjy Hadd. A fost rezident în Kuweit din 1974 împreună cu părinţii lui. Tatăl e palestinian, mama pakistaneză.

— Când a intrat în Pakistan?

— Acum două luni. Venea de la Dubai.

— Ce s-a întâmplat cu el între 1991 şi 1996? Unde sunt părinţii?

Joe Hickerson făcu un gest de neputinţă.

— În prezent, nu ştim nimic. Mulţi străini au fugit din cauza invaziei irakienilor. Unii dintre ei au fost ucişi. Alţii s-au întors în patria de origine sau în altă ţară din Golf. Ori au ajuns tocmai în Australia. Avem nevoie de câteva săptămâni ca să descoperim adevărul.

— După ce a terminat, Aktar nu a lucrat nicăieri?

— Nici asta nu ştim, dar ne-au mai rămas multe ţări de prospectat. Începând cu Egiptul, Africa şi Yemen. Ne va lua foarte mult timp.

Malko se uita gânditor la cele două fişe de analiză puse cap la cap. Aceea furnizată de Special Branch şi cealaltă trimisă din Kuweit. Era ciudat, căci profilul acestui student cuminte care a studiat în Regatul Unit nu era chiar al unui terorist. Cu toate acestea, îl identificase corect pe omul cunoscut sub numele de Abu Salim. Deodată un amănunt îi sări în ochi.

— Este ceva ciudat, observă el. Pe fişa trimisă de kuweitieni, Aktar Nadjy Hadd are o înălţime de cinci picioare şi opt degete,

iar în paşaportul actual scrie că măsoară şase picioare... Să fi crescut cu patru degete[30] de la douăzeci şi patru la treizeci de ani?

Cei doi americani se aplecară deasupra fişelor verificând observaţia lui Malko. Se uitară unul la celălalt, apoi comparară cifrele.

— E o greşeală, conchise cu gravitate şeful Centralei CIA.

*

* *

După descoperirea lui Malko, faxurile şi telefoanele nu mai aveau astâmpăr. Adevărul începea să iasă la iveală. Bărbatul care se folosea de numele Aktar Nadjy Hadd nu era studentul ce purta acelaşi nume şi care studiase în Marea Britanie. Totuşi, fişa găsită în Kuweit îi certifica existenţa. Un iordanian cu acest nume trăise în Kuweit cel puţin până în 1989.

— Văd doar o singură explicaţie, zise Malko. Avem în faţă o maşinaţie a irakienilor fie voluntară, fie accidentală. În stadiul în care ne aflăm, este imposibil de ştiut. Corpul şi familia au fost date dispărute, lucru ce, în perioada aceea, nu era greu de înfăptuit, căci irakienii au masacrat zeci de mii de oameni. Serviciile irakiene i-au împrumutat unui agent de-al lor identitatea lui Aktar Nadjy Hadd.

— Deci ar fi iranian? întrebă Joe Hickerson.

— Nu neapărat. Poate la fel de bine să fie iordanian, palestinian sau yemenit, ori altceva. Un lucru însă e sigur: ca să pună la cale o asemenea manevră, la bază a stat o operaţiune importantă care necesita un secret absolut. Lovitura e genială, fiindcă fişa sosită din Kuweit conţine şi amprentele bărbatului pe care noi îl cunoaştem sub numele de Abu Salim, devenit acum Aktar Nadjy Hadd.

— Ce facem? întrebă Joe Hickerson.

— Momentan, nimic, răspunse Malko. Pentru noi, este clar că acest om – oricare ar fi numele lui – este creierul unei acţiuni teroriste şi una dintre crime a fost distrugerea zborului 800 al companiei TWA. Din păcate, nu deţinem nici o dovadă palpabilă. Nici pentru pakistanezi, nici pentru Curtea de Justiţie.

— Doar nu o să-l lăsăm să ne scape! protestă Ralph McCarthy.

— Fireşte că nu, zise Malko, dar în stadiul în care ne găsim, trebuie să luăm rapid o decizie, căci altfel poate să dispară. Şi pe urmă... Cred că cel mai bine ar fi să-l anunţăm pe Franck

[30] Aproximativ doisprezece centimetri (n.a.).

Capistrano.

Joe Hickerson se şi apucase să scrie.

— Îi trimit asta şi luăm masa la restaurantul chinezesc *Marriott.* Meritǎm cu prisosinţă.

Nici unul dintre ei nu mâncase, ci trăiseră toată ziua numai cu cafea.

*

* *

Când se întoarseră la ambasadă, soldatul de pază, mare cât un şifonier, îi întinse lui Joe Hickerson un plic sigilat.

— De la serviciul cifrare, zise acesta.

Şeful centralei aşteptă până ajunse în birou, apoi îl deschise. Plicul conţinea trei rânduri şi semnătura lui Franck Capistrano.

Terminate the subject with Extreme Prejudice. By order of the President of United States. Special Advisor for National Security Franck D. Capistrano.

Era clar ca bună ziua. CIA, deci Malko, primea ordinul de a-l lichida pe Aktar Nadjy Hadd alias Abu Salim.

Din punct de vedere moral, acest lucru îi displăcea lui Malko. Nu se va şti niciodată cu certitudine cine este într-adevăr Abu Salim şi pentru cine lucrează. Pe de altă parte, dacă le scăpa printre degete şi îşi continua munca de ucigaş, era şi mai rău. Detesta genul acesta de misiuni, fiindcă nu fusese niciodată un asasin. Chiar şi în cazul unui monstru ca Abu Salim...

— Să ne întoarcem la Peshawar, sugeră Ralph McCarthy. Nu mai aveau ce face la Islamabad. După ce Joe Hickerson îi expedie, plecară imediat. După două ore şi patruzeci de minute de mers, ajunseră în Rahman Baba Road.

Paznicul le deschise. Dorothy O'Leary citea pe verandă, înconjurată de un roi de ţânţari. Abia se aşezară, că le spuse:

— „El" mi-a lăsat un mesaj. Mâine vrea să ia masa cu mine. Ce să fac?

Ralph îi răspunse înainte ca Malko să apuce să deschidă gura.

— Accepţi, zise el.

Îi şi venise în minte mijlocul prin care va pune capăt carierei numitului Abu Salim. Într-un mod „personal", sar putea spune.

Capitolul XIX

Malko se uita la Ralph McCarthy uluit. Nu i se părea corect s-o trimită pe Dorothy taman în gura lupului. Americanul îi făcu cu ochiul.

— Haideţi să vă explic!

Lăsând-o pe Dorothy pe verandă, îl conduse pe Malko în biroul său. Acesta îi ascultă explicaţiile amănunţite şi tehnice.

— Dacă ar merge, recunoscu el, într-adevăr, e tentant. Dar trebuie să fie de acord şi Dorothy. Nu se pune problema să-i forţăm mâna. Vorbesc eu cu ea.

Se cam îndoia de entuziasmul lui Ralph McCarthy. Se duse lângă tânăra care fuma pe verandă. Ea îl lăsă să vorbească fără să-l întrerupă în timp ce îi explica planul pus la cale de american.

— Am primit ordin să-l neutralizăm pe Abu Salim, conchise el. Putem s-o facem prin mai multe metode. Cea a lui Ralph mi se pare cea mai bună, cea mai „curată”. Dar aveţi libertatea să decideţi dacă colaboraţi sau nu. E vorba de lichidarea lui.

Dorothy trase din ţigară.

— După cum ştiţi, omul este extrem de periculos…

— Da, foarte, o aprobă Malko. În orice caz, îl vom lichida.

— Dacă particip, se interesă fata cu îngrijorare, nu voi păţi nimic?

— Dacă veţi urma îndeaproape instrucţiunile mele, nu veţi păţi nimic. Dar nu trebuie să ne asumăm riscuri. Dacă vedeţi că nu puteţi să acţionaţi, nu o faceţi şi gata. În acest caz, vom folosi altă metodă. Ţineţi minte că aveţi de-a face cu un terorist care e mereu atent şi nu are încredere în nimeni. Ce părere aveţi dacă v-ar invita la masă?

Dorothy se tulbură.

— Nu ştiu… La Peshawar sunt multe femei.

Abu Salim era un bărbat tânăr, cu nevoi sexuale, ca toată lumea, dar greu de satisfăcut într-un oraş ca Peshawar. Avusese de-a face cu câteva prostituate afgane care o făceau uneori în ricşă, însă acest lucru îl deprima. În plus, femeile care colaborau cu organizaţiile neguvernamentale erau nemăritate şi aveau câteodată aventuri cu pakistanezii sau cu afganii. Deci, pe Abu Salim nu-l mirase atitudinea lui Dorothy.

— Lăsaţi-i un mesaj la IRA că puteţi să luaţi masa cu el mâine,

spuse Malko. Nu se întâmplă nimic dacă v-aţi răzgândit peste noapte.

Dorothy luă un aer curajos.

— Ba nu, eu vreau să vă ajut.

— Îi faceţi un serviciu omenirii, încheie Malko.

Ea se ridică şi se duse la culcare. El o urmări cu privirea. Se simţea un pic vinovat. Dorothy nu făcea parte din CIA şi îi cerea să îndeplinească o misiune „cu două tăişuri”, cu un risc minim, ce-i drept, dar era totuşi un risc... în orice caz, Abu Salim nu părea grăbit să plece din Peshawar, fapt ce le dădea un mic răgaz. Trebuiau doar să se roage. Ziua următoare va fi tare lungă...

*

* *

Bărbatul pe care îl chema Abu Salim aştepta la volanul maşinii lui Suzuki, parcată în faţa restaurantului IRA, unde trebuia să se întâlnească cu Dorothy. În ultimele douăzeci şi patru de ore se gândise mult şi ajunsese la concluzia că era mai folositor cauzei sale viu decât mort.

Ar fi dureros pentru el dacă ar abandona operaţiunea tocmai în stadiul final, căci pregătirea ei însemnase luni întregi de eforturi care ar deveni zadarnice. Iar oamenii care avuseseră încredere în el nu-l vor găsi la Peshawar. Se consola la gândul că se va retrage fără să piardă nimic şi că va pregăti aceeaşi operaţiune mai târziu în altă parte.

Hotărârea fusese luată: va pleca în Afganistan mâine în zori. De acolo, se va duce la baza lui şi se va da la fund un timp, apoi va apărea din nou cu altă identitate şi va relua legăturile. Dar, înainte să plece, va mai da o lovitură feroce.

O ricşă se opri în faţa sediului ONG şi infirmiera cu care avea întâlnire coborî. Aprinse farurile imediat ca să-i atragă atenţia. Era ultima noapte petrecută în Peshawar şi va profita din plin, adică va împleti utilul cu plăcutul.

*

* *

În pofida golului pe care îl simţea în stomac, Dorothy O’Leary uitase de reputaţia lui Abu Salim şi ajunse în final să-l creadă fermecător.

Îmbrăcat după moda occidentală, cu un pulover şi jeanşi, părea un tânăr oarecare. La *Salateen,* ceilalţi clienţi îi aruncau priviri pline de invidie, căci Dorothy era apetisantă ca un fruct

zemos. Vorbiră despre religie, despre neînţelegerile existente între Occident şi Islam şi îi pusese o sumedenie de întrebări. Dorothy nu avea nimic de ascuns şi îi povesti viaţa ei de când venise din Canada. Îi împărtăşi simpatia ei pentru Orient şi în special pentru Afganistan.

Abu Salim mânca puţin, dar bea mult Pepsi. Îl găsea frumos cu barba lui foarte neagră şi îngrijit tunsă. Se forţa din răsputeri să se convingă că era o întâlnire ca oricare alta, cu un bărbat seducător şi neînsurat. După privirile insistente, ea îşi dădu seama că o doreşte. Îşi pusese înadins un tricou destul de strâmt ca să-i scoată în evidenţă sânii… Se simţea râvnită şi îi era de-ajuns. Partea „de suprafaţă” a misiunii ei nu va fi prea dificil de îndeplinit. Dacă Abu Salim ştia să citească în priviri, ar trebui să vadă complicitatea amoroasă evidentă.

Era zece fără un sfert. Un grup gălăgios de turişti coreeni care veniseră în excursie în Himalaya tocmai intrase în restaurant. Dorothy îşi termină ceaiul şi îi propuse:

— Plecăm?

Abu Salim scoase dintr-o sacoşă din piele un teanc subţire de bancnote şi numără cu atenţie ca să plătească consumaţia. Ea îşi dădu seama că vorbise prea puţin despre el, dar aflase că a călătorit mult. Ajunseră lângă Suzuki. Sosise momentul critic.

— Trebuie să vă întoarceţi aşa de repede? o întrebă Abu Salim cu un ton detaşat.

Dorothy râse puţin forţat.

— Nu chiar imediat. Nu mă aşteaptă nimeni…

— Putem să mergem la mine să bem un ceai şi să mai vorbim puţin.

— Mă invitaţi?

— Desigur.

— Unde locuiţi?

— În Hayatabad.

Peste douăzeci de minute, după ce traversară terenul viran din parcela 5, unde se construise foarte puţin, el opri în faţa unei case mari înconjurată de ziduri înalte. Luna strălucea pe cer. Lăsă maşina afară şi zise:

— Nu faceţi mult zgomot. Eu stau la parter.

O conduse spre un portic şi se dădu în lături ca să-i facă loc să treacă. Locuinţa lui avea două camere. Într-una din ele o saltea era pusă direct pe jos, iar salonul nu avea nici el mai multă mobilă. O masă mare şi joasă, pe pereţi nişte tablouri care nu

prezentau nici un interes, o canapea şi două fotolii. Nu era ca în povestea „O mie şi una de nopţi”.

— Ceai? o întrebă el.

— Da.

— Bine, mă duc să fac.

Puse sacoşa pe masă şi dispăru pe un coridor ce ducea cu siguranţă la bucătărie. Dorothy aşteptă câteva clipe, apoi se aplecă şi deschise repede sacoşa. Îşi strecură mâna înăuntru şi dădu peste forma lunguiaţă a unui telefon portabil. Vocea lui Abu Salim o făcu să tresară.

— Ce faceţi? Vă plictisiţi?

— Bine! strigă Dorothy.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, scoase din poşeta din pânză telefonul dat de Malko. În zece secunde, făcuse schimbul. Portabilul lui Abu Salim ateriză în fundul genţii ei. Când reveni cu ceştile de ceai, ea fuma încercând să domolească bătăile inimii. Avea senzaţia idioată că ar fi putut s-o vadă prin pereţi.

— Dumneavoastră aţi pictat tablourile acestea? îl întrebă ea.

El râse cu poftă.

— Nu, eu nu pictez. Aparţin locatarului dinaintea mea.

Ea bău din ceaiul foarte tare sporovăind ba de una, ba de alta. Abu Salim se aşezase cuminte pe masa joasă în faţa ei. Încet, încet, în timp ce vorbeau, el se muta întruna şi se pomeni pe canapea lângă ea. Se vedea că nu era obişnuit cu femeile. Ea aştepta un gest care nu se întrevedea nici un pic. Începu dintr-o dată o ploaie tropicală ce cădea cu un zgomot surd.

— Ar trebui să plec, începu ea.

— Aşa repede?

Părea cu-adevărat dezamăgit.

— Mă scol devreme, zise ea, fac sport în fiecare dimineaţă.

Nu mai avea chef de el după ce făcuse schimbul. Simţea un amestec de dezgust şi de teamă. Nutrea un singur gând: s-o şteargă cât mai repede de aici. Se ridică şi el o urmă. Se găseau acum foarte aproape unul de celălalt. Brusc o cuprinse în braţe şi o strânse cu toată puterea, stângaci, fără blândeţe, ca un licean bubos. Nu o sărută şi, fără o vorbă, începu să-i frământe sânii. Gestul nu avea nimic erotic în el, iar Dorothy vru să-l împingă, când observă umflătura enormă din pantaloni.

Asta o excită şi, cât ai clipi, toată îndârjirea ei se topi. Poate că era terorist, dar unul care o dorea. Simţea că se pierde cu firea. Gura ei se lipi de a lui, iar limba porni în căutarea aventurii şi

pântecele se împingea în formidabila erecţie. Dorothy era o femeie copleşită de dorinţa de a simţi în străfundurile ei acest mădular rigid şi plin de neastâmpăr.

Abu Salim nu pierdea vremea. Antrenând-o în camera de alături, o aruncă pur şi simplu în patul improvizat, scotocind între coapsele fetei cu frenezia unui nemâncat. Dorothy gemu de plăcere simţind degetele pe slip şi trăgându-l în jos. Ea ridică bazinul ca să-l ajute să scape mai repede de triunghiul de dantelă. Nu termină bine operaţiunea, că îşi scoase imediat pantalonii cu tot cu chiloţi şi cu bascheţi. Sexul lung şi subţire, puţin arămiu, se destinse ca un arc.

Din instinct, Dorothy întinse mâna şi îl cuprinse între degete. Fatală neglijenţă, căci de-abia apucă să tragă pielea în jos, că îl simţi fremătând. Abu Salim slobozi un ţipăt ascuţit, iar seva ţâşni în sus, în timp ce se lăsă pe spate. Cu un sentiment de frustrare, Dorothy nu pregetă o clipă şi îl înfundă cu totul în gură. Dar nu pentru mult timp.

Tresărind din tot corpul, tânărul o îndepărtă mârâind. Vexată, fata îl apucă din nou cu mâna şi începu să-l maseze cu pricepere. Pântecele o ardea. Îl voia imediat în ea.

În câteva minute, fu din nou tare ca o bară din oţel. Dorothy nu repetă greşeala şi se întinse cu picioarele desfăcute într-o poziţie fără echivoc. Nu trebui să aştepte mult timp. Abu Salim se năpusti asupra ei ca un apucat şi mormăi de fericire.

Simţind tija lungă invadând-o cu brutalitate, tânăra avu imediat un orgasm, dar partenerul ei nici nu îşi dădu seama. O îndoi ca pe o broască şi începu s-o posede ca un apucat, cu mişcări ample, ca şi cum ar fi vrut să-i străpungă uterul. Dorothy urla de plăcere. În acest ritm, tânărul nu rezistă mult timp şi împrăştie pentru a doua oară sămânţa cu un strigăt sălbatic. Dorothy avea impresia că simte şocul în pereţii ei tainici. Abu Salim se prăbuşi peste ea, răsuflând greoi, fără să se retragă. După câteva clipe de repaos, începu să se mişte cu forţe proaspete. Întâi mai încet, apoi din ce în ce mai tare, pornind o nouă cavalcadă.

De data asta dură ceva mai mult. De-a dreptul fermecată şi udă leoarcă, Dorothy savura fiecare clipă a acestei împerecheri sălbatice. Dar îşi ascunse cu greu dezamăgirea când, după un ultim asalt gata s-o străpungă, amantul ei se rostogoli pe spate gâfâind ca o locomotivă. În trei minute, fu în picioare, gata îmbrăcat.

— Vă conduc, îi propuse el zâmbindu-i.

Dorothy avea impresia că se mai găsea încă în ea... Făcu un efort supraomenesc să se ridice şi să-şi adune lucrurile. Ameţită, îl urmă pe Abu Salim fără să protesteze, cu mintea golită de gânduri. Afară turna cu găleata. Deodată tresări.

— Poşeta mea!

O uitase în salon.

— Mă duc să o aduc, spuse Abu Salim şi sări din Suzuki.

Reveni după un timp şi porni imediat, gonind prin torentul de apă, ocolind copacii doborâţi de furtună şi traversând adevărate lacuri. Dorothy era prea epuizată ca să vorbească şi îşi dădu seama în ultimul moment că ajunseră în faţa sediului ONG. Abu Salim o sărută pe obraz surâzându-i.

— Salutare. Pe curând.

Demară imediat şi viră la dreapta. De-abia dispăru, că o maşină îi făcu semn cu farurile lui Dorothy care era udă până la piele şi alergă spre ea. Ralph venise s-o ia, aşa cum fusese prevăzut.

*

* *

Abia coti pe mica alee întunecată, că Abu Salim stinse farurile. Făcuse un ocol rapid şi aştepta supraveghind Old Bara Road. Auzi un zgomot de motor şi văzu trecând vehiculul masiv 4x4. Ştiind încotro se duce, îşi permise să nu pornească imediat ca să nu fie reperat.

Amintirea plăcerii pe care o simţise era departe acum. Devenise din nou un sloi de gheaţă. Când maşina pe care o urmărea viră pe Rahman Baba Road, mai parcurse câţiva metri, apoi se opri. Sări jos dintr-o singură mişcare, smulse pistolul-mitralieră Skorpio ascuns sub scaun şi începu să alerge fără zgomot. Ploaia îi biciuia obrajii, iar urletul furtunii îl transforma într-o fantasmă tăcută, aproape invizibilă.

Ajunse în dreptul Nissanului care staţiona în faţa porţii aşteptând să se deschidă.

Cu mâna stângă, dădu portiera în lături, apoi aţinti arma asupra şoferului. Rafala scurtă ţâşni în clipa în care paznicul deschidea poarta la perete. Şoferul întoarse capul spre Abu Salim. Ultimul lucru pe care îl văzu a fost pistolul Skorpio şi flăcările gălbui ce au ţâşnit din el.

Nu avu timp să facă nimic, prăbuşindu-se atins de mai multe gloanţe. Abu Salim ocoli maşina ca să facă la fel şi în partea

cealaltă. Încercă să deschidă portiera din dreapta, dar nu reuşi. Dorothy avusese prezenţa de spirit s-o blocheze când văzu ce se întâmplă. Turbat de furie, apropie ţeava armei de tabla maşinii şi trase o rafală în portieră, apoi o luă la goană.

După un minut, era în drum spre Hayalabad, mulţumit de sine. Totul se derulase aşa cum a prevăzut. În clipa în care fata se aşezase lângă el la sediul ONG, îşi dăduse seama. Adversarii lui fuseseră atât de proşti încât au crezut că circul cu seducţia va fi de-ajuns ca să-l orbească. S-au ales numai cu momentele plăcute pe care i le-au oferit, plus ocazia de a lichida un agent american. Oricum ar fi plecat a doua zi.

Capitolul XX

Malko tresări când auzi strigătele paznicului. Înşfăcând Beretta 92, se năpusti în grădina luminată de farurile Nissanului, apoi ocoli portiera larg deschisă. Îl zări pe Ralph prăbuşit peste volan şi strigă:

— Ralph! Ai păţit ceva?

Nu primi nici un răspuns. Malko vru să-l mişte, dar corpul se prăvăli încetişor afară. După greutatea lui, îşi dădu seama imediat că nu mai trăieşte. Malko sări în maşină. Dorothy gemea ghemuită pe scaunul ei. O trase spre el ca s-o scoată de acolo, dar urlă de durere.

— Unde v-a atins? o întrebă el.

— În burtă... Mă doare, gemu ea.

Nu mai avea timp de pierdut. Paznicul contempla scena înmărmurit. Malko îl strigă şi transportară împreună trupul inert al americanului până în pat. Din păcate, nu mai putea face nimic pentru el... Malko se năpusti la Nissan, se urcă la volan şi îi zise lui Dorothy:

— Vă duc la spital! O să fie bine.

Mirosul fad al sângelui invadase vehiculul. Rugându-se în şoaptă, se avântă pe străzile pustii din University Town. Nu putea să se ducă decât într-un singur loc: la Lady Reading Hospital, lângă Fortul vechi. Drumul a fost un adevărat supliciu. La fiecare hop, Dorothy ţipa de durere. Pe de o parte, Malko dorea să ajungă mai repede la spital ca să-i acorde ajutorul necesar, pe de alta, îi era teamă să nu o zdruncine prea tare şi să agraveze hemoragia. Când ajunse pe Jamrud Road, fu nevoit să pună o frână bruscă din cauza şuvoaielor de apă. Credea că va rămâne blocat în mijlocul drumului.

— Mă doare, mă doare...

Vaietele tinerei rănite îi rupeau sufletul. Vorbea cu ea în timp ce conducea, o mângâia pe cap, încerca s-o îmbărbăteze, în sfârşit urcă pe partea ce ducea la intrarea de urgenţă şi se opri în faţa uşii claxonând cu furie.

La Peshawar, violenţa era ceva obişnuit. După un minut, Dorothy, culcată pe o targă, cu perfuzia înfiptă în braţ, dispăru în sala de operaţie, iar Malko se ocupă de treburile administrative. Trebuia să anunţe poliţia, să explice că au fost atacaţi de un

necunoscut care a mitraliat maşina şi că mai exista o victimă.

Bine că avea telefonul portabil fiindcă îl alertă pe Joe Hickerson. Acesta luă imediat legătura cu Special Branch la Peshawar, apoi sări în maşină. Avea de aşteptat, fiindcă Dorothy era în operaţie. Stând pe o banchetă în sala de aşteptare, încerca să ghicească ce s-a întâmplat. Se întoarse la maşină şi luă poşeta fetei. Scoase din ea telefonul portabil. Era cel pe care i-l dăduse el? Reuşise oare să-l substituie? Era imposibil să-şi dea seama fără să-l probeze. Dar aceasta era o manevră foarte delicată, căci Ralph făcuse din el un aparat-capcană. O idee simplă, dar diabolică. A introdus vreo patruzeci de grame de C 4, un explozibil puternic, deci nu putea să-l pună în funcţiune. Detonatorul era acţionat printr-un semnal radio codat care pornea o dată cu un apel telefonic. Era de ajuns să sune la persoana vizată ca să se asigure că era chiar ea, apoi să lanseze semnalul, iar aparatul să explodeze în capul ei când aceasta se pregătea să vorbească. Astfel, execuţia era sigură. Dar Malko nu era sigur că Dorothy reuşise să facă schimbul. De aceea trebuia să o întrebe pe ea.

Se chinuia să ghicească ce făcea acum Abu Salim. Ştiind că a fost descoperit, probabil că avea un singur gând: s-o şteargă cât mai repede. Pentru el, cel mai simplu era în Afganistan cu avionul sau cu maşina. Încă nu-l căuta nimeni. În orice caz, încotro ar pleca, Malko avea un răgaz de câteva ore.

Nu zbura nici un avion până mâine dimineaţă.

*

* *

— Este foarte grav. Are numeroase perforaţii intestinale şi a pierdut mult sânge.

Medicul pakistanez, încă în costumul chirurgical, epuizat după patru ore de operat, făcea un efort să-i zâmbească lui Malko. Dorothy era la reanimare.

— Ce şanse are?

— Cincizeci la sută.

În sinea lui, Malko era nemulţumit. Când un chirurg îţi spune aşa, înseamnă că şansele erau mai puţine. Era aproape patru dimineaţa. Oboseala începuse să-l apese. Joe Hickerson ajunsese cu două ore în urmă, bătând recordul de viteză între Islamabad şi Peshawar.

— Când îşi va recăpăta cunoştinţa? îl întrebă Malko pe chirurg.

— Nu înainte de două-trei ore. Dar va fi foarte slăbită. Mergeţi

şi odihniţi-vă.

Părăsi spitalul împreună cu Joe Hickerson. Mirosul sângelui din vehicul îi aminti de tragedia petrecută cu câteva ore în urmă. Oare ce se întâmplase? Trecu din nou prin University Town, luptându-se cu tristeţea grea. Trupul lui Ralph McCarthy fusese luat de poliţie. Îi mai răsuna încă în urechi râsul plin de voioşie al americanului, pe care moartea îl răpise cu puţin înainte de a se pensiona. Era patru şi douăzeci dimineaţa. În mai puţin de o oră, se va lumina de ziuă. Sosise vremea să se ocupe de Abu Salim.

Un sfert de oră mai târziu, după ce îl lăsă pe Joe Hickerson în casa din Rahman Baba Road, ajunse la Hayatabad. Trecu încet pe lângă vila în care locuia teroristul. Nu se zărea nici un semn de viaţă, poarta era închisă şi nu era nici o lumină. Se oprise în capul străzii, lângă zidul unui depozit ca să supravegheze vila. Treptat, treptat, cerul începu să se lumineze. În curând se va face ziuă. Poarta era tot închisă. Pentru că nu ştia dacă telefoanele portabile fuseseră schimbate, soluţia care se impunea în această situaţie era simplă. De îndată ce se va face ziuă complet, îi va spune paznicului să deschidă şi se va duce să-l înfrunte pe numitul Abu Salim.

Un duel loial. Dar, mai presus de toate, ardea de nerăbdare să-i răzbune pe Ralph McCarthy şi pe Dorothy, împuşcaţi amândoi cu sânge rece.

Era atât de înverşunat în dorinţa lui de a se răzbuna, încât crezu că visează atunci când văzu poarta deschizându-se. Ieşi un Suzuki 4x4 şi viră la dreapta îndreptându-se spre Jamrud Road. Malko demară la rândul lui cu inima bătându-i nebuneşte. Abu Salim se alegea cu fuga. După cinci minute, ajunse pe Jamrud Road şi coti la stânga, îndreptându-se nu spre aeroport, ci spre Khyber Pass. Într-o oră va fi în Afganistan. Malko acceleră, dar nici Salim nu se lăsă mai prejos. Mânios la culme, îşi dădu seama că, după câţiva kilometri, Abu Salim va scăpa de el. Pentru el era o nimica toată să treacă pe la punctul de control de la Kharkano, în timp ce Malko va fi oprit pentru că avea permis de trecere doar pentru zona tribală.

Unul după altul intrară pe ultima linie dreaptă ce preceda punctul de control, adică aproximativ trei kilometri. Malko nu avea de ales. În timp ce conducea, scoase telefonul portabil şi formă 0351 763872, numărul pe care i-l dăduse Afridi. Va afla cât de curând dacă Dorothy avusese timp să le schimbe. Mergând cu mai mult de o sută de kilometri la oră, cu aparatul

lipit de ureche, aştepta, în timp ce număra bătăile inimii, să audă semnalul „ocupat”, ce însemna că l-a scăpat. Auzi soneria. La al cincilea apel, răspunse o voce de bărbat:

— *Atcha?*

— Abu Salim?

Urmară câteva secunde bune de tăcere. Teroristul căuta să recunoască vocea lui Malko pe care nu o auzise niciodată. Era doar la un kilometru de punctul de control.

— *Atcha?*

Malko depărtă aparatul de lângă ureche şi apăsă pe tasta „Stea”. Dar nu aşteptă mult. Maşina din faţa lui făcu un salt teribil, explozia împrăştiind pretutindeni cioburi însoţite de fum. Vehiculul se îndreptă direct spre şanţ, unde se răsturnă. Malko ajunse la faţa locului în mai puţin de un minut şi sări din maşină. În Suzuki era mult fum. Toate geamurile fuseseră pulverizate. Mâinile şoferului mai ţineau încă volanul, dar capul nu mai era la locul lui... Pereţii din interior fuseseră împroşcaţi cu sânge, cu materie cervicală, cu fragmente de oase şi de carne. Era o scenă de coşmar.

Malko zări pe jos o raniţă de ofiţer şi o ridică. Era plină de sânge. Soldaţii de la punctul de control îl vor interoga... în clipa în care se pregătea să se ducă la maşina lui, zări pe bancheta din spate nişte cutii din carton cu o faţă lucioasă, pătate de sânge ca şi restul. În cutii erau păpuşi!

Înşfăcă una şi o zbughi spre vehicul. Crezând că avusese loc un banal accident de circulaţie, soldaţii nu se grăbeau. Malko avu destul timp ca să întoarcă şi să ia drumul înapoi spre Peshawar. Deci, Dorothy O’Leary avusese timp să substituie cele două aparate.

Bărbatul care îşi spusese Abu Salim nu mai putea face rău nimănui, dar preţul plătit a fost dureros.

Joe Hickerson îl aştepta acasă. Avea chipul întunecat şi lacrimi în ochi.

— Dorothy nu a rezistat, zise el. Nu s-a mai trezit. Au făcut tot ce le-a stat în puteri.

*

* *

În biroul generalului Hadj Shrif Emtiaz, şeful Serviciului de Informaţii pakistanez, domnea o linişte mormântală. Joe Hickerson şi Malko stăteau în faţa lui. Datorită documentelor găsite în Suzuki, CIA a reuşit să afle mai multe lucruri. Joe

Hickerson vorbi primul:

— Bărbatul cunoscut sub pseudonimul Abu Salim era un irakian. Am găsit asupra lui un paşaport autentic pe numele de Djamal Takriti. Dar se folosea puţin de el, preferându-l pe al omului căruia îi furase identitatea, Aktar Nadjy Hadd, pakistanezul născut în Kuweit.

— Deci, teroristul nu era pakistanez, îl întrerupse generalul.

— Nu, în ciuda faptului că vorbea urdu la perfecţie. Nu ştim şi nici nu vom şti vreodată toate detaliile şi toate împrejurările.

— Ce s-a întâmplat cu adevăratul Nadjy Hadd?

Joe Hickerson ridică din umeri neputincios.

— Probabil că a murit. Cu siguranţă că serviciile pakistaneze l-au făcut să dispară împreună cu familia de îndată ce au intrat în Kuweit. Nici în acest caz nu cunoaştem mai multe amănunte.

— Ce făcea în Pakistan?

Vorbi în continuare Malko în timp ce îi întindea generalului un teanc de documente:

— Uitaţi-vă ce am găsit în Suzuki. Aici sunt elementele unui adevărat război al terorii îndreptat împotriva Statelor Unite. Ideea era de a plasa bombe, cu ajutorul unor persoane diferite, în unsprezece mari companii aeriene americane, printre care: TWA, United Airlines, Delta, North West Airlines. Pentru fiecare atentat prevăzut, exista un studiu amănunţit cu escalele, cu măsurile de prevedere ce trebuiau luate, cu locurile rezervate. Toate aceste atentate trebuiau să se producă într-un răstimp extrem de scurt. După părerea mea, Abu Salim avea întâlnire la Peshawar cu câţiva executanţi care trebuiau să vină să ia instrucţiunile şi materialele explozive ascunse în păpuşi.

— Am găsit zece în Suzuki, observă generalul.

— Eu am luat-o pe a unsprezecea, zise Malko. Acum ne ies la socoteală.

Era un plan diabolic. Executanţii cunoşteau o singură persoană: Abu Salim. Chiar dacă erau prinşi, nu se putea ajunge la adevăraţii vinovaţi.

— Cum i-a recrutat? întrebă generalul. Cine sunt de fapt?

— Încă nu ştim multe lucruri, există peste tot în lume reţele logistice islamiste... Probabil că Abu Salim i-a recrutat direct din mijlocul radicalilor. Poate că vom găsi ceva în carneţelele lui.

— Este răspunzător de explozia zborului 800 aparţinând companiei TWA? îl întrebă ofiţerul pakistanez.

Joe Hickerson şi Malko se uitară unul la celălalt.

— Nu suntem siguri în totalitate, mărturisi americanul. Păpuşa pe care am găsit-o în camera lui Abdul Basin Karim din Islamabad este identică cu cele luate din maşina lui Abu Salim. Karim a avut posibilitatea să ascundă una sub scaunul său pe ruta Atena-New York. Problema e că Boeingul 747 zace pe fundul mării şi e foarte greu să găsim urme de explozibil. Există şi varianta că Basin Karim a făcut doar un drum de recunoaştere, fără să fi pus bomba. Şi că, în aceeaşi zi, zborul 800 să fi fost prin absurd victima unei defecţiuni de ordin tehnic pe care nimeni nu a reuşit s-o dovedească. Karim a murit şi s-ar putea să nu aflăm adevărul niciodată.

Generalul pakistanez îl asculta fascinat.

— Credeţi că în spatele lui Abu Salim se află serviciile irakiene?

Hickerson schiţă un surâs.

— Aş fi absolut sigur dacă Saddam Hussein ne-ar da în scris. Dar există ceea ce noi numim tendinţe comune puternice. Este evident că Saddam Hussein are de reglat nişte conturi serioase cu Statele Unite. Pe urmă, Abu Salim era irakian, iar identitatea falsă nu putea să fie pusă la cale decât de irakieni, atunci când erau în Kuweit. În fine, veţi găsi în carnetul lui câteva numere de telefon din Bagdad. La unul dintre ele răspunde linia directă a generalului Nawaf Abdul al Takriti, directorul departamentului ce se ocupă de treburile politice, adică ramura din direcţia generală însărcinată cu operaţiunile secrete. Iar generalul tratează cu *Wakeels,* adică numai cu agenţii irakieni. Am găsit pe paşaportul lui mai multe vize iordaniene. Or, ca să se ducă în Irak, trebuia să treacă prin Iordania… Fireşte că irakienii nu voiau să se compromită, aplicând vizele lor pe paşaport…

— Înţeleg, zise generalul convins.

— Dar nu e tot, adăugă Malko. Am demontat sistemul de acţionare al păpuşii. Este extrem de sofisticat şi foarte asemănător cu alte sisteme găsite în bagajele-capcană în decursul ultimilor ani. Mecanisme fabricate în anii ’80 la Bagdad de grupul palestinian al lui Abu Ibrahim, care se afla pe atunci sub protecţia Serviciilor secrete irakiene. Cred că aceştia au recuperat elementele, dar acest lucru le-a dat şi idei…

Nodul era greu de desfăcut. În spatele unui atentat de proporţii se ascundea întotdeauna un serviciu important.

*

* *

Aparatul Airbus decolă uşor, cu o înclinaţie de treizeci de grade, lăsând în urmă luminile din Dubai. Malko îşi potrivi scaunul pe spate la prima treaptă. Peshawar era deja departe. Rămăşiţele pământeşti ale lui Ralph McCarthy fuseseră expediate în Wisconsinul său natal. Malko trimisese familiei lucrurile personale, plus bricheta Zippo pe care o purtase în Vietnam cu deviza-i profetică. Dorothy O'Leary a fost înmormântată la cimitirul din Peshawar, după dorinţa mamei ei.

Varianta oficială era că a fost omorâtă de un hoţ. Dar familia ei a primit o scrisoare semnată de Franck Capistrano, cu mulţumiri post-mortem pentru ajutorul pe care l-a dat în distrugerea unei reţele periculoase de terorişti. Sacrificiul ei salvase probabil sute de vieţi omeneşti.

Malko se uita la cutia din carton de la picioarele lui, aşezată lângă icrele negre Beluga, lângă somonul afumat cumpărat de la *free-shop*-ul din Dubai. Păpuşa părea că îi zâmbeşte de sub celofan. Fusese însărcinat să ducă în Statele Unite această unealtă ucigaşă, martorul unei monstruoase răzbunări, ce trecuse cu bine de controalele din Peshawar şi din Dubai. Sistemul de declanşare fiind atât de uşor, scăpa întotdeauna de controalele magnetice. Cine ar bănui un bărbat care îi duce o păpuşă fetiţei lui?

De la Paris, luase un Concorde al companiei Air France pentru New York, unde îl aştepta Franck Capistrano ca să-l dădăcească înainte de a-l pune în temă pe preşedintele Statelor Unite cu ultimele descoperiri ale anchetei. Stewardesa care împărţea meniurile îi zâmbi.

— Fetiţa dumneavoastră va fi tare bucuroasă... Ce păpuşă frumoasă!

Malko îi zâmbi la rândul lui. Era de ajuns să ascundă „frumoasa păpuşă" sub scaun, în locaşul în care stătea vesta de salvare, să activeze sistemul de declanşare a exploziei şi să coboare la următoarea escală... Bău dintr-o dată cupa cu şampanie pe care i-o adusese. Poate că în această clipă, un alt Abu Salim se pregătea să preia ştafeta ororii. Lupta împotriva terorismului era demnă de vocaţia Penelopei.

Nici acum nu era absolut sigur că a reuşit să răzbune victimele zborului 800, însă, cel puţin, acţiunea lui a împiedicat multe alte atentate. Cele unsprezece păpuşi ucigaşe nu vor mai distruge nici un avion şi nu vor mai omorî niciodată pe nimeni.

SFÂRŞIT

Cuprins

Prolog.....5
Capitolul I.....8
Capitolul II.....13
Capitolul III.....21
Capitolul IV.....33
Capitolul V.....42
Capitolul VI.....51
Capitolul VII.....67
Capitolul VIII.....79
Capitolul IX.....90
Capitolul X.....101
Capitolul XI.....108
Capitolul XII.....120
Capitolul XIII.....127
Capitolul XIV.....134
Capitolul XV.....144
Capitolul XVI.....153
Capitolul XVII.....162
Capitolul XVIII.....172
Capitolul XIX.....182
Capitolul XX.....189
Cuprins.....196